CARLOS WARTER
Doctor în medicină, Doctor în filosofie

AMINTIRILE SUFLETULUI

Ediţia a doua

Traducere de Rodica Albu

Iaşi
2011

Ediţia întâi: Editura Sagittarius, Iaşi, 1992

PREFAŢĂ

Psihoterapeut, scriitor şi susţinător public al unei culturi transpersonale a păcii şi a sinergiei planetare globale, cercetător al metodelor alternative de vindecare şi de optimizare umană, Carlos Warter activează cu preponderenţă în Chile şi Statele Unite, ţări al căror cetăţean este, dar şi în diferite alte colţuri ale lumii (Austria, Olanda, Spania, Polonia, România, Rusia, turcia, Japonia, India, Uruguay, Columbia, Argentina, Mexic), unde organizează, sponsorizează sau susţine congrese, conferinţe, seminarii de probleme de sănătate, medicină holistică, ecologie, ameliorarea inteligenţei umane, educaţie. Conduce Fundaţia Internaţională de Sănătate pentru Dezvoltare şi Pace. Fundaţia îşi bazează activitatea pe principiul că adevărata sănătate înseamnă integrarea armonioasă a aspectelor mentale, spirituale, sociale şi a celor ţinând de relaţia cu mediul înconjurător – relaţii definitorii pentru fiinţa umană – precum şi pe ideea că pacea globală este expresia unei “integrităţi luminate” în cadrul căreia educaţia, economia şi ecologia sunt dirijate spre optimizarea calităţii vieţii şi spre dezvoltarea valorilor pozitive ca expresii ale unei culturi universale.

A fost distins cu numeroase titluri şi premii, dintre care deosebit de important este Premiul Pax Mundi 1989 al Academiei Diplomatice Dak Hamerskjold (Suedia) şi titlul de Mesager de Pace al Naţiunilor Unite pe 1987. În aprilie 1993 a participat la inaugurarea în Japonia a Crucii Verzi Internaţionale, orientată spre o “schimbare globală a valorilor”.

Dr. Carlos Warter este autorul a numeroase cărţi, între care *Hijo del Universo* (poezie, 1982), *Unidos en Libertad* (1986), *Despertar* (1987), *El Privilegio de Ser Hombre* (1988, best seller), *Recuerdos del Alma /Soul*

Remembers (1991/1992), *Paz en el Golfo, Manual de Metafisica, Lo Extraterrestre y la Naturaleza de le Realidad* (1992), *Recovery of the Sacred* (1994).

Întrebărilor esenţiale de tipul „Cine sunt eu?“, „Care este scopul vieţii omului?“, „De ce mă aflu în aceste împrejurări atât de tulburătoare?“ Dr. Carlos Warter a încercat să le răspundă studiind atât vechile învăţături esoterice cu meştrii orientali, cât şi „instrumentul uman“ prin prisma tehnologiilor medicale şi psihologice occidentale. Volumul *Amintirile Sufletului* este expresia materială a informaţiilor primite de scriitor privind destinele planetei şi planurile multiple de existenţă. La suprafaţă pare o poveste asemănătoare celor din tradiţia sufită, pe care cititorul neiniţiat o poate trata şi ca pe o aventură SF. Dicolo de ea se conturează perspectiva cosmică a relaţionărilor şi a individualităţii, viziunea asupra scopului omului, Sufletului şi CREATORULUI, precum şi o nouă concepţie asupra originii suferinţei şi bolii.

Rodica Albu

DEDICAŢIE

Se dedică cu dragoste totală eurilor esenţiale ale lui Eliyanand şi Aeterna, ale căror prezenţe m-au însoţit în misiune cu mult înainte ca ei să fie numiţi copiii mei de către conştiinţa comună. Şi, de asemenea, fiinţei devotate care întruchipează libertatea totală de expresie, divinei partenere din multe călătorii întreprinse prin vastitatea evoluţiei, co-creaţiei şi înfăptuirii atâtor acţiuni minunate împreună în cadrul naraţiunii cosmice a Conştiinţei Universale.

Totul se întâmplă astfel de parcă viaţa noastră spirituală ar fi făurită din argint, de parcă viaţa supermentală ar fi făurită din aur, de parcă întraga viaţă spirituală de aici, de jos, ar fi făurită din vibraţie argintie, care nu este rece, ci pur şi simplu lumină, o lumină ce merge până la apogeu, o lumină pură, pură şi intensă, însă în cealaltă, cea supramentală, există o bogăţie, o forţă şi o căldură cu totul distincte.

INTRODUCERE

Apariţia unei noi civilizaţii ne permite să operăm din perspectivă multidimensională; în acelaşi timp, percepţia Sinelui nostru tridimensional evoluează către o conştiinţă mai precisă a măreţiei Fiinţelor ce suntem. Aceasta ne ajută să conştientizăm faptul că nu mai trebuie să ne jucăm de-a moartea pentru a ne transforma frecvenţele noastre de lumină în sensul vieţii eterne. Nu mai trebuie să distrugem sau să prelucrăm totul, ci doar să

deschidem supapele care îngăduie o expansiune mai mare a conştiinţei şi să ne identificăm cu individualitatea noastră cosmică.

Structura şi funcţiile, relaţiile şi rolurile, genetica şi cadrele de manifestare specific umane ne ascund de multă vreme **măreţia Spiritelor**. Suntem, în consecinţă, încetul cu încetul, reprogramaţi ca să devenim traductori/receptori pentru informaţiile cosmice care ne extind conştienţa Misiunii noastre divine asupra diferitelor planete şi universuri.

* * *

Această carte transmisă (channeled – n.tr.) a prins conturul iniţial în şaptesprezece zile. Când autorul s-a apucat să dactilografieze o carte de medicină holistică la cererea unui decan al unei prestigioase şcoli medicale din Argentina (care ştia că scriitorul cerceta şi practica mai demult tehnologii terapeutice alternative), informaţiile care au curs şuvoi erau radical diferite de materialul medical tradiţional. Încă înainte de a fi terminată, cartea şi-a îndeplinit rolul de a-i înlesni scriitorului transmutarea vechiului proces de rezolvare a unei probleme tridimensionale. Manuscrisul – în engleză – spre deosebire de alte cărţi, a fost trimis editorilor, dar nu a fost tipărit, în ciuda faptului că şapte cărţi care aveau să-i urmeze au devenit best seller-uri în America de Sud. Autorul a trimis manuscrisul prietenilor şi mulţi i-au scris spunându-i că le-a schimbat cursul vieţii. Materialul a fost tipărit în versiune spaniolă pentru a fi folosit în cercurile de lucru şi seminarii, iar reacţia participanţilor a fost şi ea entuziastă. Se pare, deci, că materialul transmis atinge o profunzime a conştiinţei în care au loc schimbări profunde, iar arhetipurile sunt transformate. Se mai pare că poate activa codurile ADN care deschid calea spre memorie şi spre identificarea cu Sinele cosmic.

Îndrăznim să sperăm că este vorba de unul dintre multele instrumente generate de Spirit care în prezent (1) îi eliberează pe oameni, prin rememorări rapide, de dependenţa faţă de o autoritate externă, tendinţă ce a moleşit umanitatea atâta vreme; (2) duce pas cu pas la expansiunea care îi permite individului să-şi recunoască propria esenţă divină; şi culminează cu (3) co-crearea viziunii adăpostită genetic în fiecare celulă a oricărei fiinţe de pe această planetă: Raiul pe Pamânt.

În această viaţă scriitorul a avut ocazia să treacă prin instituţii academice, tradiţii spirituale, medicină şi psihologie; să lucreze şi să slujească în multe funcţii oficiale şi publice, şi totuşi cea mai înaltă şi mai profundă călătorie din toate e aventura Spiritului care Sunt Eu. Acela, inspirat de Misiunea Vieţii în sens larg, este paşaportul divin prin care Cel Care Sunt Eu întruchipează Conştiinţa Universală şi cu smerenie împarte darurile Creatorului cu tine, prieten drag şi tovarăş de drum în această aventură. Acum a sosit timpul să se înalţe materia şi să vină Spiritul, indiferent de înfăţişare, rasă,

crez, culoare, profesie, sex, religie, împrejurări, ori chiar de origine – fie că eşti din interiorul pământului, de pe suprafaţa lui sau din alte lumi.

Ne întâlnim în Esenţa divină şi acolo cocreăm şi ne rearanjăm destinul din aceste lumi pe care le străbatem cu Iubirea divină a lui Dumnezeu.

ZARKAR
Sedona, Arizona, 11 ianuarie 1992

PROLOG

Iată-ne, în sfârşit, în punctul culminant al multor încheieri de ciclu. Istoriile multor, multor planete, sisteme şi dimensiuni co-operante – precum şi ale înfăptuirilor ce le-au însoţit – au rearanjat acum spaţiu-timpul. Am trecut printr-o prăbuşire temporală, printr-o reorganizare a istoriei, o transcendere în interiorul fantei dimensionale şi un salt către următoarea spirală a acestor cicluri coincidente – următoarea iniţiere.

Stau în grădina Luminii însoţit de familia mea de sus – soţia mea Bhakti-Shadai, Eliyanand, fiul nostru, şi Aeterna, fiica. Mirosul de nectar ce vine dinspre Misticul Trandafir Purpuriu umple eterul, în timp ce noi ne extindem conştiinţa ca să-l cuprindem.

Aceasta este – din nou – Tria Ra. Dar nu planeta fizică, tridimensională, care a mers pe calea Pământului/Terrei. Aceasta este Tria Ra cea eterică, pentadimensională, iar de aici putem vedea totul.

Putem vedea geamăna mai densă a planetei noastre rotindu-se în spaţiu, pustiită de toate, cu excepţia câtorva supravieţuitori foarte robuşti (în sensul că aproape îşi amintesc de Sine). Aceştia ne strigă solicitându-ne îndrumare, nerealizând că în conştiinţa multidimensională suntem un singur Spirit care organizează toate nivelele de densitate conform imaginilor individuale despre Realitate.

Putem, de asemenea, să vedem toate fazele pământului simultan: vechile civilizaţii (Atlantida, Lemuria, Amazonia, Roma, Grecia, Egipt, încă prezente, încă active); Pământul-aşa-cum-era până în ultima clipă (frumoasele păduri verzi, tumultosul ocean albastru, miezul şi suprafaţa devastate, lupta pentru su-premaţie dintre marile puteri, posesiunile şi deposedările, stăpânii crepusculari luptând pentru comandă şi dominaţie, umanitatea redusă la automate amnezi-ce); şi Pământul-care-nu-mai-este, afară doar de câteva stânci rotindu-se fără ţintă prin Univers, purtând cu ele câţiva supravieţuitori robuşti, decorporaţi.

Putem vedea stelele şi dincolo de ele – prin timp şi dincolo de timp, prin spaţiu şi dincolo de spaţiu.

Fiul meu, ce sugi acum în braţele iubitoare ale mamei, nu poţi încă vorbi în cuvinte, dar gândurile tale şi ale surorii tale îmi sunt, desigur, clare. Emiţi acum o întrebare ce străbate veşmântul meu eteric. Vrei să ştii din cine te tragi, de unde ai venit şi cum s-au petrecut toate câte s-au întâmplat. Vă voi povesti bucuros amândorura.

Să pornim, dar, într-o călătorie prin memorie. (Fac să apară acum vehiculul meu argintiu, făcut din materie-energie-transtemporalitate-spaţiu. Bhakti-Shadai intră în vehicul cu copiii în braţe, se aşază şi, înscrisă pe linia scopului Misiunii, aşteaptă în linişte).

Copiii mei, aceasta nu este o poveste de ascultat numai cu urechile ori pentru încântarea ochilor, deşi este şi aşa ceva. Aceasta e o poveste ce trebuie trăită – trebuie încercată de multe ori, cu pasiune. Ştiu, e ciudată şi are multe planuri, dar voi aveţi în suflet genele necesare pentru înţelegerea ei.

Toate fiinţele divine pot avea acces la cheia ADN-ului lor care pe Pământ, aşa cum veţi înţelege, a fost disfuncţional pe parcursul unor lungi perioade de creaţie. Astfel memoria a fost limitată la evenimentele din planul material. Memoria cosmică, atunci când se trezeşte, reproiectează istoria.

Sunteţi pe cale să trăiţi multiplu povestea voastră şi cea a moştenirii Fiinţării.

Am co-creat aceste evenimente şi suntem recunoscători pentru acest dar al creativităţii. Căci prin Graţia lui Dumnezeu ne putem acorda cu Sursa.

Bhakti-Shadai aprobă din cap cu graţie maiestuoasă. Aşa este. Pe Tria Ra, planeta eterică, copiii apar numai când se unesc două Fiinţe care sunt perfect integrate în Sine. Dacă aţi fi copii pământeni, ar fi trebuit să învăţaţi multe, multe lecţii înainte de a ajunge la Fiinţare. Dar cum voi v-aţi născut din doi Care Sunt, sunteţi deja pe deplin conştienţi de Tot. Ceea ce mai trebuie să învăţaţi este cum să exprimaţi liber acest lucru.

Copiii mei, uitaţi-vă acolo; vedeţi cum se desfată prezenţele în perfectă armonie şi totuşi se disting una de alta? Aceasta este Fiinţarea. Unirea ce există e rezultatul vremii în care Lumina celei de-a cincea dimensiuni a coborât asu-pra întregii creaţii, sfârşind în separare. A fost un proces accelerat ce a avut loc după sfârşitul vremurilor. S-a produs maturizarea planetelor şi au fost declarate încheiate toate experimentele anterioare. Ingineria genetică şi-a încheiat studiul fezabilităţii, iar rezultatul a fost instalarea Raiului pe Pamânt ori a Împărăţiei lui Dumnezeu pe această planetă. Dar n-a fost întotdeauna aşa.

La început a fost armonia, dar fără individualizare. Apoi a fost separarea, dar fără armonie. Acest al doilea experiment e şi cadrul în care are loc cea mai mare parte a poveştii noastre. Era o vreme a suferinţei, abuzului, brutalităţii şi amneziei în masă. Existau aspiraţii, şi speranţă, şi rugăciune; fiecare epocă era înlocuită de o alta. Ţările se reorganizau, hotarele se ştergeau şi se înlocuiau din dorinţa de a stabili noi frontiere, uitându-se că acea comuniune pe care o căutau era comuniunea cu propriul lor Spirit şi că hotarele reprezentau percepţiile lor limitate, ce trebuiau îndepărtate şi extinse în infinitate.

Oamenii au uitat cine sunt şi care le este Scopul. Şi totuşi, iubiţii mei Eliyanand şi Aeterna, când veţi vedea ceea ce veţi avea de văzut şi veţi auzi ceea ce urmează să auziţi, să fiţi iertători, căci a ierta înseamnă a iubi, a iubi înseamnă a sluji pe Dumnezeu, iar a sluji pe Dumnezeu înseamnă a Fi.

Iertaţi, deci, Big Bang-ul de pe Pamânt şi tot ce a avut loc înaintea lui. Şi aceasta pentru că el a fost doar un vis în interioarul Conştiinţei Universale.

PARTEA ÎNTÂI

PERSPECTIVA DIN SPAŢIUL EXTRATERESTRU

CAPITOLUL 1
ZIUA DE APOI

Hârâind şi ţăcănind, radioul revărsa în eter un şuvoi constant de voci stridente, ţipătoare, fiecare întrerupând-o pe cea dinainte pentru a evidenţia că *ea* este *vocea* care aduce ştirile, indiferent cât de proaste: „Astăzi, Donald Pagan i-a avertizat pe Cei Roşii că nu va mai îngădui tratarea cu indiferenţă a ultimatumului său…“

Pagan încă mai purta într-un ungher ascuns al sufletului său viziunea falsă a unui imperiu al răului. „În cartierul general al Roşiilor zgomotele pregătirilor bubuie ameninţător prin coridoarele de…megatone ale…Camera Ovală din Casa Palidă respinge total ideea că…incapacitatea de a tolera statutul impus de înfrângerea totală…dacă nu se respectă cererile…“

M-am uitat oftând pe fereastra biroului meu, cu vedere spre golful San Francisco. Totul era haotic – până şi apa nu mai era parcă în largul ei aşa cum se rostogolea cu furie în bătaia vântului. Toate zgomotele lansau în eter frica şi nerăbdarea: radioul cu mesajul privind sfârşitul lumii, ambarcaţiunile cenuşii claxonând furioase. Şi tot ce cuprindea privirea trăda panică. Am încercat să mă calmez concentrându-mă pe un afiş aflat pe perete – fotografia unei păduri de arbori sequoia uriaşi, maiestuoasă şi aproape sacră în liniştea sa palpabilă, în spaţialitatea sa – dar imediat ochii mi-au alunecat în jos spre birou, de unde mă privea sfidător un număr din *Time*. Pe copertă Pagan şi Popov, stând alături la convorbirile despre „pace“, îşi aruncau priviri pline de ură nedisimulată, în ciuda zâmbetelor politicoase de pe buze. Sub chipurile lor sta scris: „Oare o vom face?“

Drept să spun, nu ştiam. Cum ajunsesem aici?

* * *

Am mers prea departe cu cercetarea maşinăriilor şi nu destul de departe în noi înşine. Am folosit computere ca să comunicăm, uitând ce înseamnă comunicarea. Am înlocuit lucrul în sine cu informaţii *despre* acesta. Mai curând am suprimat decât am exprimat frica, furia şi alte asemenea emoţii. Am sfârtecat flori ca să le analizăm funcţiile. Am încurajat invaliditatea ca apoi să disecăm cadavrele.

Ne-am transformat noi înşine în maşini. Acum eram la cheremul lor.

Am invadat, penetrat, violat atomul. Am trezit un uriaş adormit, dar nu eram pregătiţi să-l manevrăm.

„...Pagan avertizează să nu ne lăsăm ameninţati...Popov mobilizează toate forţele armate...”

Ceva nu mergea. Nu mergea deloc. Undeva în noi se pierduse echilibrul. Nu puteam spune ce anume era: ştiam doar, sesizasem că este aşa. Când eram copii aveam un simţ... care anume? Ceva despre Lumină, ceva legat de fiinţarea în natură; ceva ... era ceva în legătură cu plutirea? Ori cu vorbitul fără cuvinte? Ceva neclar, care se retrăgea mereu în faţa încercărilor mele de a-l aduce în minte, în amintire...dar totuşi *ceva*! Vreun întreg care acum se risipea în fragmente?

* * *

M-au tulburat veştile proaste de la radio. Trăiam într-o teroare de moarte. În acelaşi timp, însă, îmi auzeam conştiinţa interioară spunând; „Fii liniştit şi cunoaşte-l pe Eu Sunt”. Ce situaţie paradoxală! Poate că alunecam în senilitate prematură sau îmi pierdeam minţile. Poate nu ştiam pe unde rătăcesc. Aş fi dat orice să evit inevitabilul – sfârşitul a toate.

Iubeam însă pământul, probabil ca şi alţii. Deci anihilarea nu putea avea loc. Tot mai credeam – şi doream să cred – că numai cunoaşterea mai aprofundată a planetei va schimba lucrurile, va înfrânge nebunia. Aşa se face că, încercând să înţeleg conexiunile dintre structura mental-emoţională şi cea fizică, am studiat şi am devenit doctor. Aşa am ajuns să cercetez minuţios structura atomică şi macro-expansiunea structurii planetei şi corpul uman care le cuprinde pe amândouă. Încercând să găsesc conexiuni, încercând să înţeleg ce cauzează îmbolnăvirea, ce produce vindecarea. Încercând să tămăduiesc.

Erau însă atâtea de tămădut – SIDA, foamete, cancer, crize, oraşe supraaglomerate. Elementul uman pornit împotriva lui însuşi, împotriva vecinilor; puterea în mâinile copiilor supradotaţi. Zei falşi.

Da, identificări false. O lume fără conducători, spuneau unii, în care liderii deveneau exponenţii renaşterilor morale, în timp ce propriile lor edificii se dezmembrau. Zeul posesiunii era venerat de cei mai mulţi. Ei tratau pământul întreg ca pe un teren de joc ce le aparţinea de drept – pentru a-l silui, înghiţi, distruge. Astfel am desăvârşit cu toţii sleirea pământului. Din adâncurile structurii coezive (adică a pământului solid) am extras elementele nutritive (aur, argint, sol, fier) şi le-am adus la suprafaţă. Astfel pământul a ajuns mai puţin solid, iar aerul mai greu. Astfel şi elementele ieşeau din rând. La fel şi noi.

La fel şi Eu. Ca şi mulţi alţii din generaţia mea mi-am petrecut viaţa urmărind să tratez, dar pe drum m-am abătut de la impulsul iniţial de a tămădui, de a întregi. Mi-aduc aminte cum se plângea un prieten: „La început mi-am iubit soţia din toată inima. Dar în ultimii câţiva ani n-am prea mai

discutat despre ceva mai important, ci numai despre unde să mâncăm şi pe cine să vizităm şi cu ce maşină scoatem cel mai bun kilometraj la suta de litri de benzi-nă. Şi unul şi altul evitam compania celuilalt – şi totuşi, când ne-am întâlni prima dată, ce scânteieri erau între noi, ce dorinţă de a fi una!“

Mă întrista gândul la coborârea noastră în prozaic.

Mă întrebam ce-mi fac prietenii. Erau conectaţi prin reţele, mai ascultau unii din ei radioul? Era această oră finală momentul în care încercam cu toţii să aducem sens în toate?

Era ceva în viaţă care să-mi fi lipsit, ceva ce ar fi trebuit să fac? Mi-am rememorat tinereţea. Avusesem unele neînţelegeri cu sora mea, m-am răstit la ea şi am necăjit-o; am avut dispute cu tata când îmi spunea ce să fac şi m-am ridicat împotriva lui; am fost ignorat de mama şi, în disperare, i-am întors spatele dispreţuitor. M-am certat violent cu prietenii de joacă, m-am împuns cu colegii, cu profesorii…

Şi pentru ce? Aceasta era viaţa? Nu exista ceva mai bun, ceva mai mult? Îmi doream să-mi fi dat seama ce mult îmi iubeam sora, mama, tata, soţia, prietenii. Îmi doream ca toate zilele petrecute la început în confruntări, iar mai târziu în înţelegere terapeutică, să le fi petrecut în bucurie şi voie bună împărtăşită. Aş fi dorit să le fi spus ce mult îi iubesc. Dacă planeta se ducea de râpă, nu mai erau şanse să le-o spun. Îmi doream să le fi arătat mai multă dragoste şi să fiu mai puţin marcat de mândrie. Avusesem această şansă şi i-am dat cu piciorul. Cu toţii nesocotiserăm şansa noastră unică.

* * *

“Se spune că Cei Roşii sunt pregătiţi. Pagan, care pare perfect conştient, va pune problema nu prin cuvinte, ci cu…”

* * *

Ce făcea soţia mea acum? Aveam timp să-i spun că o iubesc? Am luat receptorul. Mort – fără ton. În acelaşi timp radioul începu să bolborosească şi să hârâie: “S.O.S! S.O.S.!” Apoi tăcere. Mi s-a strâns inima, mi s-a uscat gura; mi-am aruncat privirile peste golf şi am simţit o linişte grea, de mormânt. Apoi, dându-mi seama că nevastă-mea era departe de mine, ca şi părinţii, prietenii, iubitele, casele, peisajele, ocaziile şi că era sfârşitul trupului, sfârşitul vieţii, sfârşitul planetei, sfârşitul lumii, m-am strâns ghem de frică, ca pe urmă să izbucnesc într-o flacără de furie. Păstram imaginile dinăuntru şi din afară, ocrotite de memoria mea. Le-am lăsat slobode, am implodat, am explodat.

Iar flacăra era orbitoare

„Iată-mă, plec“, m-am gândit cu respiraţia tăiată.

Am mai văzut lumină ca aceea,
dar mai strălucitoare
înainte
şi m-am gândit…”Unde?“
Şi apoi a fost nimic…

CAPITOLUL 2
SPAŢIUL COSMIC

… în afară de mine!

Eu eram încă aici!

Nu mă aşteptasem la aşa ceva! După ce am văzut cum uriaşul pământ se sfărâmă şi din el nu mai rămân decât bolovani, iar bolovanii se sparg şi din ei se alege doar praful – după ce Marele Holocaust Final (MHF), atât de temut şi de atâta vreme anticipat, se petrecuse în sfârşit – am fost sigur că ultima mea suflare va fi şi sfârşitul a toate.

Şi totuşi mă aflam încă aici.

Corpul meu fizic nu era aici. Gândurile mele obişnuite nu erau nici ele aici şi nu mai erau nici emoţiile mele obişnuite. Nimic care să separe „aici“-ul de „ne-aici“. Nu puteam nici măcar spune că mă aflu în spaţiul extraterestru – aici nu existau „extra“ şi „intra“. Nu existau nici un fel de delimitări.

Ceea ce cunoaştem noi drept a treia şi a patra dimensiune, dualitatea în linii mari, dispăruse; şi m-am trezit într-un câmp unificat de Lumină, de neasociat noţiunilor mele mai vechi despre spaţiu.

Nu era vorba de spaţiu cosmic, ci de aspaţialitate. Şi de atemporalitate.

Încetul cu încetul vălul începu să se ridice, amintirile începură să revină, iar eu am început să văd cu o claritate desăvârşită ce se întâmplase pe pământ.

Oare chiar fusese necesar să sărim în aer pentru a descoperi că suntem nemuritori?

Conştienţa mea nu mai era constrânsă de limitările pământului. Sufletul mi se eliberase de hainele dense, potrivnice (de corpul fizic, astral, emoţional şi mental). Astfel că eram liber să-mi arunc privirea clară, amplă, către experiment, către sala de clasă care fusese până nu demult pământul (şi acum este cunoscut sub numele de „studiu de fezabilitate asupra Marelui Holocaust Final“).

Deci unde se greşise?

Ca fiinţe am intrat uneori în dezacord cu sufletul şi, uitând că adevărata noastră identitate este Spiritul, am ieşit de sub îndrumarea lui. Din acel punct tot ce atingeam evolua spre rău, tot mai departe de cunoaşterea sufletească. Îndepărtându-ne atât de mult de Fiinţa noastră am încercat mai degrabă să cucerim misterele decât să le respectăm. Ne-am concentrat privirile asupra celor imense ca şi asupra celor infinitezimale; am pornit cu rachetele prin galaxie şi am venit echipaţi cu mostre şi steaguri cu care să dovedim că stăpânim necunoscutul. Pătrunzând în atom, am cercetat secrete pe care nu ştiam cum să le folosim. Am încercat să-L violăm pe Dumnezeu, să discreditam

Unicul, să facem de două parale ispăşirea pentru a poseda prin reducere, prin analiză, prin violenţă.

Milenii întregi am menţinut perspectiva patriarhală, dominatoare, care excludea posibilităţile de armonizare. Atât bărbaţii cât şi femeile au fost dominaţi de o perspectivă care făcea din noi toţi semioameni. Uneori femeile se revoltau, manifestându-se asemănător cu celelalte jumătăţi ale lor, iar alteori bărbaţii abandonau caracteristicile proprii pentru a echilibra planeta dezechilibrată. Dumnezeu rămânea, desigur, inaccesibil. Dar noi ne violentam chiar Sinele propriu. Corpul, instrumentul prin care Sufletul se mişcă şi acţionează, nu mai era acordat să primescă îndrumarea Sufletului. Deconectat astfel de la Sursă, trupul a ricoşat, pradă terorii, creând boli care n-au mai lăsat loc corpurilor pentru o viaţă normală. (În acelaşi timp corpul social a creat acele boli sociale numite oraşe, care n-au mai lăsat loc pentru viaţa normală). Activarea conştienţei, cultivată de yoghini timp de mii de ani – inspirarea Conştiinţei Sufletului ca mod fundamental de comunicare – a fost înlocuită cu reţele de comunicaţie prin computer.

Astfel *ne*-inspiraţi (adică nemaiprimind inspiraţia), am lăsat maşinile să facă totul în locul nostru. În loc să comunicăm direct, ne-am plasat mesajele pe discuri. În loc să dansăm împreună, am schimbat dischete pe tema dansului.. În loc să comunicăm intens prin cântece, strigăte, urlete de furie şi extaz, ne-am diluat emoţiile prin tehnologie. Telefonul, fax-ul, radioul, televiziunea, toate acestea transmiteau mesajele mai repede decât o puteau face sentimentele reale.

Am învăţat astfel să răspundem la stimuli falşi şi ne-am înăbuşit furia, frica, tristeţea. Ne-am obişnuit să vedem viaţa ca pe o comedie de situaţii; când nu era aşa, ne tăinuiam furia şi durerea şi ne contorsionam vieţile ca să se potrivească cu scenariul.

Cele mai multe scenarii nu erau precis orientate spre supravieţuirea cosmică şi evoluţia multidimensională. Cele mai multe erau poveşti mărunte în care măreţia Sufletului trebuia să cedeze locul micimii unei naraţiuni tridimensionale care se credea Întregul. Credeam că, având o tehnologie la nivel înalt, eram mai evoluaţi decât strămoşii. Credeam că putem pune pe dischete tot ce trebuia să ştim. Şi cum băncile de date erau atât de accesibile, am crezut că nu mai e nevoie să ţinem minte Scopul. Destinul nostru.

Uitarea a acoperit astfel planeta. Era o epidemie atât de răspândită, atât de completă, încât aproape toţi au uitat că uitaseră.

Aceasta era SIDA la nivel fizic, un sindrom în care semnalele autonome se interpuneau în ADN printr-un sistem viral care făcea posibil ca oamenii să-şi distrugă corpurile într-un ritm accelerat, nemairecunoscându-se pe ei înşişi ca Ei Înşişi, deoarece se instala o comandă iminentă de distrugere autoimunitară.

Dar mai exista şi o altă formă de SIDA. Aceasta era Suprimarea Auto-Instalată a Divinului, prin care oamenii încetau să se vadă pe ei înşişi ca Fiinţe Spirituale, uitau totul despre Divinitate şi se împărţeau în exponenţi ai diferitelor culte, puncte de vedere şi secte, suprimându-se reciproc în numele Domnului.

Văzând toate acestea, calităţile Esenţei de pe planetă s-au întrunit pentru a-l ajuta pe om să-şi aducă aminte de propria sa Fiinţa. Din când în când aceste calităţi (din greşeală denumite „virtuţi“) făureau laolaltă un corp încarnat. Aceşti mesageri puneau, într-o frântură de conştienţă, întrebările fundamentale celorlalte corpuri. Unii oameni puneau aceste întrebări inimii şi reuşeau să-şi dea seama de adevărul despre Ei Înşişi.

Spiritul încorporat lua numele unui Maestru şi o vreme lăsa mesaje ca nişte schiţe pentru Înălţarea la o perspectivă superioară privind viaţa în acest plan. De cele mai multe ori, însă, oamenii etichetau aceste mesaje: le plăceau ori nu le plăceau, le găseau interesante ori absurde, le înregistrau ori le dădeau la coş.

Orice altceva decât să le ia în serios.

Un aspect al problemei era acela că nu ştiau să asculte. Facultatea ascultării fusese înlocuită de facultatea traducerii: când auzeau ceva diferit de ceea ce ştiau deja, sau îl traduceau ca să se potrivească perfect cu ceea ce credeau ei sau negau că ar putea fi adevărat. Astfel, cristalizând toată existenţa într-o formă anume de gând, au pierdut capacitatea de a păşi în afara auzului ori vederii circumscrise, distorsionând Realitatea şi lipsindu-ne astfel de folosirea corectă a celor şapte niveluri de înţelegere.

Iar fără această înţelegere, ce viziune limitată aveau oamenii asupra lor înşişi!

Mai întâi, deoarece în cele din urmă veşmântul carnal se uza, ei se considerau muritori. E drept, în cursul istoriei umane, unele grupuri de pe planetă au crezut în conceptul de nemurire – adică în existenţa atât a Spiritului cât şi a materiei. Dar ei vedeau Spiritul din unghiul de vedere al legilor materiei, ceea ce a dus uneori la situaţii de groază. Unii ardeau sau sfâşiau carnea, pentru a separa materia de Spirit – ziceau ei. Aceste grupuri greşit îndrumate susţineau pe bună dreptate că Spiritul este etern – deci că străbate timpurile – dar omiteau călăuzirea lor de către Cauza eternă. Ori (cum înţeleg acum) însuşi timpul este o iluzie.

În al doilea rând, deoarece am uitat că Sufletul şi nu materia este ceea ce ne ţine cu adevărat în viaţă, ne-am trudit şi ne-am bătut pentru bani, pentru slujbe, pentru poziţii, pentru hrană. Cei care au rămas la acest nivel nu mai au ce corpuri să hrănească acum. Lipsiţi de contactul cu Sufletul, ei au dat o întrebuinţare greşită trupului lor, făcându-l să vibreze cu frecvenţele planului în care se aflau, în aşa fel încât elementele şi-au pierdut legăturile electrovalente şi covalente, iar cristalele şi-au reluat forma independentă. În loc să-şi

folosească emoţiile ca pe un mijloc de descoperire a Sufletului, oamenii le-au folosit ca pe nişte droguri – oscilând între fascinaţie în faţa depolarizării minore a microvolţilor din sistemele lor nervoase (excitaţii) şi o epuizare a curentului electric (depresii).

Şi totuşi simţirea este întru totul menită să-L aducă pe Sfântul Sfinţilor în noi şi să înţeleagă întregul firii noastre!

Pe pământ fragmentarismul era absolut. Pe vremea a ceea ce s-a numit Războiul Rece, Estul a avut partea lui şi Vestul partea lui. În public se ciorovăiau ca nişte monştri reţinuţi, dar în intimitate se întâlneau pentru a proiecta cum să-şi dezvolte lăcomia comună. Se emiteau astfel pretenţii teritoriale, iar din adâncul pământului se extrăgeau aur, argint, petrol, fier şi alte aşa-numite substanţe nutritive. În acest fel s-a introdus aer acolo unde trebuia să fie materie solidă şi materie solidă în aer – şi astfel stratul astral al planetei s-a umplut de particule care aparţineau pământului. A apărut poluarea şi cu cât se făceau mai multe extracţii, cu atât pământul devenea mai uşor şi aerul mai greu, iar întregul echilibru al sistemului planetar şi al celui solar se clătina. Pe măsură ce aerul astral se umplea cu dioxid de carbon, monoxid de carbon şi alţi poluanţi, frecvenţa sa mergea tot mai spre soild, astfel conducând toate undele de comunicaţie ce pluteau de colo-colo – radio, TV, sateliţi, ELF (extra low frequencies – frecvenţe extrem de joase - care schimbau câmpul de forţă electromagnetic al oamenilor şi al animalelor, făcându-le mai susceptibile la stimulări electrice minore) şi aşa mai departe.

Pentru a preîntâmpina pericolul unei comunicări eronate, atributele divine ale Esenţei (Dumnezeu) s-au încorporat, prezentându-şi mesajul în multe forme. Dar acest mesaj, filtrat prin stratul greoi astral, a fost distorsionat; oamenii au folosit informaţiile pentru a contribui la răspândirea propriilor culte şi pentru a încerca să distrugă alte culte. Ceea ce se credea a fi comunicare era de fapt distorsionare masivă. Această distorsionare, datorată aerului astral solid, interfera şi cu razele cosmice care intrau în atmosfera pământului. Razele aveau scop dublu: să trezească umanitatea în vederea conectării la spaţiul extraterestru şi să reechilibreze pământul prădat. Dar aerul era prea gros, distorsiunile prea mari, lipsa de ascultare, lăcomia, avariţia şi ele prea mari; mult prea mari erau distorsiunile, omisiunile şi generalizările brutale. Mesajele nu stabileau contactul.

Nu numai la nivelul pământului.

Nivelul pământului – aşa cum mă uit din acest loc la stâncile eterne ce se rostogolesc prin univers cu câţiva supravieţuitori descarnaţi ai MHF, văd că un nou pământ este deja în curs de formare – nu doar unul, ci multimiliarde de posibilităţi de întâmplări. Creaţia alternativă e constantă, întotdeauna conţinând următoarea auto-posibilitate…

În chip multisimultan sunt create, generate, manevrate, direcţionate şi distruse civilizaţiile pământului – greacă, egipteană, chineză, romană, etc. Nu în perspectiva îngustă prin care le gândim noi, ci ca Dumnezeu (Generare/Acţionare şi Direcţionare/Distrugere) apărând simultan. Pe pământ eram obişnuiţi să vedem totul ca formă, dar aici greutatea formei nu-şi are locul. Nu mai avem nevoie să făurim totul după propria noastră imagine. Pentru că acum nu mai există nicio imagine. Ceea ce a rămas este ceea ce *Este,* ceea ce întotdeauna a fost în mod evident Sinele fiecăruia – calitatea esenţială necesară pentru a reconstrui tot ce e formă din nou, ori pentru a nu crea deloc formă.

Viaţa şi moartea, noţiuni apăsătoare, nu mai au greutate aici. Eliberat de masa corporală, îmbrăcat doar în veşmântul meu eteric, într-un corp de Lumină, acum ştiu că nu există distrugere. Pământul a explodat; şi totuşi iată-mă. Formele se schimbă, apar, dispar; esenţa rămâne, inviolabilă.

Dar chiar a trebuit să aruncăm planeta în aer pentru a ne recăpăta Sinele?

CAPITOLUL 3
PISICA

„Deci acum înţelegi.“

Ce-i cu vocea aceasta? Răsuna în toată fiinţa mea, răspândind valuri-valuri de conştienţă, de calm total, binecuvântat. Ascultam. Mă simţeam întreg.

— *Pentru că eu sunt Întregul. Eu Sunt Tot.*

— Şi eu? am întrebat, presimţind răspunsul înainte ca vocea să mi-l dea.

— *Şi tu eşti Tot. Nu-i nici o diferenţă. Nu există nici dualitate, nici separare.*

— Dar..

— *Nu te lăsa prins de aparenţele fragmentării. Nu există decât Unul, în feluritele sale manifestări. Ai văzut deja cum oamenii, uitând de Sursă, şi-au produs propria distrugere pe pământ. Aşa că ţine minte.*

Am cugetat asupra lăcomiei, mândriei, furiei, dorinţei, invidiei, minciunilor, temerilor, indolenţei, avariţiei, resentimentelor, violării şi izolării ce caracterizau fiinţa umană. Am cugetat asupra faptului că şi eu însumi, încercând să fiu spiritual cât trăiam pe pământ, reţinusem doar o licărire de amintire – cum am stat la pândă, m-am luptat şi am lovit ca să-mi croiesc drumul în viaţă în loc să pătrund în sfântul lăcaş al Sursei. Şi mi-am spus: „Vreau să-mi amintesc.“

Vocea mi-a pătruns fiinţa. O simţeam peste tot.

— *Ai văzut cele ce ai văzut pentru că eu ţi le-am spus. Acum, că ai această conştienţă, e bine să o încorporezi în propria-ţi Fiinţă.*

— Şi cum o voi face? am întrebat înfiorat.

— *Vei fi asistat de atributele Esenţei. Ele îţi vor da posibilitatea să exprimi această conştienţă.*

— Dar cum le voi cunoaşte? am întrebat.

— *Le vei cunoaşte*, insistă vocea. *Sunt calităţi ale propriului tău suflet*.

— Dar dacă ele sunt eu, cum se face că nu ştiu deja…

— *Ai uitat totalitatea Sufletului*, spuse vocea ca răspuns. *Atributele Esenţei te vor ajuta să-ţi aminteşti Cine Eşti. De îndată ce-ţi aminteşti, poţi să integrezi aceste calităţi Sufletului tău. Iată după ce tânjeşti: aceasta e misiunea.*

Apoi totul deveni iar tăcut. Dar tot mai simţeam prezenţa atotcuprinzătoare a Glasului Tăcerii.

* * *

Întotdeauna am avut un respect profund, sacru, pentru pisici, aşa cum au avut şi mulţi alţii din multe civilizaţii de-a lungul istoriei umane. Aşa că n-ar fi trebuit să fiu prea surprins când s-a arătat Pisica.

Dar am fost surprins.

— *Problema rasei tale umane*, spuse Pisica, nemaiostenindu-se să se prezinte, *a fost că nu a reuşit să înţeleagă ce este instrumentul fizic*.

Am fost luat prin surprindere.

— Cum de-ai ştiut că mă interesează instrumentul fizic? am întrebat. Am fost doctor şi vraci, şaman şi preot în multe Vieţi şi în multe culturi şi întotdeauna m-au intrigat misterele sănătăţii, vindecării şi bolii.

Pisica urmă fără întrerupere, ca şi cum răspunsul era evident.

— *Nu numai că oamenii au cunoştinţe limitate despre ei înşişi ca Fiinţe, dar au cunoştinţe limitate chiar şi despre maşinăria în sine. Ei nu au înţeles ce este entitatea genetică a corpului*.

Reflectând asupra vieţii mele celei mai recente ca doctor, mi-am amintit cum colegii considerau că boala este un simplu fenomen material, o operaţiune tip stimul-răspuns, problemă-rezolvare, care neagă prezenţa Sufletului; ei considerau vindecarea drept ingerare de substanţe chimice ori îndepărtarea organelor bolnave. Nicăieri nu aveau în vedere, nici ei, nici pacienţii lor, posibilitatea că boala ar putea avea o origine nefizică.

— Chiar aşa, vibră Pisica fără să vorbească. Aşa mi-am dat seama că Pisica primea gândurile mele prin frecvenţa subtilă a reflecţiilor mele asupra subiectului; puteam vorbi sau nu – totul era întotdeauna comunicat.

Telepatie! În momentul în care am conştientizat comunicarea instantanee, am reuşit să înţeleg misterul căruia îmi dedicasem multe vieţi. Cauza reală a bolii era viziunea noastră fragmentată despre viaţă, care ne făcea să ne focalizăm atenţia doar pe supravieţuire şi astfel să ne îngrădim vitalitatea. Acest lucru cauza o jenă, un disconfort, iar corpurile noastre întruchipau viziunile noastre înguste în manifestarea bolii.

Să mori, îmi spuse Pisica fără cuvinte, *nu înseamnă să te stingi, aşa cum credeau şi se temeau oamenii; înseamnă să mori pentru o densitate restrânsă a înţelegerii şi să te naşti pentru o mai amplă dimensiune a ei*. Astfel că viaţa nu era o poveste cronologică, secvenţială, limitată, ci o întâmplare cosmică. Un eveniment multiexistent. Iată-mă în spaţiul cosmic fără instrumentul fizic, trăind împreună cu Pisica; şi, în acelaşi timp, trăind alte evenimente din trecut, evenimente marcate de ceea ce oamenii numesc „onoare“ şi „dezonoare“ – care încă se mai produceau.

— *Da*, reacţionă Pisica. *Aceasta a fost întotdeauna teama de cercetare: ce se întâmplă între evenimente? Totuşi educaţia ta de până acum s-a bazat în întregime pe explicaţii – nu pe spaţiile albe dintre ele*.

— Contexte, am replicat.

— *Da, în lipsa unui termen mai adecvat – spaţiile albe în care instrumentul fizic este dizlocat şi poate fi efectiv acordat*.

Nu voiam să vorbesc despre instrumentul fizic. Acum că eram în sfârşit eliberat de greutatea trupului şi de planul fizic, nu mai râvneam la o asemenea îngrădire. Părea că se scurseseră eoni de când nu mai aveam trup! Şi deodată m-am gândit la pământ, care nu mai exista aşa cum mi-am amintit eu – şi am evocat frumuseţea pădurilor, în care verdele avea toate tonalităţile de verde, unde valurile oceanului se învolburau în lumina lunii, unde degetele picioarelor mele scormoneau nisipul cald şi briza caldă îmi mângâia faţa iar eu mă pătrundeam de nesfârşitele promisiuni şi pasiuni ale tinereţii, în timp ce trupul meu masculin pătrundea în trupul voluptos al – cum o chema? – Agnei, un înger ca delicateţe, animal ca senzualitate, transmiţător pentru simţurilor mele (în acest minunat instrument fizic) a ceea ce credeam eu că era cea mai încântătoare plăcere pe care o poate avea vreodată o fiinţă.

— *Da, într-adevăr*, observă Pisica, *eşti încă ataşat de calea orgasmului prin activarea lui kundalini, care nu mai este aici.*

Nu puteam să neg.

— *Ba mai mult*, continuă, *de ce crezi că a fost distrusă planeta? Pentru că aţi uitat cu toţii echilibrarea întregului – ceea ce voi numiţi „sănătate“ – şi aţi ignorat, în consecinţă, acordarea instrumentului fizic*.

Şi spunând acestea, Pisica dispăru.

Se întoarse imediat, într-o formă atât de uriaşă încât eu tot aveam dimensiunile unui fir de păr din coada ei.

Am sesizat un sunet profund în mine însumi; şi, pe măsură ce vibram, mi se amplificau veneraţia şi respectul faţă de această Pisică, care-şi putea schimba dimensiunile atât de rapid.

Îndată forma uriaşă dispăru şi Pisica se întoarse la forma precedentă.

— *Da*, spuse, reacţionând la vibraţie. *Din cauza acestei credinţe a fost „medicina“ voastră un eşec. Nu există ceva care să se cheme dimensiune normală. Voi, oamenii, aţi redus propriile voastre idei despre formă la „normal“ şi „anormal“, iar rezultatul a fost o existenţă apăsătoare, care a cauzat atâta anxietate întregii rase umane.*

Acum că m-ai văzut atât de mare, mă mai poţi respecta şi asculta?

Nu aveam nici o îndoială că mă aflam aici cu Pisica pentru a învăţa o lecţie specială. Mi-am amintit ce-mi spusese vocea şi m-am întrebat dacă Pisica era unul din atributele Esenţei care mă va învăţa reintegrarea. M-aş fi putut simţi superior, special, fiind ales pentru această învăţătură. Dar ştiam că fiecare Suflet este undeva/nu este nicăieri, interacţionând cu cineva/neinteracţionând cu nimeni în propriul său fel folositor.

— *Acum priveşte*, spuse Pisica, scoţând la vedere un cristal prismatic. *Vom începe să lucrăm.*

Şi am căzut într-un somn adânc.

CAPITOLUL 4
ACORDAREA INSTRUMENTULUI FIZIC

Instrumentul fizic funcţiona diferit în vechile culturi primitive, care îşi sincronizau toate activităţile cu luna lunară. Acest lucru avea un efect emoţional asupra corpului. Dar când civilizaţia a „progresat“ până la punctul în care oamenii au stocat informaţiile vitale pe dischete de calculator, capacităţile naturale s-au atrofiat. Oamenii au devenit neglijenţi şi orgolioşi. „Acum, că avem aceste discuri“, gândeau, „nu trebuie să mai *trăim* informaţia“. Aşa au căpătat o falsă încredere în sine în privinţa propriilor capacităţi.

În felul acesta cunoaşterea a degenerat în informaţie pură. Această informaţie – depozitată în arhive, inaccesibilă – era rar folosită şi astfel întreaga speţă umană fu separată de puterea ei naturală. Aşa-zisele civilizaţii primitive, care nu foloseau nimic mai sofisticat decât simpla observaţie, erau acordate la procesele naturale prin reglarea anumitor funcţii ale corpului în rezonanţă cu ritmurile naturale. Ce diferită era situaţia de cea din clipa distrugerii pământului…

— *Deci*, spuse Pisica, scoţându-mă din starea reflexivă, *vrei să încetezi a-ţi visa viaţa cu ochii deschişi şi să te apuci de învăţat?*

— Da, am răspuns umil.

— *Atunci să începem*.

* * *

— *În legătură cu Iubirea*, începu Pisica.

Iubirea era elementul care hrănea Sufletul oricărei Fiinţe. Dar în cursul timpului pământesc, cei ce aveau autoritate au interzis exprimarea ei deschisă, mai ales în afara unor contexte acceptabile stabilite de Marele Ordin Moral al Vremurilor.

Aceste contexte erau: (1) aspectul matern (un vestigiu din timpurile primitive); (2) aspectul copulativ (necesar pentru procreere şi recreare); şi (3) aspectul plăcerii (dragostea faţă de acele acţiuni îndreptate spre atingerea unor scopuri plăcute).

Existau câţiva aleşi care descoperiseră arta secretă a Relevării Sinelui, a cunoaşterii, a iubirii şi servirii Sinelui. Ei dădeau acestei arte aparenţa spiritualităţii, religiei, fenomenelor psihice şi învăţămintelor transformaţionale, deoarece auto-numiţii conducători ai Marelui Ordin Moral permiteau uneori ca asemenea forme să se practice deschis. Totuşi, deoarece conducătorii foloseau numai perspectiva materială pentru captarea realităţii, cei puţini şi-au atins scopurile doar într-o manieră fragmentată. Astfel sentimentele erau separate de gânduri, iar gândurile de acţiuni. Doar Iubirea adevărată îngăduia actul Relevării Sinelui – angajarea în acţiunea Sinelui. (În acest punct m-am gândit la

Agna/Bhakti-Shadai, adevărata mea dragoste. Ea era sufletul pentru care am simţit cea mai mare afinitate de-a lungul vieţii).

— *Puterea sufletului pereche*, adăugă Pisica, *e o formă încă minoră a Luminii, care este puterea de regenerare a Vieţii înseşi*.

Foarte recent avusese loc acea întâlnire şi împreunare a noastră de pe plajă – urmată de o lungă despărţire. Ea a evoluat până la punctul în care s-a eliberat de corp şi de învelişurile sale, deoarece a fost timp de mai multe vieţi o practicantă a diverselor sisteme de iniţiere a pieilor roşii. Aşa se face că, înainte de a se petrece MHF ea a fost unul din puţinii aleşi pentru un zbor de cercetare într-o capsulă spaţială, *Starplane* (avionul stelar – n.tr.). De acolo a asistat la distrugerea pământului; şocul a făcut-o să uite de cunoaşterea Esenţei, de continuitatea Fiinţei. Astfel a atras după sine straturi-straturi de emoţii şi acum plângea după cei dragi de care fusese despărţită.

(Nu ştia că eu, iubitul ei, care îi păstram amintirea în adâncurile Sufletului meu, eram un supravieţuitor conştient al acestui eveniment transplanetar. Oare cum şi unde ne vom reîntâlni?)

Cum spuneam, pretinşii învăţători ai transcendenţei măsurau rezultatele muncii lor spirituale în funcţie de parametrii materiali. Cu toate acestea, când forţele loiale ale întunericului s-au confruntat cu nonşalanţă pe tema distrugerii corpurilor de pe pământ, învăţăturile acestor vânzători-de-transcendenţă au sunat ca strigătele în pustiu. Valorile umane erau coborâte, iar actul Relevării Sinelui nu prea avea prioritate în acele zile de dinaintea pieirii pământului în flăcări.

— Atunci, i-am spus Pisicii după ce am primit această porţie de învăţătură, spune-mi: ce era nepotrivit în felul cum îmi acordam instrumentul fizic?

— *Simpla nerăbdare de a şti*, răspunse Pisica, *nu vă apropie de cunoaştere. De fapt, nerăbdarea voastră a fost o barieră care v-a blocat accesul la stăpânirea nu numai a celor fizice, dar şi a ştiinţei păcii.*

— Pace? întrebai surprins. Te referi la acel lucru despre care discutau şi minţeau guvernele planetei?

— *Nu, aceea nu era pace, ci „parcelă“ – parcele pe care să le înhaţi (aşa cum făceam când pretindeam porţiuni de pământ); parcele pe care să te bazezi mai mult decât pe Spirit. Ei visau pacea adevărată, dar se autoinduceau în eroare crezând că ceea ce trebuia de fapt erau nişte parcele de pământ. Astfel au uitat de integritatea planetei, deoarece propria lor integritate o luase de mult pe un drum greşit*.

— Atunci care este sursa păcii? întrebai.

— *Răbdare, răbdare*, mă sfătui Pisica. *Corpul tău eteric poartă încă amprenta obiceiurilor tale defectuoase din viaţa de pe pământ, chiar dacă acum eşti „în cer“, cum ziceţi voi. Va trebui, deci, să-ţi arătăm pas cu pas arta de a trăi.*

Am oftat recunoscător. De câte ori nu mi-a lipsit esenţa păcii! Cât am tânjit după ea!

— *Nu eu am să te învăţ această ştiinţă*, spuse Pisica. *Ea nu poate fi învăţată de la altcineva, nu există altcineva. Deja ştii că nu există altcineva*, adăugă. Şi dispăru spunând: *Totul vine din sufletul tău*.

Am intrat în panică. Am strigat:

— Pisico, Pisico, întoarce-te! Unde eşti? Parcă aveai de gând să mă înveţi ceva!

Ah, de ce nu am ascultat? I-am pierdut oare prietenia? Eram singur în spaţiul cosmic? Pieriseră sau dispăruseră cu toţii? Era Pisica doar un vis? Înnebuneam?

Dar nu mai aveam minte. Corpul mental, corpul fizic, corpul senzitiv, imaginaţia – dispăruseră de mult. Dar nici măcar nu puteam spune „de mult“ pentru că aici nu exista timp. Aici nu exista aici.

— Doar *eu* sunt aici, mi-am şoptit. Şi valuri-valuri de energii porniră din Esenţă şi vibrară prin veşmântul meu eteric (fibra ce unifică universul), care radia şi pulsa în toate spaţiile, în toate direcţiile. Valurile mergeau dincolo de infinit. Mă autocontemplam ca creator.

— Dar Pisica? mi-am zis.

Aceasta reapăru instantaneu.

— Ah, ce bucurie! strigai exuberant, bucuros de revenirea Pisicii. Apoi am întrebat sceptic:

— Ce truc mi-ai aplicat?

Am răspuns la propria mea întrebare, reamintindu-mi metodele dualiste de predare (stimul-răspuns, răsplată-pedeapsă).

— Ştiu, mă înveţi ceva când dispari, exact ca atunci când ţi-ai schimbat dimensiunile.

— *Da' de unde*, replică Pisica. *Simple fenomene! Sunteţi mereu plini de ele. Le luaţi drept „lucruri reale“, ca o băutură răcoritoare pe planeta pământ. Apropo, unde-s acum băuturile răcoritoare?*

Dacă aş fi avut minte, m-aş fi simţit încurcat. Aşa, însă, am acceptat toate paradoxurile. În lumea absurdităţii erau absurde, aici nu erau. În interacţiunea mea cu Pisica, fiecare interacţiune se baza pe cea dinainte şi era aşa de completă încât trecea în valuri-valuri prin corpul meu eteric spre infinit. Nu mai simţeam neliniştea. Simţeam doar o senzaţie subtilă – greu de definit – ca o îngăduinţă/bucurie, cum s-o fi chemând?

— *Pace,* răspunse Pisica. *Tocmai aceasta lipsea ca instrumentul fizic să fie acordat.*

Pasul care fusese ratat în cursul evoluţiei anterioare a pământului era acum următorul pas pentru întregul univers. Transmutarea la nivel celular e necesară pentru a îngădui pătrunderea Luminii în sistem şi acordarea instrumentului fizic la un model mai înalt.

— *Mai ţii minte maşinile*? mă întrebă pe neaşteptate.

Surprins de schimbarea subiectului, am răspuns totuşi:

— Desigur.

— *Ai condus vreodată o maşină furioasă sau una nerăbdătoare şi indolentă?*

— Da, şi nu ajungeam cu una, cu două (engl. with ease – n.tr.) unde voiam să ajung.

— *Te îmbolnăvea* (engl. dis-ease – n.tr.), *nu?*

Nu văzusem niciodată lucrurile în felul acesta.

— *Dacă aveai o maşină bolnavă, în final o înlocuiai, nu? Chiar dacă-ţi plăcea culoarea, modelul sau kilometrajul. Poate că vreun prieten ţi-o fi spus: „Nu cumva să conduci maşina aceea- e un pericol pentru tine, pentru pasageri şi pentru alte maşini“, mai ales*, adăugă Pisica, *dacă n-ai învăţat niciodată să şofezi. Mai devreme sau mai târziu ai scos maşina bolnavă din circulaţie. Acum ce crezi, dacă i-ai fi vorbit maşinii, ai fi făcut-o să se schimbe?*

— Nu, bineânţeles că nu, am răspuns.

— *Ei uite că nu-i chiar aşa! I-ai fi putut vorbi în aşa fel încât s-ar fi putut declanşa o acţiune, ca de exemplu să-i repari sau chiar să-i înlocuieşti pompa de ulei. Uneori vorbitul într-o manieră sănătoasă determină acţiunea; şi totuşi nu aşa se întâmpla pe pământ. Acolo cuvintele şi-au pierdut de mult înţelesul pentru că oameni ca tine şi-au uitat Sinele. Dar dacă uleiul era murdar sau benzina proastă, mai devreme sau mai târziu maşina s-ar fi defectat iar. Nu-i aşa?*

— Treci la subiect, mă repezii. Ce au toate astea de-a face cu noi?

— *Poftim, iar baţi câmpii. Te afli la un nivel mai subtil, într-o formă mai puţin emoţională, dar tot nerăbdător. Percepţiile realităţii tale sunt amintirea reprezentărilor audio-vizuale ale vieţii. Uită-te cât de irascibil eşti încă! Dă-ţi seama cât de multe nu se pot învăţa când eşti în toane proaste. Nu vezi că în timp ce-ţi vorbesc nu mă aştept să ajung undeva? În această lume în care timpul nu există tu invoci nonexistentul şi te minţi în privinţa ta însuţi reducând viaţa la formă. Reţine că acest loc este nicăieri, acum.*

Şi Pisica dispăru voit.

Dar de data acesta ştiam că o pot rechema oricând doresc. Aşa că, în loc să fac acest lucru, am privit în jur.

* * *

Toate noţiunile despre mine însumi ca despre ceva ce credeam că sunt eu s-au dus. Întinzându-mă, am ocupat tot spaţiul şi am văzut instantaneu din mai multe puncte dimensionale. Dintr-un punct puteam vedea cum continua viaţa pe pământ aşa cum se desfăşurase înainte de bombă, ca şi cum totul ar fi

fost doar un vis. Dintr-un alt punct puteam vedea primii pionieri care au venit pe pământ ca vizitatori. Gândindu-se ce plăcut era să fii într-un nou plan şi dorind să-şi asigure existenţa pe pământ, ei s-au închis într-o formă cristalizată, numită mai târziu umanitate. Acest cristal îi ţinea pe fiecare întemniţat vreme de eoni; şi ei visau la stelele de unde veniseră şi făureau poveşti, mituri, religii şi ştiinţe pentru a se proiecta din nou în spaţiul deschis. Şi toate acestea încă se mai întâmplau în timp ce eu mă întindeam în imensitatea Sinelui meu.

Vastitatea domeniului posibilităţii devenea adevăratul sens al prezenţei Sinelui. Am văzut-o pe Agna pe nava sa – ea nu mă vedea şi totuşi îşi amintea de întâlnirea noastră, care ne-a marcat vieţile de pe pământ atât de pozitiv (deoarece toate întâlnirile modifică permanenţa întâlnirilor noastre cu Sinele). În această vastitate a universului deschis vedeam deopotrivă miriardele de posibilităţi de acţiuni care nu mi se ofereau numai mie, ci tuturor celor care le vedeau. M-am eliberat pentru a fi Ceea Ce Sunt: Totul şi Toate cele ce ţin de reducţia reexpandată a acestui masiv punct de vedere prin Toate cele din cosmos, care Sunt tot Eu.

Concentrându-mă ca să pot acţiona, i-am cerut Pisicii:

— Te rog, întoarce-te.

Apăru, râzând din toată inima. M-am raliat la măreţia revelării acestei glume şi m-am pornit şi eu pe râs.

— Ei, acum serios, ce aveai de gând să-mi spui despre tămăduire şi despre arta medicinei? Ce era acel ceva pe care noi îl înţelegeam ca atare şi despre care ziceam că „nu merge bine“ pe pământ?

Şi totuşi, chiar prin punerea întrebării în aşa fel de parcă Pisica ar fi fost separată de mine şi poseda răspunsul de care eu eram lipsit, mi-am dat seama că eu eram Tot şi Fiecare – inclusiv prezenţa Pisicii – şi că, în singurătatea Spiritului, aveam nevoie de Pisică pentru reflectarea Sinelui. Aşa că am pus mai multe întrebări la rând, iar răspunsurile au venit din spaţiul în care emanaţia apărea prin corpul meu eteric.

Pisica adăugă doar:

— *Întrebările şi răspunsurile sunt ca două feţe ale aceleiaşi monede*.

Mi-am amintit cum vindecasem pe pământ. Şi am oftat.

Cum se explică totala ignoranţă în care a trăit omul pe pământ?! Au cheltuit milioane de dolari pentru împodobirea trupului, dar niciodată nu şi-au perceput corect corpurile şi nici nu şi-au respectat Sufletele. Desigur, în cele din urmă Sufletele erau uitate, iar trupurile decădeau. Niciodată Sufletul n-a fost considerat drept cel care face posibilă viaţa.

Vieţile erau sacrificate pentru dolari şi nici o naţiune nu luase în calcul combustibilul Iubirii ca parte din buget. Nu se cheltuia nici un ban pe dezvoltarea sentimentelor prin care Sufletele să-şi poată iubi trupurile, astfel ca ambele să fie integrate, iar viaţa să fie trăită ca o unitate.

Fragmentarismul domina pe pământ în naţiuni, inimi şi minţi. Ne afundaserăm atât de mult în materie încât nimic nu mai conta în afara materialităţii însăşi.

* * *

Cum se ajunsese aici? Am hotărât să fac o trecere retrospectivă în revistă şi să aflu. Scopul meu era o naraţiune care, atunci când avea să fie teledifuzată către un pământ paralel încă existent, să poată face ca Sinele Mai Înalt al oamenilor să-şi mobilizeze Superconştientul şi prin puterea Graţiei lui Dumnezeu să manifeste cele mai înalte posibilităţi ale Conştiinţei Universale astfel încât aceasta să fie prezentă în toată experienţa noastră şi să dea alt curs evenimentelor de pe pământul pe care am trăit.

Cum să găseşti starea de spirit a întregului şi să stingi combustibilul împrejurărilor?

— Dar dacă toate sunt scrise şi adevărate înainte de a se întâmpla, la ce bun efortul?

— *N-ai prefera ca povestea să se desfăşoare?* întrebă Pisica.

Mi-am cercetat Sufletul şi am văzut linişte. În adâncul Sinelui se afla un glob armonios proiectat pentru pace. Aşa că i-am zis Pisicii:

— Da, prietene. E timpul să ne odihnim şi să ne lăsăm vieţile să se desfăşoare.

CAPITOLUL 5
CONSILIUL CELOR DOISPREZECE

Cu trilioane de ani în urmă fusesem într-o situaţie asemănătoare.

Undeva în mijlocul Utopiei (care acum e aici), într-un loc numit Sursă (care, după câte ştiu, încă mai există), Consiliul celor Doisprezece s-a întrunit într.o şedinţă pentru a hotărî sfârşitul păcii universale. Eram şi eu la şedinţă.

Timp de mai mulţi eoni dominase o mare armonie, iar reţelele universale profitaseră de acest lucru.

Apăruse însă o problemă: egalitatea în care trăiau toate elementele începuse să şteargă trăsăturile distinctive – era tot mai greu să precizezi cine ce este. Şi cum toate fiinţele erau la fel, n-au mai avut nevoie să simtă şi astfel s-au stins sentimentele.

Doar mobilitatea diferenţia un element de altul şi această victorie se obţinuse cu preţul unor războaie de lungă durată. Tratatele care le-au urmat au făcut din doisprezece indivizi singurele fiinţe reale responsabile de toate rasele şi de toate formele de viaţă. Aceşti oameni *reali* simţeau nevoile tuturor celorlalţi şi îşi trăiau viaţa în pace.

Prin „toate formele de viaţă“ înţeleg numeroasele forme vii de-a lungul creaţiei. Toate folosesc diverse corpuri pentru deplasare; totuşi, îşi pot părăsi vehiculele când doresc şi se pot cufunda în Unime Pe pământ această Unime se numeşte Dumnezeu, Esenţa sau Divinul, dar de fapt este Unimea Fără Nume – nimeni altcineva nu-L poate aduce după sine când El Este. Acest puls al unităţii şi simplităţii vieţii, pe care oamenii şi l-au reamintit ca „paradis“ şi pe care religiile l-au idealizat ca stadiu stabil de ne-conflict, ne-creştere şi ne-decădere, era controlat de Alianţa Intergalactică, aceea care, în dimensiunile de mai târziu, a devenit Confederaţie.

Aşadar, în şedinţa aceea, stadiul static al universului deveni evident pentru toţi şi ne-am dat seama că perioada de consolidare trebuia să se încheie. Lipsa de armonie şi fragmentarismul fuseseră create pentru a încuraja dezvoltarea: fricţiunea inimilor avea să promoveze individualitatea, starea de conflict avea să suprime amintirile despre adevărata identitate.

De acolo m-am restrâns într-un „vehicul spaţial“ – un corp argintiu non-fizic care mi-a permis să mă materializez în hiperspaţiu şi dincolo de el. (Mai târziu, pe pământ, mi-am descoperit afinitatea cu pisicile de culoare argintie.) Am trecut pe lângă stele şi prin galaxii, luând forma teritoriilor străbătute, ca un cameleon cosmic. Am atins puncte de concentrare care în final m-au propulsat în sistemul solar al pământului („sistemul celor douăsprezece planete“, după cum formulase Consiliul). Înainte de a coborî pe pământ, din nava mea argintie de luptă am distrus populaţii pentru a crea un bloc magnetic care să separe o lume de alta. Acest bloc a şters anumite amintiri din minţile locuitorilor sistemului cu douăsprezece planete: amintirea vieţii din ceruri şi

amintirea faptului că era posibil să redescoperi viaţa. În schimb, i-am înapoiat fiecărui individ responsabilitatea pentru internalizarea Esenţei, chiar dacă opera autonom în viaţă. Apoi, într-un anume punct, vehiculul s-a dezintegrat, iar eu am ajuns să fac parte din populaţia de pe pământ. În acel moment a fost determinată încarnarea în miriarde de întruchipări.

* * *

— *Nu te preface că înţelegi aceste aventuri în care ai pornit,* spuse Pisica, întrerupându-mi firul amintirilor. *Această aventură e un întreg. Ascultă pur şi simplu farmecul acestui proces. Dacă ai tăi ar fi reuşit să facă acest lucru, ar fi fost dumnezei pe pământ.*

— Vrei să spui că încă mai există o şansă pentru noi toţi? am întrebat nerăbdător, în ciuda faptului că nu mai eram pe pământ.

Pisica nu răspunse, dar dispăru din nou. Simţeam că îmi pierd direcţia vieţii. Şi totuşi, despărţindu-mă de viaţa pământeană, am îngăduit, ba chiar am salutat, apariţia stării de confuzie. Pentru prima oară puteam accepta cu adevărat misterul neştiutului – al revelaţiei. Dacă ar fi să ştiu, tiparul s-ar revela în felul său specific. N-aş descoperi totul dintr-odată, ci pas cu pas, eveniment după eveniment.

După câte ştiam, exista un sentiment al speranţei instalat în adevăratul proces de trezire cosmică – chiar şi pe iubitul meu pământ. Bucuria Înălţării în Lumină şi a transmutaţiei era o soluţie viabilă pentru misiunea pe care păream că mi-o asum pe veci.

Pisica reapăru.

CAPITOLUL 6
TOTUL ŞI FIECE LUCRU

Vehiculul de care-ţi vorbeam, începu Pisica, *aşa-zisul corp omenesc fizic, este un transportor cu care s-au identificat fiinţele umane pe parcursul vieţilor. Deoarece au crezut că sunt acest corp, s-au legat de el într-o manieră amăgitoare şi „despărţitoare“, iar nu întru „Unimea sinergetică“ a spiritelor lor. De fapt, calităţile Esenţei au alcătuit împreună un corp tocmai ca să poată călători prin diverse densităţi ca o reflectare a Sinelui – ca „imaginaţia lui Dumnezeu“.*

Aşa se face că atunci când aceste caltăţi esenţiale au pătruns în diverse medii în care forţele le obligau să apară în ceea ce s-a numit „manifestare“, ele au construit un sistem mecanic – cam ca o maşină – aşa cum ţi-am mai explicat.

Pisica se arătă acum ca un pisoiaş pentru a explica în termeni simpli ceea ce prezentase într-o manieră atât de complexă, adică faptul că anumite elemente ale Esenţei se consolidează în corpuri pentru a călători în cosmos.

— *Exact*, spuse pisoiaşul. *Îţi mulţumesc că mă înveţi limba ta*.

Îşi reluă dimensiunea anterioară, după care continuă:

— *Vezi tu, datorită registrului de vibraţii, poţi interpreta propria ta reacţie la cele communicate de mine. Astfel, eu îţi vorbesc de construcţia vehiculului, iar reacţia ta – chiar dacă nu există nici corpuri şi nici minţi legate de ele pe aici – este aceea că vezi o pisică. Dar ştii de fapt ce sunt eu? Ori e vorba doar de propria ta asociere de formă?*

Eram nedumerit: să fie Pisica doar o proiecţie a propriei mele imaginaţii?

— Regret, spusei.

Pisica replică:

— *Să nu mai spui vreodată că regreţi. Cere-ţi doar iertare. Cel Ce Eşti Tu nu trebuie să invoce mâhnirea. Mărturiseşte-ţi ignoranţa în această privinţă, dar nu invoca o identificare cu nimic din ceea ce ţi-ar zdruncina integritatea Fiinţei tale. Înţelege: Tu Eşti! Niciodată ai fost! Întotdeauna, în toate felurile, Eşti. Şi orice adjectiv ai folosi ca să te descrii ar limita pluralitatea faţetelor Fiinţei tale. Fii atent ce cuvinte foloseşti, limba generează realitate. Din fericire, de aici este uşor să dizolvi frecvenţele slabe de pe învelişul eteric înainte ca ele să aibă vreu efect de durată, remodelator, asupra Sufletului tău.*

Îţi aminteşti când am dispărut pentru prima dată şi ai rămas de unul singur?

— Adică Unul? am întrebat.

— *Exact. Acea Unitate copleşitoare a Toate, acel Unul-în-Toate. Pot lua orice formă sau niciuna. La fel şi tu. În această Lumină care Eşti, invocarea oricărei vibraţii îţi îngăduie să iei orice formă. Această Lumină e Iubirea – şi cândva, undeva, departe, o vei avea şi tu ca Iubire.*

Prin această Lumină au trăit umanoizii, deşi nu ştiau de ea. Existau şi câţiva oameni cu corpuri compuse care reţineau cunoştinţele privitoare la puterea Esenţei. Aceştia au încercat să deschidă înţelegerea umanoizilor faţă de Lumină, deşi n-au reuşit întotdeauna.

Mi-i aminteam. Erau navigatorii. Aceştia încercaseră să-i înveţe pe oameni cum să-şi depăşească limitele autoimpuse. I-am cerut Pisicii:

— Spune-mi totul.

M-a copleşit bogăţia de informaţii în interconectarea lor. Sufletul meu începea să trăiască o stare de apreciere iubitoare faţă de această Fiinţă – de un soi la care nu m-aş fi aşteptat altădată (în orice caz niciodată începând de la ultima şedinţă a Consiliului Celor Doisprezece). Şi totuşi nu era vorba de acea iubire-recunoştinţă pe care o ştiam din întâlnirile mele cu bărbaţi şi femei pe parcursul vieţilor. Era mai curând ca şi cum mă aflam în prezenţa întregului univers, dar cu încă o adăugire: cu o "formă" aparte care interacţiona într-un mod blând, dar ferm, iar acest lucru făcea posibilă desfăşurarea misterului acestei aventuri. Aceasta mi-a permis ca în cele din urmă să fiu conştient de integritate – nu numai fiindcă Pisica îmi vorbise despre aceasta, dar şi pentru că mă debarasasem de fizic, de gândirea emoţional-reactivă cu care erau deprinşi pământenii, tot acel ceva adunat laolaltă în ceea ce se numea "preocuparea mea pentru supravieţuire". Aşadar, acest fel de iubire îmi permitea să ascult şi efectiv să aud explicaţiile Pisicii.

Aceasta îmi răspunse de parcă îmi auzise reflecţiile mele rostite cu glas tare:

— Da, într-adevăr. Când cuvintele îţi vin din centrul Fiinţei tale dispare diferenţa dintre a le gândi şi a le rosti. În ambele cazuri este vorba de intenţia de a le îndrepta spre mine.

Ascultă, continuă Pisica, *şi eu Sunt, ca şi tine, şi prin Fiinţă aud Fiinţa. Şi tu poţi; singura cauză pentru care nu ai făcut-o este faptul că nu eşti conştient de asta. Şi ştii de ce? Nu-mi răspunde. Ştiu că nu ştii. Prin universul acesta n-ai nevoie de explicaţii – oamenii au folosit prea mult explicaţiile, mai ales ca scuze. În ultimă instanţă, cei mai mulţi oameni s-au eschivat de la a participa în final la corpurile lor cu însufleţire. Şi aşa ai făcut şi tu, după cum bine ştii*.

— Fiindcă devenim comozi?

— Comozi de tot. Adu-ţi aminte de vremea dinainte de a introduce Consiliul fragmentarea! Aminteşte-ţi de armonia fără fricţiuni, de „frumuseţea" conştiinţei nemuririi, de Iubirea Sufletului, de pacea din jur! Sună a paradis, nu? Dar totul era prea tihnit! Fiinţele au uitat de distinct-abilitatea (distinction-ability, n.tr.) *propriei lor individualităţi şi n-au mai progresat în privinţa evoluţiei Sufletelor.*

— Şi Sufletele progresează? întrebai surprins.

— Desigur. Procesul de rafinare nu are sfârşit. Dar nu vom aborda acest aspect până nu clarificăm alte evenimente. Învăţătura trebuie să se producă în ritmul pe care-l doreşte învăţătura.

— Vorbeşti despre învăţătură ca şi cum ar exista separat de noi, dar tocmai mi-ai arătat că eu sunt Toate-într-Unul şi deci că nimic nu există în afara Sinelui nostru.

— Ciudate paradoxuri, nu? Dar adu-ţi aminte de caracterul multidimensional al lucrurilor. Ai putea pătrunde mai bine acest adevăr dacă te-ai debarasa de dimensiunea timpului. Timpul este o construcţie care, văzută de aici, nu există. Aşadar când intrăm în domeniul timpului, putem vedea toate epocile, epopeile, evenimentele şi aşa mai departe.

— Dar când spunem că suntem „aici“, asta ce e? am întrebat; apoi mi-am răspuns singur:

— Spaţiu. Pe tine te percep acolo, iar pe mine aici, şi mai percep şi bucăţile de piatră pe care mai călătoresc probabil câteva nave terestre care au supravieţuit.

— *Încotro?* întrebă Pisica.

— Nu ştiu, dar totuşi stelele se află de jur împrejurul nostru, şi unde se află ele dacă nu în spaţiu?

Instantaneu totul se întunecă. Nu mai era nici o Pisică. Nici eu nu mai eram. Nu mai erau nici pietre, nici stele, nici nimic. Tăcerea era totală.

Şi aşa a rămas.

* * *

Am pierdut simţământul existenţei Sinelui. Şi cu toate astea Existam. Totul era nemişcat, adânc, static, fără imagine. Era întuneric, iar întunericul Era; şi Eu Eram.

Am auzit un sunet, o muzică ce venea dinspre Suflet şi sunetul mă absorbi. Nu era nimic de spus despre sunetul acesta – era Spirit, ori eu devenisem Spirit. Sunetul umplea întunericul şi nu exista nici o distincţie între sunet şi non-sunet. Sunetul era, deci, tăcere.

La fel Eram şi Eu.

Sunetul era tăcere, iar tăcerea era întuneric. Dar întunericul era Totul. Deci nu exista nici un non-întuneric, iar totul apărea ca Lumină. Iar Lumina era atât de ciudată şi atât de atotpătrunzătoare încât nu exista nici un fel de non-lumină.

Deci Eu eram Lumină.

Lumina era sunet şi tăcere şi eu eram toate acestea şi în acelaşi timp nu eram deoarece nu exista nimic care să nu fiu eu.

Nici o distincţie.

Nu exista altă nemişcare în afară de Spirit, dar nu exista nici mişcare. Nu exista decât Ceea Ce Exista. Doar Ceea Ce Este este, iar Ceea Ce Nu Este nu este şi în acelaşi timp Este. Pentru că numai Este-itatea există; dar cum nici o Este-itate nu există, tot ceea ce poate fi numit Este nu fusese, deci nu s-a mai întâmplat nici o întâmplare…

Evenimentul era ÎN CURS.

Şi tăcera era iar.

Pacea umplea Totul şi pulsa în aşa fel încât totul era Fiinţă.

Ce le face pe Fiinţe să Fie?

Singura cauză – ori scop – este a Fi.

Iar sunetul tăcerii, această Plenitudine a Luminii,… în mijlocul pustiei o Voce rosteşte constanta melodie, eterna harpă pulsatorie, prin tot ceea ce va lua formă; Eu Sunt – Sunt – Sunt.

Şi nimic altceva decât…
tăcerea Fi-inţei
eterna răsuflare a vieţii
cuvintele continue ale muzicii
sunetele perene ale dragostei.

şi răsuflarea
impregnează sufletul
He he he

He heu eu Sunt eu Sunt
Eusunt, Eusunt, Eusunt

Spre Viaţă Viaţă Viaţă

CAPITOLUL 7
VOINŢA

Nu ştiu cât mă voi fi scăldat în Plenitudinea Sinelui. Bucuria pură a Fiinţării – paşnica ei Plenitudine, liniştea vocii tăcerii şi atotcuprinzătoarea expansiune a Luminii albe m-a cuprins, aşa cum şi eu am cuprins-o, fără a face distincţii. Apoi dinăuntrul Plenitudinii Unicităţii Sinelui, am ales un punct de vedere şi am devenit una cu el. Astfel Plenitudinea deveni viziune; era totul, eram eu. De mai multe ori mi-am făcut „sinele“ – adică punctul meu de vedere – să se extindă până a dispărut, fuzionând cu Întregul. Curând am învăţat cum să-mi redescopăr sau să-mi creez Sinele. Şi în acea Plenitudine, Tot Ceea Ce Era era şi al meu.

— *Incluziune totală*, spuse Pisica.

Au reapărut stelele şi soarele, au reapărut şi bucăţile de rocă ce purtau pasagerii prin galaxie; şi odată cu ele a reapărut întregul spaţiu. „Şi totuşi sunt veşnic“, constatai. „Mă întreb cum aşa“.

— *Când (te) întrebi, ţi se răspunde*.

Acum apariţia Pisicii era clară şi situaţia era chiar hazlie – să dai, în mijlocul cosmosului, de un animal cunoscut de pe pământ.

— *Ţi-aminteşti care era animalul cel mai răspândit pe înălţimile de la Machu Pichu, în Peru, printre piramidele din Egipt şi în forumul roman?*

— Da, pisica, într-adevăr. De la începutul vremurilor temporale pisica a fost un animal sacru printre pământeni. Aşa se explică de ce acest atribut esenţial care mi-a fost trimis ca să-mi desăvârşesc propria-mi existenţă mi se înfăţişă în ceea ce pentru mine era o mască sacră.

Dă-ţi jos masca, poruncii, cu convingerea că replica va mări şi mai mult misterul.

— *Mi-am dat-o atunci când ţi-ai dat-o şi tu, replcă Pisica. Adu-ţi aminte de vremea când nu exista nici „eu“, nici „tu“ – când toate lucrurile au dispărut şi s-au contopit cu Totul*.

— Păi, aşa a fost, atunci când se manifesta Unimea nu mai existam nici eu, nici Pisica. Aşadar nu-i nici o diferenţă între mine şi tine?

Am pus întrebarea anticipând răspunsul „desigur“.

— *Nu-i aşa. Eu sunt pisică, iar tu eşti om. Cu toate acestea, în esenţă, există doar un Sine*, răspunse însă Pisica.

— Dar cine trăieşte în Esenţă? Credeam că episodul acela cu Unimea va face din Sine – Sinele meu, Sinele tău – un singur Sine, **Sinele**. Dar, desigur, aceasta era o idee pământeană.

— *Aşa era în timp ce se întâmpla aşa. Dar acum Sufletul tău, care este acoperit de corpul eteric, şi Sufletul meu, care este acoperit de corpul meu eteric, ne îngăduie acest dialog*.

— Vreau să ştiu sigur: cum pot avea toate acestea?

— *Le ai deja,* răspunse Pisica*. Prezenţa lor în conştienţa ta reprezintă o funcţie a Voinţei tale divine*.

— Voinţă? Unde este? am întrebat în acord cu Integritatea mea care se nutrea cu iubirea pe care o simţeam când mă contopeam cu Divinul.

— *Divin, exact. Aceste două căi,* ***di****-vinitatea, sunt căile către Fiinţare. Ele transcend spaţiul şi timpul, unesc Iubirea şi Voinţa. Şi acum, că ştii acest lucru, eşti pregătit să faci cunoştinţă şi cu celelalte atribute ale Esenţei*.

Nu voinţă umană, ci Divină…

Aşadar iată ce promisese vocea, că atributele Esenţei vor apărea ca să mă ajute să exprim starea de a fi conştient de Unul.

— *Dar mai întâi să-ţi fac acest dar*, spuse Pisica şi-mi întinse o bucată de Lumină solidă.

— Ce-i asta? am vrut să ştiu.

— *Aş putea spune „tu eşti“, dar pentru ca lecţia de azi să-şi atingă scopul, s-o numim voinţă*.

— Voinţa – Will (engl. will=voinţă, n.tr) ca în „William“?

— *Nu, nu – Voinţa ca în „Sinele tău“*.

Forma voinţei semăna cu ceea ce pământenii numeau un cristal de cuarţ piramidal dublu-prismatic.

— A, da, „cristal“!

Şi în timp ce invocam cuvântul, cristalul începu să vibreze, iar Lumina pe care o conţinea începu să iradieze în spaţiu.

— Mulţumesc, dar ce funcţie are?

În timp ce cristalul emitea un curcubeu din sine însuşi, Pisica răspunse:

— *Tot ce vrei tu.*

Am privit intens spre Voinţa mea – şi din nou, aşa cum nu mi se mai întâmplase de multe ori, am văzut pământul. Dar am mai văzut şi stelele, şi cerurile, şi supravieţuitorii de pe roci, plânsetul Agnei, nava spaţială argintie şi toate vieţile mele de pe pământ.

— Întreaga istorie este aici! am exclamat. Totul este peste tot, totul petrecându-se simultan într-un mozaic fizic/metafizic de evenimente secvenţiale ale vibraţiilor existente în toată acea niminicie.

— *În acest cristal*, observă Pisica, *poţi să păstrezi acel ceva pe care-l consideri Sinele tău – toate evenimentele pe care le-ai identificat şi care ţi-au împovărat Sufletul, făcându-te să uiţi Cine Eşti de fapt. Funcţia cristalului este Voinţa Sufletului, un atribut al Esenţei. Poţi să-l ai şi să-l foloseşti pentru călătorii şi pentru învăţătură şi, în acelaşi timp, să fii Ceea Ce Eşti şi să nu te identifici cu nimic din ceea ce ar putea fi izolat de Întreg.*

— Adică pot călători în orice spaţiu cu acest cristal? Şi nu va trebui să mă despart de el?

— *El este Voinţa ta. Dar încă n-a venit timpul călătoriilor. Mai trebuie să înveţi multe despre navigaţie*, spuse ferm Pisica.

— Navigaţia, repetai ca un ecou, amintindu-mi de numeroasele formule de transport pe care le dezvoltasem pe pământ: de la cai şi bărci cu vâsle la vapoare cu aburi şi la maşini, avioane, vehicule spaţiale – apoi a avut loc MHF şi s-a sfârşit cu toate.

— *Da, da*, rosti nerăbdătoare Pisica. *Ai uitat doar câteva*.

— Ce anume, am reacţionat nedumerit, submarinele? Nu, bicicletele. Nu – ba da – baloanele. Nu, nu ştiu.

— *Cu toată experienţa ta, ai uitat din nou corpul*, spuse Pisica pe un ton grav.

Corpul – da, desigur! Pisica încercase să-mi spună chiar de la prima întâlnire de acordarea instrumentului fizic. Din nou mi-am adus aminte de tot ceea ce oamenii numeau tehnologie, toate acele lucruri de care ne convinseseră halucinaţiile tridimensionale de masă şi cu care ne identificaserăm complet: cele materiale.

Adevăratele învăţături veniseră în trecut de la Maeştrii care consolidaseră calităţile Esenţei. Dar acum Imago – tărâmul imaginaţiei falsificatoare – a cristalizat aceste învăţături cândva vii în forma unor sisteme structurate. Şefii acestor sisteme erau aleşi pe viaţă şi fără să înţeleagă că predicau concepte pe care Maeştrii le trăiseră efectiv.

Un asemenea rege ales, care s-a autointitulat Pastorul Navigator, s-a plasat în lumea Roşiilor şi cea a lui Pagan (pagan = păgân, n.tr) şi de pe tronul său a predicat învăţăturile Maeştrilor. Avea intenţii bune – voia cu adevărat să transmită fidel învăţăturile. Dar, asemenea multor altor oameni, ajunsese să fie corupt de mecanizarea lumii. Aşa a ajuns să uite într-o bună măsură scopul domniei sale şi să se angajeze în acţiuni conduse de legile valutei forte. Aceste acţiuni erau atât de departe de Sursă încât oricare din cei care-l urmau avea posibilitatea de a-i urzupa tronul. Acest lucru s-a întâmplat milenii în şir şi astfel tot Spiritul a fost redus la bogăţia materială.

Pastorul Navigator ştia prea puţine lucruri despre navigaţia prin diversele zone ale conştiinţei. În loc să călătorească înăuntru, predica în favoarea călătoriei prin lume. Funcţiona ca un tampon între ambiţiile lui Pagan şi cele ale Roşiilor şi a contribuit cu adevărat la încetarea Războiului Rece.

— OK, spusei în cele din urmă. Sunt gata să învăţ despre acordarea instrumentului fizic.

— *Nu încă, dragă prietene*, replică Pisica. *Călătoria în care eşti pe cale să porneşti e una foarte lungă. Poate că-ţi aminteşti ce s-a întâmplat cu trilioane de ani în urmă, dar nu ai o cunoaştere completă a ceea ce este înmagazinat în memoria Sufletului tău. Aminteşte-ţi că eşti Spirit ce a trăit veşnic şi a înregistrat totul în arhivele Sufletului. În cazurile în care corpul mental, fizic şi emoţional vor folosi aceste informaţii pentru a-şi realiza unicul lor scop fundamental, Scopul real al Vieţii este uitat. Esenţa nu se va mai manifesta ca atare. Acest lucru s-a întâmplat de atâtea ori şi în atâtea civilizaţii, încât de*

data aceasta îţi decodificăm întrgul ADN astfel încât să funcţioneze. De data aceasta trebuie să ne asigurăm că porţi cu tine destulă Esenţă ca să nu-ţi uiţi din nou Sinele în timp ce navighezi pe drumul vieţii.

— Dar am destulă Esenţă, am declarat. De fapt, credeam că sunt în întregime esenţă.

— *Sigur că eşti*, răspunse prompt Pisica, *dar tot aşa sunt şi toate celelalte. Şi alde Pagan, şi Cei Roşii, şi Pastorul Navigator. Ţi-aduci aminte de oamenii care se mâncau unii pe alţii, canibalii? Şi ei erau tot Esenţă. Aşa a fost şi bomba atomică şi cei ce-o aruncau unii altora în cap.*

— Înseamnă că esenţa nu e suficientă? rostii iar.

— *Ba da, este. Dar uită-te la Voinţă – nu te-ai bucurat să vă întâlniţi şi în acelaşi timp să vezi Esenţa, Sinele propriu şi, de asemenea, puterea Luminii*?

Ţineam cristalul în mâna dreaptă şi mă uitam la el. Îmi zâmbea şi îmi pătrundea în veşmântul eteric. „Mă vei auzi dacă mă vei privi ca pe Sinele tău“, îmi spuse calm.

Şi din cristal apăru o fiinţă robustă, cu părul blond şi faţa bronzată, ce-şi manifesta puterile numite pe pământ masculinitate.

— *Voia mi-s* (=engl. *Will I am*, n.tr). *Sunt Sinele tău şi întrupez puterea Voinţei. Voieşte orice vrei şi va fi. Sunt calitatea Esenţei numită Voinţa de Viaţă.*

Mi-am dorit prezenţa Agnei. Vibraţia dorinţei mele l-a alertat pe Voiamis (în original, joc de cuvinte *William* = nume propriu, *Will-I-am* = „sunt voinţa“, n.tr) şi a activat puterea Voinţei pentru a crea o formă de gând de foc a prezenţei sale.

— *Iat-o*, reacţionă Voinţa la vederea Agnei. O privii – dar ea părea că nu mă vede.

De ce nu spune ceva? Întrebai întorcându-mă spre Pisică.

— *Pentru că nu-i aici. Ea este o funcţie holografică manifestată a calităţii esenţiale a Voinţei tale, aşa cum au fost întotdeauna toate manifestările realităţilor la toate nivelele de existenţă, inclusiv cea pe care o trăieşti acum în acest moment de realiniere de cod,* adăugă Pisica pentru cititorul care ar lua aminte la aceste cuvinte. *Prin Voinţă poţi crea şi vedea, dar ca oamenii să Fie de-adevăratelea trebuie să fie vii. După cum poţi vedea uitându-te în cristal, Agna, acolo în nava spaţială în care ai văzut-o ultima oară, are un dor nostalgic de viaţă şi, deci, de cei dragi.*

Voiamis se întoarse în cristal. Şi totuşi ştiam că mai aveau să se manifeste şi altele.

— *Corect,* spuse Pisica. *Te descurci binişor. Ţine minte, noi învăţăm ştiinţa păcii, pax scientia; vrem să ne asigurăm că atunci când vei fi pregătit să navighezi, n-o vei pierde din nou. Pentru a nu o pierde niciodată e important să stabilizezi fiecare pas. În viaţa ta se vor manifesta şi alte calităţi ale Esenţei, dar nu într-un mod material, ca pe pământ, ci prin eteruri.*

Vezi tu, întreaga învăţătură e imprimată în fibra eterică, iar fibra ţine laolaltă Întregul. De aceea gândurile apar printr-un act de Voinţă. Iată cum Agna, elementul de foc, a apărut şi totuşi nu a fost aici: a fost doar în minte.

Acest moment era diferit de cel în care am privit drept într-un punct ori în cristalul unde erau depozitate toate. Era un...

— *Gând*, spuse Pisica. *Ai activat o maşină a gândului*.

— Gând? Dar părea că are formă şi viaţă proprii! Nu e ceea ce numeam noi de obicei gânduri?

— *Ceea ce numeaţi voi gânduri nu erau gânduri adevărate, ci imagini deghizate ale materiei. Şi totuşi unii din voi au creat gânduri ce au schimbat lumea din jurul lor. Ţi-aminteşti pe Iisus? Dar pe Moise, Buddha, Mahomed, Krishna? În ultimă instanţă, Marele Holocaust Final şi-a avut originea într-un gând care ar fi putut rămâne doar o imagine dacă omenirea s-ar fi deschis către perspectiva celei de-a cincea dimensiuni şi s-ar fi dizolvat în Lumina divină. Dar s-a manifestat fizic pentru că pe pământ exista această identificare cu gândul.*

Reflectam în tăcere.

— *Şi acum ar fi bine să fie din nou Totul-Unul*. Pisica dispăru într-o clipă, iar odată cu plecarea ei stelele dispărură şi toate se reântoarseră în Spirit.

CAPITOLUL 8
DIN NOU ISTORIE PĂMÂNTEANĂ

Oamenii de pe pământ crezuseră că cel care vorbea mult pe o anume temă ştia mai mult decât alţii şi aşa au ajuns să numească pe acest tip de vorbitor „autoritate“. În timp, asemenea autorităţi au distorsionat capacitatea de a invoca – nu mai puteau crea prin cuvânt; puteau doar cumpăra timp în care să-şi facă numărul vorbit. Astfel cei care aveau mai mulţi bani deveneau vorbitori şi, prin urmare, autorităţi. Singura sursă de putere de atunci era valuta forte.

Pagan, un conducător al lumii, părea să fie un bun vorbitor, dar de fapt era doar un difuzor pentru un câmp energetic ocult care, din alte dimensiuni, era mai ales interesat să distragă conştiinţa maselor de la deschiderea către adevărata Realitate. Ceea ce se exprima în fapt prin el erau conceptele de supravieţuire, materialism, obiecte şi negarea Sufletului, care, supuse prinţului valutei, aveau o viaţă de sine stătătoare. Aceste concepte aveau prioritate asupra Fiinţării umane. Dar conducătorul nu era nicidecum diferit de populaţia peste care domnea – păgânismul era religia vremii, forţa conducătoare.

Ori de câte ori oamenii aveau o clasă conducătoare, îi alegeau de obicei să conducă pe „cei mai buni“, înţelegând prin aceasta pe cei care erau mai dezvoltaţi în conformitate cu valorile vremii. Şi cum nu existau nişte valori care să-i inspire, cei mai răi erau numiţi „cei mai buni“.

Unele ţări erau pline de oameni mânioşi care respingeau cu furie pe oricine ar fi fost ales de mase. (Prea puţin îşi dădeau seama că „alegerea“ se făcea nu numai prin votare, ci şi prin *emanaţii psihice*. Conducerea reflecta şi se potrivea cu starea propriilor supuşi, iar aceştia, nefiind conştienţi, îi învinuiau pe predecesori pentru propria lor nefericire debusolată. În acest fel puteau menţine lipsa totală de responsabilitate pentru calitatea guvernării). Aceşti oameni îşi alegeau dictatorii care mai apoi reflectau furia pe care populaţia o resimţea faţă de ea însăşi din cauza folosirii torturii, represiunii şi pedepsei.

Pentru cele mai multe dintre clasele dominante ale planetei trecea drept un lucru depăşit să consideri senzaţiile ca având vreo valoare; monetarismul era cea mai concretă formă de simţire. „Este important să rosteşti adevărul“, spunea conducătorul într-una din predicile sale, „iar profetul care promite iertarea păcatelor, progresul şi salvarea poartă numele de bani – profitul e Puterea Supremă, iar îngerii săi sunt armele. Ca urmare, vom lua alocaţiile pentru pentru hrană, sănătate, învăţătură şi locuinţe ca să plătim tributul nostru faţă de Dumnezeu“. În felul acesta taxele au crescut pentru a

sponsoriza aceste credinţe, lăsând un întreg grup de oameni fără adăpost, bătrâni şi bolnavi, lipsiţi de posibilităţi materiale în aşa-zisele ţări dezvoltate. (Problema aceasta socială nici nu se mai punea în aşa-numitele lumi subdezvoltate.)

Deşi părerile despre Pagan erau împărţite, acţiunile lui au fost duse până la capăt. Ceva mai multe arme aici, ceva mai puţine dincolo, situaţia (văzută din afara câmpului gravitaţional) era absurdă. Evolua înainte spre distrugere. Erau implantate gânduri apăsătoare legate de supravieţuirea trupurilor, iar rezultatul acestor acţiuni a fost o populaţie neâncrezătoare ce trăia scăldată în frică.

Pagan triumfa,iar maşina de război se instala în fiecare colţ al lumii „pentru protecţie“. Împotriva cui? mă gândeam. (Mai târziu toate focarele de război au fost dezamorsate şi redistribuite printre naţiunile mai sărace ale lumii din grija faţă de militarii nefolosiţi care puteau rămâne fără lucru) Oamenii considerau această acţiune fie îngrozitoare (din cauza riscului anihilării), fie triumfătoare (din cauză că reprezenta puterea asupra altora).

Puţinii care o considerau un risc îşi petreceau viaţa după gratii – grădini zoologice pentru oameni – pentru că îndrăzneau să vorbească în calitate de transmiţători de altfel de cunoştinţe decât cele din realitatea curentă, cunoscute drept adevărul planetar absolut). Din când în când erau vizitaţi de reprezentanţi ai reţelelor de comunicaţii, care le transmiteau imaginea în lume şi-i prezentau ca exponenţi ai nebuniei, trădării ori chiar ai unui optimism hilar.

„Cum de vorbesc aşa? Nu ştiu ce-i lumea reală?”, întrebau poliţiştii lui Pagan. „Ei reprezintă răul, vor să stopeze măsurile de apărare!“ Şi astfel se reactiva vechea tradiţie a vânătorii de vrăjitoare, iar către sfârşit grădinile zoologice s-au umplut de dizidenţi. Estul şi Vestul îşi avea fiecare grădinile lui; şi, curios lucru, fiecare întemniţa soiul opus de oameni. Dizidenţii din Vest erau cetăţeni obişnuiţi în Est şi invers.

Pastorului Navigator îi plăcea să spună că toţi suntem la fel. Ne avertiza asupra efectelor negative ale activităţii nucleare şi se ruga pentru pace. Dar tot el împrumuta (cu dobândă) valută forte investitorilor care produceau armament – focoase, rachete Scud, Patriot, Exocet, avioane Mirage, MIG, B2, bombe H şi alte arme – care nu prea erau trebuincioase pentru promovarea păcii.

Pe măsură ce epoca lui Pagan înainta spre Vest, Patriarhii Roşii avansau în Est. Cei Roşii proveneau dintr-o speţă de conducători care dominau Estul de multă vreme. La suprafaţă, această dominaţie începuse numai de la Marele Război, dar în fond ei reprezentau cea mai mare gaşcă de pe pământ de sute de ani. Îşi schimbaseră doar simbolurile unei religii austere cu alta şi, după ce au dominat multă vreme în Est, se extindeau acum şi în Vest. Cei din Vest se extindeau şi ei înspre Est, nordicii spre Sud şi viceversa. Puţini doar au observat că extraplanetarii se deşteptau încet, dar sigur, şi începeau să

descifreze codurile genetice. Ei se deschideau spre o identitate care („în cele din urmă“ cum ziceau bancherii din domeniul investiţiilor când îşi forţau clienţii să uite prezentul) avea să se dovedească a fi singura soluţie etern viabilă.

Aceşti Patriarhi erau pe cale de dispariţie aşa că, în vederea reântineririi sistemului lor rigid, au decretat deschiderea comercială. Poate de aceea au eşuat în cele din urmă – influenţa vestică era atât de nesănătoasă.

Populaţia lor începea să se închine la Zeul Banului şi să cadă pradă influenţelor culturale din lumea lui Pagan – jeans, droguri şi alcool. Paganiţii credeau că această moştenire va perpetua amintirea civilizaţiei lor – ei n-aveau nimic de oferit care să se compare cu Taj Mahal sau cu motorul cu aburi. Pe măsură ce generaţiile mai tinere erau absorbite de valorile Vestului, ele reprezentau o ameninţare pentru conducătorii rigizi, care pe vremea aceea îşi foloseau întrega inventivitate de care erau în stare pentru a strânge focoase şi materiale şi pentru a face reclamă produselor de piaţă şi alimentare.

Ultima conferinţă „de pace“ dintre Est şi Vest se desfăşurase cam aşa: Zaporov spusese „Ce-ar fi să întrerupem toate canalele de comunicaţie pentru ca ai noştri să nu mai fie contaminaţi de gândurile voastre?“. Între timp pregăteau nişte reţele psihotronice alternative cu care să bombardeze zonele aurice vestice. (Se descoperise de curând că razele de particule electromagnetice puteau să intre în spaţiul aerian al unui alt grup şi să schimbe modul de a gândi al oamenilor despre ei înşişi şi în felul acesta să-i facă să uite structura Modelului Divin din ei înşişi. Primele simptome fuseseră denumite „tulburări mintale“, dar mai târziu comportamentul aberant a devenit normă. În acele vremuri, nici o promisiune nu avea valoare, căci venea de pe buze şi nu din inimă şi, deci, nu avea o integritate semnificativă).

Aceasta a fost conferinţa în care Estul şi Vestul, dându-şi seama că rezervele materiale erau limitate, au hotărât să scape unul de altul. Ceea ce nu a înţeles niciuna dintre părţi a fost faptul că nu puteau exista una fără alta.

Aşa se face că la conferinţa la nivel înalt Popov a ridicat problema modalităţilor de convieţuire paşnică, în timp ce, de fapt, intenţiona contrariul. Pagan acceptă cu zâmbetul pe buze, ceea ce a dus la un impact enorm pentru mai-marii valutei – Cola şi blugii constituiau în mod simbolic ceea ei etichetau drept „dovezi puternice“. Valuta forte putea fi reinvestită pentru a duce la P.P.

P.P.-ul domina mintea fiecărui producător. Iniţialele veneau de la Program de Producţie, dar însemnau de fapt Proiectul Paranoid. Imperativul de bază era „Distrugeţi toată concurenţa! Mobilizaţi toate zonele! Pregătiţi-vă să atacaţi în apărare“, iar valoarea subtilă din text era „Dacă eu nu supravieţuiesc, atunci nici ei să nu supravieţuiască!“

Pomparea Puterii era regulă infailibilă în P.P.

Cu mulţi ani înainte de conferinţă avusese loc un eveniment prin care mai-marii valutei începuseră să profite de puterea lor. Fiul lui Ishmael (născut din Abraham şi Hagar, două personaje care au creat o disensiune majoră între Est şi Vest) a hotărât să aducă înapoi aurul negru de pe spinările de dinozauri şi au ridicat valoarea petrolului. F.P.U. (Forţele Paganiste Unite) au aplicat principiul lăcomiei, care se baza pe legi ale temporalităţii şi gravitaţiei şi au decretat: “Tot ce trebuie să aveţi şi de care aveţi nevoie *nu* puteţi avea, dar, luaţi aminte, *trebuie* să aveţi”. Această dublă obligaţie i-a dus pe oameni la disperare şi s-au supus, dădeau totul ca să obţină “ce nu puteau avea.”

Acestea erau zilele în care a fost programată originala condamnare la moarte căreia i-au spus “criza de energie”. De atunci încolo, totul a avut un drum ascendent. Oamenii au uitat cum să capteze sursele de energie din interiorul Fiinţei înseşi sau măcar din interiorul minţii. Erau obsedaţi de ideea obţinerii a ceea ce nu se putea obţine şi astfel luă amploare Proiectul Paranoid.

Pământul trăia doar pe baza a trei legi: a gravitaţiei, a temporalităţii şi a valutei. Iar principiile de schimb erau o simplă reflectare a legilor karmice ale Întregului. „Întregul!“ rânjea Pagan. „Singura integritate e cea a banului, celelalte sunt apă de ploaie“. Karma – ideea de „a da seamă“ – era ignorată. Fusese adusă în Vest de nişte indivizi ciudaţi, buni de trimis la grădina zoologică.

Conflictul *părea* a fi numai între Est şi Vest, dar, simultan, un conglomerat numit I.P.I. (Împingătorul de Putere Internaţional, cu o amplă reţea în Vest) făcea aranjamente pentru a scoate din afacere pe oricine ar fi vrut să pătrundă în câmpul lor de acţiune. A distrus guvernele unor state mici exact aşa cum făceau şi Patriarhii Roşii în Est, prin acţiuni militare deschise. Existau asemănări fundamentale între procedeele Patriarhilor Roşii şi cele ale Epocii Paganiste.

* * *

Apoi mai era şi chestiunea legată de controlul minţilor. După vânătoarea de vrăjitoare, sute de conducători mai mărunţi ai unor mini-imperii au sfârşit-o pe platoul de demonstraţii al unei grădini zoologice – mii de rataţi non-conformişti din Vest.

Aceste mini-imperii îşi anexau Bisericismele, căci se aflau sub incidenţa legii scutirii de taxe. Poate greşeala lor a fost încercarea de a se învăţa unii pe alţii ceea ce fiecare dintre ei mai avea încă de învăţat: să trăiască într-o lume fără să se lase posedat de ea, chiar dacă erau încă posedaţi de legile materiale. Vechea Epocă se prăbuşea definitiv, iar spiritul Noii Epoci acţiona, în fond, după aceleaşi reguli. Totul sfârşi în izolare; doar câţiva studenţi învăţati mai

înţelegeau valoarea reală a unor gânduri de-ale profesorilor. Dar chiar şi aceşti studenţi s-au dezis de învăţătura şi de maeştrii lor atunci când miza a fost propria supravieţuire.

În zilele dinaintea sfârşitului au luptat în grădina zoologică unii împotriva celorlalţi în numele păcii – swami, rishi, yoghini, sadhus-i, hasidiţi, sufiţi, transformatori, paranormali şi aşa mai departe. Toţi erau oameni plini de bune intenţii care vedeau o părticică a şaradei şi credeau sincer în ea. Dar se implicau inutil în atât de multe alte lucruri încât au sfârşit persecutaţi de Pagani. Astfel au ajuns să fie dizidenţi de mâna a doua în Vest; cei de prima mână erau vesticii roşcaţi (mai exact „ridichii“, adică roşii pe dinafară şi albi pe dinăuntru) care vorbeau în chip nepotrivit limba Estului în cultura Vestului.

În cealaltă parte a lumii situaţia era asemănătoare. Din când în când câte un estic tânjea după jeans şi Cola şi stilul vestic de Proiecţie Paranoidă (căreia îi spuneau „libertate“). Atunci fugea din Est în Vest şi astfel devenea erou de renume mondial. Era răsplătit, adăpostit, protejat şi i se îngăduia să fie purtător de cuvânt pe tema pericolelor non-monetarismului într-un mod aşa-zis deschis.

Dar atât în Est cât şi în Vest toată lumea urmărea pe toată lumea. Prin bârfă şi intrigi se întărea Proiectul Paranoid. Condiţia Pământului era tristă, de aici şi consecinţele triste.

În tot acest timp Pastorul Navigator a tot călătorit şi a vândut adeziuni la ideea de Dumnezeu, acelaşi Dumnezeu în numele căruia triburi, naţiuni şi indivizi au ucis, au furat credinţele altora şi au ars şi înrobit trupuri ce au refuzat să fie închise ori să trăiască într-un anume loc doar ca să servească marile religii ale Bisericismului. În acest fel el şi-a violat propriile principii. O singură forţă ascendentă a urmat Calea Spiritului şi s-a devotat creşterii maxime – şi acest grup mic îşi avea baza de operaţii în fiecare formă de viaţă a universului. Era doar o acţiune restrânsă, dar germenii se dezvoltă *acum*, pe măsură ce avansăm în această decodificare structurală a Sinelui.

CAPITOLUL 9
DARURI PREŢIOASE DE LA CRISTAL

Am ascultat cristalul, care acum emana constant o vibraţie înspre straturile exterioare ale veşmântului meu eteric. Această vibraţie suna cam aşa: „Voia mi-s, Voiamis, Voiamis, Voiamis…“

— *Să nu te obsedeze putera voinţei tale*, mă sfătui Pisica. *Voiamis e un aspect minor, deşi important, al Întregului tău.*

Eram complet debusolat dar şi copleşit. Integritatea pe care o percepusem – imersiunea esenţială a Sinelui în Tot – nu avea atribute, iar amestecul de lumină şi întuneric, sunet şi tăcere se împlineau ca întreg. Dar când îşi făcu Voiamis simţită prezenţa, aş fi zis că nu mai încape nimeni. Plinătatea era atât de mare încât mi-am perceput Sinele ca întreg. Pisica spuse:

— *S-ar părea că te raportezi la bijuterii. Îmi aminteşti de ceea ce cereau grecii pentru obţinerea Întregului. Fiecare calitate era zeificată; doar aşa puteau ei să ne asculte. Aşa că am să-ţi dau un sac de pietre. Sunt foarte preţioase. Mai târziu, la timpul potrivit, poţi să le scoţi din sac, să le pui în câmpul tău şi să devii calitatea Esenţei care-ţi place. Când la vei avea în tine pe toate dintr-odată, vei deveni be-you-to-full, fii-tu-deplin.*

— Be-you-to-full (pronunţia aproximează cuvântul beautiful = frumos, n.tr), ce-i asta? întrebai, căci nu mai auzisem vreun “be-au-ti-ful” rostit aşa. Beautyfull.

— *Am să-ţi arăt*, spuse Pisica. *Dar mai întâi trebuie să ştii că fiecare calitate este lumină. Mişcă cristalul şi-ai să vezi, căci această Lumină albă a cristalului are în ea toate luminile.*

Am învârtit cristalul în mâini şi, să vezi şi să nu crezi, din el ţâşni o rază verde-albăstruie. Mai erau şi alte lumini, dar această rază se separă şi apăru ca o bijuterie sclipitoare. Din ea ieşi o Fiinţă ce părea femeie ca formă, dar sigur era de origine divină, nu omenească.

— Cine eşti, preţioasă întrupare? întrebai.

— *Sunt frumuseţea ta*, rosti în timp ce-şi mărea dimensiunile până la umplerea întregului firmament. Părul ei era albastru-verzui, iar haloul său era lumină albastră. Arăta asemenea unei imense zâne angelice, înconjurată de pulbere aurie şi învăluindu-ne pe toţi.

— *Mă poţi aprecia? întrebă. Braţele mele s-au deschis să zboare*.

— Da, am răspuns şi m-am înălţat în zbor ca să fiu mai aproape de faţa ei. Da, cu adevărat.

— *Această frumuseţe este de fapt propria ta frumuseţe, tot aşa cum Voiamis este voinţa*, spuse Pisica. *Când vei afla despre toate calităţile Esenţei, nu vei mai întinde mâna după ea. Vei fii-tu-deplin. Be-You-To-Full*.

Be-you-to-full – iată ce voise întotdeauna să spună: Plinătate! Oamenii aceia de pe pământ care erau împliniţi erau frumoşi şi în satisfacţia lor aveau

destule care să-i umple. Ei se distingeau de cei „drăguţi“ – *pretty*. Întotdeauna am ştiut că estetica înseamnă mai mult decât formă.

— *Corect*, reacţionă Pisica. *Plinătatea fiinţei îţi va îngădui să navighezi fără riscuri.*

— *Sunt frumuseţea ta*, adăugă Frumuseţea: *şi sunt aici ca să rămân şi să te bucuri de mine*. Rămase într-un glob de acvamarin înăuntrul veşmântului meu eteric.

— Îmi arăţi şi îmi dai atâtea lucruri preţioase, spusei recunoscător.

— *Sunt ale tale – şi tocmai recunoştinţa ta face posibil ca magia acestei lumi să continue. Fără ea, totul se pierde. Este tocmai ce s-a întâmplat pe pământ; oamenii au tot luat de bune anumite stări de lucruri, ceea ce a degenerat în amintiri fără viaţă. Le-au colecţionat în van, ca pe cristale, pietre şi pietre preţioase, dând valoare monetară valorii reale şi numind prosperitate acea colecţie de obiecte colecţionabile, tridimensionale, pentru a le compara cu cantităţile altora, redefinind bogăţia ca materie.*

— *Graţia divină e ceea ce ne leagă. Aici sunt doar prin Graţie. Graţia ta este folosirea Voinţei tale pentru a mulţumi Sinelui tău, prin mine, pentru Ceea Ce Eşti,* conchise Pisica, şi dispăru iar, lăsându-mă singur.

Dar de data aceasta eram în compania plenitudinii singurătăţii mele. Frumuseţea şi Voinţa, în preţioasele lor forme esenţiale, pluteau în corpul meu. Uitându-mă la cristal şi la aur, am propagat o undă în zona gândurilor mele. Apăru o floare, un Trandafir Purpuriu.

— *Acesta este Spirit*, spuse Pisica.

Am zâmbit în timp ce maşina universului mistic se autoprezenta ca roua proaspătă a Rozei Purpurii. Mirosul înainta către mine în timp ce îmi deschideam inima către el. Şi cu cât o deschideam mai mult, cu atât aceasta creştea – deodată întregul univers fu o Roză Purpurie cu picături verzi-albăstrui de frumuseţe pe petale şi vapori distilaţi care modelau undele sufletului meu – întraga mişcare a tuturor lucrurilor.

Mi-am auzit Sufletul cântând:

Extatic simţ al Sinelui,
iubită floare a vieţii
printre planetele de piatră,
aminteşte-ne Cine Suntem.

Extatic miros al vieţii
puterea creaţiei
prin voinţă acum manifestată
în ceea ce sunt.

Puterea creaţiei este o funcţie a Voinţei şi Frumuseţii, am reflectat. Atunci Pisica apăru instantaneu şi rosti:

— *Ei bine, se pare că nu te pot lăsa de tot singur. Tragi concluzii prea uşor şi prea rapid. Ce-ar fi să te bucuri pur şi simplu de ceea ce e prezent acum*?

Am inspirat adânc. Floarea dispăru şi toate se petreceau pentru că Eu Sunt.

CAPITOLUL 10
ALTE DARURI ALE CRISTALULUI

I-am spus Pisicii:

— A sosit momentul să reânvăţ pierduta artă a navigaţiei.

Cei vechi o numeau cibernetică, deşi pe vremea celor din urmă zile ale pământului aceasta degenerase în nişte simple mecanisme de feedback.

— *Şi de ce, mă rog, crezi că eşti pregătit?* întrebă Pisica.

— Pentru că încep să pricep cum se face că, dacă nu avem o înţelegere clară a ceea ce suntem noi ca Fiinţe divine, transcendente, calităţile Esenţei – fie că-i vorba de Voinţă, de Frumuseţe ori de altele – au doar o natură psihologică. Aşa se explică de ce pe pământ oamenilor le lipsea flacăra Vieţii. Scânteia Fiinţei era ascunsă (ne impresionau în mod fals termeni prost folosiţi ca *frumuseţea* sau *voinţa*), fiind greşit interpretată prin prisma formelor fizice de care deveniseră toţi dependenţi în acele ultime zile, fie în forma modelării corpului prin regimuri de înfometare şi exerciţii lipsite de noimă, fie în cea a voinţei de a controla minţile şi destinele nostre fără alt scop mai înalt decât întreţinerea aparatului trup-minte. Nu puteam deveni întregi adunând părţile. Integritatea însemna *sănătate*! M-ai întrebat mai devreme de ce cred că sistemele medicale ale pământului nu produc rezultatele scontate. Atunci nu ştiam, dar acum răspunsul este simplu: Sănătatea nu poate să existe decât în integritate, iar Integritatea este funcţia de cunoaştere a Sufletului. Dacă nu ai această cunoaştere şi nu te laşi călăuzit de Spirit, nu poţi să înveţi cu adevărat să conduci vehiculul care este trupul viu, instrumentul fizic. Poţi doar îndeplini acţiuni mecanice, în care nu se găseşte niciodată adevărata homeostazie.

— *Nu încape îndoială că puterea ta de înţelegere te va ajuta să vezi de ce s-au întreprins atâtea acţiuni nepotrivite în vremea când erai tămăduitor de minţi ori de trupuri*.

Ani şi ani, artele vindecării de pe pământ s-au bazat pe credinţa că trupul este singurul lucru care contează. Mai târziu s-a adăugat şi o oarecare cunoaştere a minţii, dar aceasta a fost greşit interpretată drept comportament individual.

În cea mai recentă viaţă a mea fusesem medic. Interesul pentru cercetarea Sufletului m-a dus către medicină; am vrut să-mi antrenez Sufletul în propriul său proces de vindecare. Ştiam că există un stadiu al devenirii umane când, deşteptat fiind, poţi să respiri plinătatea de sine şi să operezi cu distincţiile legate de diversele forme ale Fiinţării. Şi totuşi, în căutările mele de pe pământ totul părea fragmentat; atât Estul cât şi Vestul aveau explicaţii

pentru „căderea omului“ (care pentru mine însemna pierderea Integrităţii prin fragmentare). O asemenea explicaţie n-a făcut decât să umple speţa umană de nostalgie – nu putea dovedi de fel cum se produsese căderea, aşa că revenirea era imposibilă. Totul părea să se ţină de istorie şi să se bazeze pe axa timpului. Nimeni nu părea să descopere în viaţa reală ceea ce fizicieni ca Einstein, Oppenheimer şi Bhor descriau în fizica cuantică. Un fizician de inspiraţie divină pe nume Hawking a scris o istorie a timpului care se apropia mult de înţelegerea globală nonlineară, multidimensională, dar lumea considera că aceasta era doar o teorie strălucită şi nimic mai mult.

Studiul sistemelor viza explicarea compoziţiei şi funcţiilor organelor; unii vedeau corpul exclusiv ca materie, alţii ca un joc relaţional între materie şi energie. Fiecare tabără se uita la cealaltă cu dispreţ şi orice cercetare a Esenţei rămânea nefinalizată. Şcolile de religie şi de conştientizare mistică aveau explicaţiile lor, pe care însă le tratau adesea ca pe nişte instrumente pentru controlul corpurilor mentale ale adepţilor (care îşi reorganizau cu zel propriile realităţi pentru a se încadra în modele – mai curând decât să descopere prin ei înşişi adevărul). Aşa s-au pierdut calităţile Esenţei.

— Aşa că acum, Pisică dragă, înţeleg că ceea ce ne lipsea ne-a făcut să distrugem pământul. Umanoizii se tratau unii pe alţii ca pe nişte obiecte făcute din carne şi activate de curenţi electrici, dar niciodată ca pe nişte fiinţe dumnezeieşti. Răspunderea pentru Frumuseţea şi Voinţa lor o puneau pe seama „determinării caracterului“ şi niciodată pe seama Sinelui. Şi îşi etalau aceste calităţi cu mândrie şi cu un aer protector.

— *Corect, dar nu cumva judeci prematur, numai pe baza câtorva atribute? Mi ţii minte săculeţul pe care ţi l-am dăruit? Ai căutat înăuntru ca să descoperi ce conţinea?*

— Săculeţul, a, da, unde e? întrebai mirat.

— *Acolo unde se găsesc toate, în cristal*.

Am început să frec cristalul şi, în timp ce-l lustruiam, Voiamis mă pofti înăuntru.

— Cum pot să mă micşorez la dimensiunea ta? am întrebat.

Cristalul a zâmbit şi s-a făcut atât de mare încât a cuprins toate glaxiile.

— *Expresiile dimensionale ale mărimii sunt de o asemenea natură încât, deşi par să dezvăluie o anumită ierarhie, ceea ce e mare într-o dimensiune poate fi imperceptibil în alta. Te-ai obişnuit cu cele trei dimensiuni ale lumii tale. Aici ai văzut-o pe a patra, prin timp; pe a cincea, prin spaţiu; pe a şasea, în Unime (Oneness); pe a şaptea în propria ta Esenţă divină, nedivizată şi compozită; şi pe a opta în agregatele Sufletului de Grup, unde milioane de entităţi acţionează prin creaţie ca o unitate operaţională de muncă, acea muncă ce duce dincolo de dincolo. Al şaptelea plan este prima bază de lansare pentru sinergie*, adăugă Pisica.

Şi iată, chiar în faţa mea (în ceea ce se numeşte în prezent o aliniere holografică, omnidimensională, pluridirecţională, nonentropică) toate obiectele create existente, precum şi cele încă negândite, se „mişcau“ în aliniere perfectă spre un scop ştiut numai de ele, coexistând în acelaşi timp cu toate nivelele. Era acel *non plus ultra* – jocuri de artificii sunet-şi-lumină simultane. Era mai spectaculos decât aş fi visat vreodată.

Pe un ecran gigantic ca o mandala sau o tanka cosmică în stil tibetan din care emanau boddhisattvas şi buddhas de toate mărimile, activându-mi amintirile legate de întâlnirile mele pe răposatul pământ cu Dalai Lama, vedeam în adâncimile Sinelui meu şi pe acelea care se năşteau, creşteau şi mureau şi se năşteau din nou în toate formele şi timpurile, simultan în toate lumile – în interiorul cristalului numit Voinţa mea (*my Will*) şi al mingiei albastre-verzui numită Frumuseţea mea (*my Beauty*) – toate interconectate, existând simultan fără ca totuşi să se influenţeze reciproc sau să se amestece unele cu altele. Fiecare element respecta hotărârea pe care o lua oricare alt element în propria sa desfăşurare temporală. Totul era menţinut în perfectă ordine – o ordine pe care nu o puteam concepe sau înţelege – ordinea viziunii luminate a unui diamant perfect. Reflexia fiecărei faţete perpetua la infinit reproducerea acestei scene.

M-am întors în propriul meu câmp eteric.

— *Niciodată nu vei şti de unde apare o nouă surpriză*, spuse Pisica izbucnind în râs.

În veşmântul meu eteric apăru un diamant perfect, ce plutea împreună cu cristalul şi cu globul albastru-verziu şi reflecta Lumina albă a Claritătţii.

— *Urmează această reflexie*, spuse Pisica.

Aşa am făcut şi am fost condus către o lumină albastră emanând din mijlocul creştetului capului meu. Acolo – înăuntrul „capului“ meu eteric – am găsit sursa acelei raze albăstrii; o mică perlă albastră. Am zâmbit la vederea unui om mai în vârstă.

— *Sunt esenţa Sinelui Tău Înţelept şi mă numesc Augustus. Deţin corectarea tuturor acţiunilor care au avut loc. Am trăit veşnic şi după ce am greşit şi am iertat, am învăţat ce era de învăţat şi am devenit Înţelepciune.*

Ani şi ani am vorbit prin profeţii de pe pământ şi din alte lumi. Unii dintre cei care-mi ascultau cuvintele îmi admirau mai ales lungimea bărbii sau încercau să-mi aplice învăţăturile o vreme, ca apoi să sucombe şi să scoată profituri de pe urma profeţiilor mele, fondând biserici supuse legilor valutei. Puţini au fost cei ce m-au auzit cu adevărat. Cu umilinţă te implor să mă asculţi, pentru că ceea ce am a-ţi spune e mai vechi decât timpul.

Sunt deja-vu-ul experienţei, sfătuitorul ştiutor şi drept. Adesea lucrez prin ascuţimea diamantului, scurtând calea prin intuiţie, viziune sau intelecţie. În asemenea cazuri trebuie să mă autoactivez.

Dar crede-mă, îmi filtrez ascultătorul, continuă. *Stau deasupra îngerului de la creştetul capului tău – acel ceva ce arată asemenea structurii sferoidale a oaselor când întinzi braţele lateral*. Apoi îşi desfăcu braţele şi-mi mângâie urechea interioară, relaxându-mă cu adierea păcii.

Înţelepciunea care Sunt a fost dintotdeauna, aparţine tuturor şi a rămas alături de om. Dar surzenia l-a făcut să-şi devină propriul judecător. Aşa se face că nu mai aveţi planetă.

— Îmi pari atât de cunoscut, Augustus. Şi totuşi ştiu că ştii mai multe decât aş putea eu înţelege vreodată.

— *Sunt Sinele tău, după cum sunt şi Esenţa care Sunt. Dar calităţile mele s-ar putea dezvolta numai când ar fi înlăturate obstacolele ce m-au blocat,* spuse strângându-şi braţele şi corpul astfel încât să intre în structura unei perle. *Vei învăţa ceea ce trebuie învăţat şi încă ceva pe deasupra. Ştiu că te simţi recunoscător şi bogat; orice fiinţă umană, nu numai tu, are aceste calităţi şi încă altele, aşa că poţi să întrebi: de ce a apărut suferinţa?*

Pisica interveni:

— *Misterul, iubite Suflet, abia urmează a fi dezvăluit*.

M-am întrebat: şi-au imaginat vreodată conducătorii, regii sau chiar milionarii posibilitatea de a fi cu adevărat bogaţi? Oamenii au încercat întotdeauna să posede diamante, aur, perle, cristale. Şi iată-mă având-le pe toate într-un loc unde materia nu există! Iar acolo unde nu are importanţă, acolo întotdeauna ESTE.

A trebuit să mor ca să mă nasc din nou? Iisus aşa a spus, dar lumea s-a gândit la moarte ca la o chestiune care ţine de trup. Mai exista şi posibilitatea unei *morţi mântuitoare*, o trecere prin tunelul dintre dimensiuni, pentru a-şi afirma maiestatea Sinelui din dimensiunea a cincea. Maiestatea?

Poate că vechii regi erau ştiutori, căci se încoronau cu pietre preţioase?!

Unele dintre gândurile acestea se propagau prin darurile pe care le-am primit, formând un fel de coroană regală: cristalul Voiamis susţinea Frumuseţea acvamarinului, iar în înălţimi strălucea diamantul, păstrând în adânc înţeleapta perlă albastră.

— Din ce-i făcut săculeţul ce conţine aceste daruri preţioase? am întrebat-o pe Pisică.

— *Ai putea spune şi „ce conţine“, dar probabil pentru scopul tău ai putea spune mai bine „relevă“ sau „dezvăluie*“.

— Văluri?

— *Da, deoarece le percepi numai atunci când eşti Cel Ce Eşti; numai atunci apar pentru tine. E ca un consiliu, pricepi?*

— Aşadar noi toţi avem Tot şi ne acoperim cu văluri Sinele şi toate atributele prin felul în care ne tratăm Sinele şi ne tot spunem că suntem… ideea pe care o avem despre Sine.

— Dacă îţi tratezi Sinele ca pe un trup (aşa a fost întreţinută dinamica supravieţuirii pe pământ, căci toţi erau preocupaţi doar să-şi ţină trupurile în funcţie), tot ceea ce este subtil este pur şi simplu acoperit de un văl. Dacă reacţia corpurilor creează fricţiuni în mediu, săculeţul va fi alcătuit din simţăminte; în acest caz tot ceea ce este subtil, dar se află dincolo de simţăminte, devine acoperit de văluri.

Ai văzut ce pot face gândurile, ai adus-o pe Agna fără viaţă din ea şi de aceea şi Esenţa ei a fost ascunsă pentru tine.

Cum termină Pisica de vorbit, am şi replicat:

— Aşa este. Adevărul văzut la fiecare nivel prezintă un nivel al realităţii în sine. Menţinut în contextul simţămintelor, se arată într-o formă sau alta…

În timp ce vorbeam, din inima mea ţâşni în spirală un diamant în opt colţuri. Pisica spuse:

— Această bijuterie verde este Adevărul. Îţi aduce armonie şi-ţi deschide porţile Iubirii.

Androginia ieşi din smarald şi prinse glas:

— Sunt toate genurile. Dau vitalitate seminţei Domnului şi doar prin mine poate curge Iubirea.

Dau vitalitate inimii bărbatului,
feminităţii din fiece bărbat,
dau vitalitate masculinităţii
şi o întronez în fiece femeie.

O lumină verde se împrăştie în jur şi conştientiză prezenţa Rozei Purpurii. Androginia stătea în lumină, iar smaraldul se instală în centrul inimii mele eterice. Apăru aurul, asemenea metalului pământesc, dar cald, şi spuse:

— Sunt Iubirea, care întreţine Adevărul,
înflăcărează Frumuseţea,
activează Puterea,
însămânţează adevărata Înţelepciune,
răspândind Lumina.

Iar Pisica scoase pietrele preţioase care mai rămăseseră în sac: safirul cu reflexe aurii al Siguranţei, safirul albastru al Compasiunii, sabia argintie a Autenticităţii şi praful stelar al Iertării. Şi acestea, împreună cu cristalul Voia, Frumuseţea acvamarină, diamantul Clarităţii, perla Înţelepciunii, smaraldul Adevărului, Roza Purpurie a Spiritului şi aurul Dragostei formau cele unsprezece calităţi esenţiale.

— Iat-o şi pe a douăsprezecea, exclamă Pisica făcându-se roşie ca rubinul – un roşu purpuriu, sângeriu – şi continuă să vorbească:

Sunt Sinele tău,
dar al Puterii pure,
natura animală.
Întemeierea de desăvârşită puritate
a puterii şi mişcării
produce rubinul care Sunt Eu
pentru tine.

Şi, iată, apăru un rubin frumos, rotunjit, fasonat, care reflecta halo-ul Sufletul meu, revelând în sfârşit echilibrul acestei acţiuni.

Acum eram singur cu toate aceste părţi – şi totuşi nu erau părţi, ci daruri folositoare de natură divină. Am simţit că pierd un prieten pentru a deţine expresia Sufletului meu. Şi totuşi acum ştiam că am un prieten pe veci – nu doar unul, ci întreg Consiliul de Doisprezece!

CAPITOLUL 11
PLANURI DE ÎNTRUPARE

În cursul întâlnirilor anterioare cu Spiritul începusem să gândesc, iar prin această gândire devenise posibilă o nouă dimensiune a Fiinţei. Augustus, care stătea în perla albastră a Înţelepciunii, rupse tăcerea pentru a apărea în faţa câmpului meu eteric. Şi deşi toate calităţile Esenţei dădeau putere fiecărui gând, mi-am dat seama că nu poţi avea Viaţă în mod plenar fără să fii într-un corp.

— *Vrei să spui corp fizic*, spuse Augustus. *Pentru că din momentul în care ai intrat în relaţie cu noi, corpul eteric a început să se umple, iar gândurile tale au devenit câmpul mental al expresiei Sinelui. Acum ţi-ai creat chiar şi o minte a ta, mai întâi prin puterea Voinţei, iar apoi ca ajutor din partea noastră, a tuturor.*

Frumuseţea interveni în numele meu:

— *Are în vedere un corp senzorial – acela prin care să se poată conecta pentru a-şi imagina (imagine-în-acţiune) fizicul.*

— *„Fizicul“ şi „senzorialul“ nu există în lipsa imaginilor*, comentă pe drept cuvânt Androginia într-o manieră extrem de echilibrată şi precisă. *Această divină calitate a androginiei era tocmai elementul pe care avea să-l primească către sfârşitul existenţei ei. Pământul Mamă se echilibră cu Spiritul Tată, şi aşa planeta ajunse androgină, dând şi primind cu forţă şi sensibilitate într-o manieră paradoxal armonioasă. Doar cu imaginaţia pozitivă poţi stabili cât de grosier şi de senin vrei să fie la nivelul în care să te plasezi*.

Eu, martor tăcut în acest spectacol, eram uluit; îmi părea că destinul avea să-mi fie controlat de voinţa acestor forţe şi nu de propria-mi voinţă. Dar mai apoi mi-am amintit că eu le chemasem acceptând să fiu Eu Însumi, iar

acest lucru implica deschiderea către un continuu A Deveni în locul unui static A Fi.

Înţelegerea acestui lucru mi l-a readus pe Voiamis, care spuse umil:

— Te rog să mă instruieşti în legătură cu ceea ce vrei. Toate calităţile Esenţei sunt aici ca să te servească în mereu-mai-ampla co-creare a evoluţiei. Singurul care încă nu şi-a dat seama de acest lucru eşti tu.

Eram obişnuit să primesc instrucţiuni de la Pisică, aşa că am strigat-o, dar ea era acolo, zâmbind tuturor posibilităţilor şi ştiind mai bine decât mine că alegerea direcţiei călătoriei depindea de mine. E ceea ce se cheamă scrierea scenariului prin care vehiculele urmează, dintr-o dimensiune în alta, traseele pe care au fost înscrise în prealabil.

Diamantul îşi făcu şi el simţită prezenţa, iar lumina lui punea în evidenţă puterea de a şti. Gândul era o expresie puternică a Sinelui meu, iar adevărata creativitate se manifesta prin această libertate de expresie.

Mă aflam în faţa instanţei Sufletului meu; îmi lipsea doar un simţ al identităţii cu Sinele. Nu că n-aş fi fost prezent, dar îmi scăpa o anume mireasmă în care să înflorească opţiunile mele (corecte sau nu, rezonabile sau nu) pentru tot ceea ce era mai înalt şi mai bun. Toate se înfăţişau ca unde concentrice în câmpul meu, dar ceea ce dădea sens Întregului erau Integritatea şi mireasma de care am pomenit.

Şi iată că apăru din nou Roza Purpurie, care spuse:

— Sunt vehiculul conexiunii interioare. Sunt eternă, sunt Spiritul însuşi şi activatorul mesajelor dinlăuntru. Fără nectarul meu înseşi calităţile esenţiale ale Sinelui, Sufletul însuşi şi tot ce există se dezmembrează. Însufleţita mea Lumină purpurie transmută izolările în Întreg. Mirosul meu cheamă acea iubire numită Iubire Spirituală, în care respirăm cu toţii în voie. Coeziunea – iată ce-ţi aduc, spuse, - şi toate calităţile şi atributele se relaxară în mireasma proaspătă a iubirii prin care toate sunt interconectate.

Prinse contur cea mai clară formă de gând şi toate calităţile se aliniară în spatele ei. O clipă am fost uimit de vastitatea dimensiunilor a ceea ce-mi fusese dăruit – săculeţul cu bijuterii şi puterile pe care le conţinea. M-am întrebat: „De ce am fost ales? Mi s-au dăruit toate aceste daruri pentru că eu sunt aşa de deosebit?”

Pisica reacţionă cu sobrietate:

— E o întrebare nepotrivită, ce indică naşterea unui alter ego separat, ţinând de Imago. Orice întrebare care vine dinspre alter ego blochează curgerea de energie şi conduce spre răspunsuri false. Astfel ia naştere un sistem înşelător al minţii reflectante, sistem ce se autoîntreţine şi împiedică Mintea adevărată să se manifeste.

— Mintea adevărată? am întrebat, redus la umilinţă.

— Da, Ego-ul adevărat – Eu Sunt. (I am în original, n.tr.)

Aşa am lăsat deoparte ideile despre caracterul meu special: în prezenţa calităţilor Sufletului trebuia să se înfăptuiască o anume lucrare. Am spus:

— Atunci fie ca Toate să existe în ordinea pe care o proclamă universul. Accept funcţiile sale. Îmi accept cu umilinţă măreţia. Primesc să-mi îmbrac toate veşmintele – eteric, senzorial, mental, fizic – şi să aflu ce am de făcut.

Şi m-am trezit punându-mi veşmintele tuturor lumilor în ceea ce se numeşte Prezenţa Domnului.

Am urcat o scară de Lumină până am simţit prezenţa unui tron gigantic. În faţa tronului, ca un imens candelabru, se aflau Fiinţele de Lumină – Elohim – ce confirmau cele nouă braţe ale acestui candelabru. Acolo, pe tronul de Lumină, stătea Fiinţa Eternă de lumină aurie orbitoare, Străvechiul, Bătrânul Tuturor Timpurilor, înconjurat de îngeri şi arhangheli care cântau “Aleluia, oştile cereşti cântă gloria Ta”.

M-am înălţat cu umilinţă şi am fuzionat o clipă cu Fiinţa care stătea pe tron şi când s-a întâmplat acest lucru am aflat odată pentru totdeauna că Eu însumi, ca şi toţi care sunt chemaţi şi acceptă invitaţia, eram, sunt şi voi fi mereu o entitate Christică, Purtător de Lumină pentru toate lumile.

Gândurile se învolburau în jurul corpului mental, înzestrându-l cu putere provenită din toate gândurile ce fuseseră rostite vreodată, nu numai de Sinele meu, ci şi de Integritatea Creaţiei.

Era atât de fascinant să treci prin toate acestea, încât nu ştiam că mă integrasem în mod conştient pentru totdeauna în Unica şi singura probabilitate a Sursei – la fel de fascinant ca atunci când îmi dădusem seama că mă conectasem cu Pisica la corpul eteric atemporal, când am conştientizat visul planetar de a ne fi angajat pe pământ să învăţăm singuri lecţia Totalităţii. Mintea imagina un *înainte* şi un *după* – o construcţie cu totul mecanică în care fiecare creaţie-gând se autoplasa într-o asociere secvenţială, fixând ideea în câmpul înconjurător. Părea un film de evenimente mărginite de formă şi spaţiu.

Experimentul era în curs. L-am chemat pe Voiamis pentru a verifica dacă pot controla evenimentele.

Voiamis râse:

— *Apare Mintea, iar tu te întrebi dacă ai control! Controlul l-ai creat printr-un gând, numai că acum te-ai speriat de propria creaţie Nici un gând nu-ţi poate afecta vreodată Integritatea Sufletului – dar trebuie să veghezi asupra evoluţiei lui. Conştiinţa Creaţiei implică responsabilitate deplină. Orice pătrunde în sinele mental se desfăşoară dincolo de Minte şi se transformă în materie dacă i se îngăduie. Stă în puterea Minţii, indiferent cât de uriaşă pare. Acesta e un domeniu aproape infinit, deoarece este doar Creaţie.*

În timp ce îmi spunea toate acestea, Voiamis îmi arătă în cristal extensia Minţii.

Era imensă! Aproape până la totalitatea planului mental, o călătorie de milioane de ani-lumină; dar era conţinută în mireasma Rozei Purpurii, „rezervorul spiritual mai mare decât mintea“ şi deci stăpân al ei.

Am insistat:

— Acest lucru este foarte important pentru că atunci când eram pe pământ mulţi credeau că mintea e Dumnezeu. Îl numeam pe Dumnezeu „mintea universală“ şi, admirându-I virtuţile, pierdeam controlul ca oameni.

Musulmanii strigau că Dumnezeu e mai mare – Allah Hu Akbar – plasând creaţia în contextul Atotputernicului.

— *Un asemenea control*, răspunse Augustus, *n-a fost considerat niciodată ca ţinând de Suflet. Corpurile şi senzaţiile, cu imaginile lor intermediare, erau văzute ca Sine şi erau susţinute de forme de gând care cristalizau tot ce era în viaţă într-o manieră rigidă şi în manifestări care separau mereu instrumentele umane unul de altul. Oamenii n-au aflat niciodată că acea cristalizare în care erau fixaţi era forma de control a unui gând unic – conştiinţa colectivă a umanităţii, din care nu era scăpare.*

— *Multe din formele de control se învăţau, dar cele mai multe erau legate de formele de posesiune a oamenilor. Pe pământ sclavia şi asuprirea corpurilor constituia un mod de a fi*, adăugă Androginia.

Interveni Pisica:

— *Şi – inutil să mai spun – corpurile acelea erau marcate precum automobilele vechi după multe accidente. Erau bune doar de îngrăşat pământul în cimitire.*

Sufletele au fost prinse în capcana acestor forme cristalizate. Fără să ştie cine sunt, îşi abandonau trupurile prin fenomenul numit moarte, dar continuau să-şi imagineze că sunt pe pământ. Apoi fie că erau târâţi într-o altă reîncarnare din cauza vreunui păcat sau a unei obsesii, fie că pluteau mai departe prin tărâmul imaginaţiei (un veşmânt mai grosier, mai jos de linia veşmintelor ce acoperă Esenţa) şi încercau să controleze un alt corp. Astfel se putea întâmpla ca ei să posede un corp de la un nivel descarnat şi să-l domine fără să le pese cui îi aparţinea. Aceste entităţi cvadridimensionale sau demoni, cum li se mai spunea, erau uneori forme ale senzaţiilor sau gândurilor care acţionau ca semnal de interferenţă, emanau o frecvenţă care bloca transmisia Luminii.

Multe persoane singuratice li s-au deschis şi au servit drept difuzoare pentru cicluri incomplete ale fiinţării. Conştienţa acestor entităţi se manifesta prin Sinele gazdă şi producea astfel aberaţii.

Pe pământ citisem ceva literatură despre stafii şi zombi, dar nu luasem existenţa lor în serios. Urmărisem, în schimb, feţele politicienilor şi mă întrebasem: „Cine i-o fi dirijând?“ Nu puteam înţelege cum de nu vedeau că, dacă îşi plasau valutele în dosul instrumentelor de distrugere, se distrugeau

deopotrivă şi pe ei. Parcă nu le păsa de trupuri ori de vieţi. Sugari, copii, femei, bărbaţi – nici o categorie de oameni nu conta; doar ideologia lor avea importanţă. Acum înţelegeam cum, în ignoranţa lor, erau controlaţi de formele gând cristalizate (ca de pildă ideologia curentă) ceea ce însemna că îi înfuria orice gând care părea opus direcţiilor lor.

Zona mentalului era organizată sub dominaţia câtorva forme de gând tridimensionale de bază, care erau destinate – *„din perspectiva Sufletului“*, explică Androginia – să structureze acel plan. Exemple dintre acestea erau *gravitatea* (o stare mai grosieră străbătând etericul), *schimbul* (schimbul de impulsuri care cauzează un „a da“ şi un „a primi“) şi *timpul* (caracterul secvenţial al acţiunilor). Dar oamenii trăiau prin aceste forme de gând cu funcţii de reglare ca şi cum ar fi fost legi absolute şi oricine încerca să le sfideze era pedepsit în mod legal.

Cum a fost posibil ca aceste reguli să fie greşit interpretate? Densitatea materiei părea să transforme timpul într-un duşman, în care începuturile şi sfârşiturile (adică schimbările) trebuiau evitate; schimburile, care se măsurau în bani, făceau din valută dumnezeul schimbului. Şi cum oamenii uitaseră de Suflet, aceste reguli erau mai mari decât omul. În acest fel calităţile Esenţei nu puteau pătrunde prin aceste forme de gând decât atunci când erau cu adevărat trăite şi întrupate.

— *În acest fel căutarea lui Dumnezeu, a virtuţii, a intergrităţii, a transcendenţei şi aşa mai departe devenea o căutare a Adevărului într-o zonă în care se cunoştea numai adevărul relativ*, spuse Augustus. *Aşa cum tu – chiar dacă ţi-ai cunoscut cândva Sinele – n-ai avea nici o putere fără Roza Purpurie, tot aşa omenirea nu ar avea nici o şansă de a se regăsi fără Integritatea Sinelui Spiritual.*

Am înţeles. Nu era de mirare că Pisica spusese că nu sunt pregătit pentru cunoaşterea modului de acordare a instrumentului fizic. Nu era de mirare că în toate şcolile acelea de medicină se predase într-o manieră care împiedica accesul la adevărata învăţătură. Nu era de mirare că, şi când vorbeau de sănătate globală, aveau de fapt în vedere că 1 + 1 = 2 în loc să perceapă cu adevărat Întregul.

— Ca lumea să funcţioneze era nevoie de un mod de a exista distinct, a-toate-cuprinzător, cel puţin a-toate-cuprinzător în ce priveşte revelarea structurii, spusei cu glas tare.

— *Şi nici asta nu-i destul*, interveni Pisica. *Aveaţi nevoie şi de Marele Holocaust Final. E aproape ca şi cum MHF era ultima voastră şansă de a asculta şi de a înţelege – comportamentul vostru de pe pământ era aşa de …uituc şi reactiv încât influenţa educaţiei şi elementele psihologice ale dragostei trebuiau tămăduite înainte de a putea vedea veşmântul senzorial. Oamenii de pe pământ* ***sesizau*** *simţămintele, dar rareori simţeau cu adevărat. Abia prin*

puterea Sufletului pot ieşi simţămintele la iveală şi numai aşa se poate produce însufleţirea.

— *Şi, desigur*, adăugă Roza, *vom folosi memoria vieţii tale ca o structură de clarificat. Apoi, de îndată ce ai vedea-o clar, ţi-am putea pregăti surpriza vieţii tale. Atunci MHF ar putea însemna Mersul Hristic al Fiinţei ori supravieţuirea spirituală a visului.*

După care Roza Purpurie îşi strânse petalele şi se înălţă – răspândind în jur mireasma-i violetă – drept în braţele Frumuseţii. Minunat loc de odihnă.

CAPITOLUL 12
CELE ŞAPTE ROŢI INFERIOARE ŞI CELE CINCI ROŢI SUPERIOARE

Exista pe pământ un loc de odihnă minunat, unde universurile se extindeau unul într-altul ca îmbrăţişarea a două entităţi ce se abandonaseră una alteia şi admirau fiecare atât asemănarea, cât şi unicitatea din cealaltă.

Viaţa de pe pământ avea aspectele ei romantice şi cele mai multe acţiuni şi reacţiuni erau conduse de un element numit simţire. Acest element fusese uneori cauza războaielor – şi de multe ori cauza dorinţei de a fi în viaţă. Elena din Troia, Marie Antoinette, Cleopatra şi atâtea alte femei au precipitat conflicte intense stârnite de sentimente.

Simţeam nevoia să descopăr cum se produseseră toate acestea. Mi-am convocat consiliul şi am nominalizat Înţelepciunea. Augustus se înfăţişă de îndată.

— *Când – şi dacă – vei pătrunde în domeniul simţirii*, spuse, *se vor stârni vânturi puternice şi pacea de care te bucuri acum va fi ameninţată.*

Dar restul echipei îmi sprijini cererea (era vorba de un amestec de interes şi curiozitate), aşa că Augustus continuă:

— *Fiinţa, care e acoperită de veşmântul eteric, creează gânduri prin Voinţă. Acestea, datorită intenţiilor Sufletului, se pun în mişcare şi generează energie. Când această energie, care emană dinspre Suflet, e pusă în mişcare, creează explozia de forţă numită emoţie.*

Emoţiile în sine transcend ceea ce încearcă să exprime Sufletul către domeniul fizic. La rândul lor, ele reflectă gândurile şi astfel creează o imagine. Imaginea construieşte instrumentul pentru acţiune şi astfel controlează comportamentul.

— Fascinant! am exclamat. Gândurile se reflectă pe ele însele în imagini şi astfel se creează planul astral/imaginativ. Aşadar, când Sufletul se adresează trupului foloseşte simboluri şi forme. De aceea îmbrăţişarea universului seamănă atât de mult cu jocul îndrăgostiţilor. E o modalitate fantastică de a-l aduce pe Dumnezeu pe pământ! Iubirea era regula după care se juca jocul Vieţii. Cum de putusem uita?

— *Neânţelegând ce este instrumentul uman,* spuse Pisica.

— Atunci a venit momentul să-mi explici.

— *Aproape. Mai întâi să ne simţim împreună.*

Şi în timp ce m-am centrat în Suflet, Spiritul se extinse prin Roza Purpurie înspre Integritatea planurilor. Umplu Mintea până la limită şi de aici am înţeles că eram în eter şi eterul era în Minte, Mintea în simţire, iar simţirea în imagine.

Fiecare calitate a Esenţei era prezentă ca un mineral preţios perfect – nestemată ori metal – în coroana Sufletului. Esenţa Sufletului meu – Eu Sunt – amplifica forţa de strălucire a cristalului Voinţă (Voiamis), a frumoasei Iubiri

aurii, a smaraldului tămăduitor al Adevărului şi a rubinului simbol al forţei. Însă lumina albastră-sidefie a Înţelepciunii a fost cea care mi-a permis să accept splendoarea acestei panorame spectaculoase. „Ce mare sunt!“ am spus şi am simţit şi am văzut şi am sesizat. Şi totuşi ce puţine lucruri ştiusem despre Sufletul meu câtă vreme am trăit pe Terra tridimensională (pe pământ, adică), unde îmi înăbuşisem simţămintele Sinelui şi nu mă gândeam niciodată la gloria Vieţii. Crezusem că sunt doar un trup care reacţiona la ceea ce se afla în mediul meu. Ce viziune limitată avusesem!

— *Şi o mai ai atâta vreme cât îţi raportezi Sinele la trup*, mă întrerupse Pisica. *Tratează lucrurile în felul următor: o maşină are patru roţi, corpul are şapte. Plus cinci radaruri în dimensiunile metacosmice.*

— Am văzut multe corpuri, dar n-am văzut niciodată roţi!

— *Întrega istorie poate fi înţeleasă prin primele şapte roţi. Când aceste roţi funcţionează corect, corpurile au rolul de canale pentru ca Sufletul să poată călători prin densităţile materiei, dar când roţile nu funcţionează corect, corpurile cred în automatismul lor şi visează că sunt independente de Suflet. Hai să-ţi arăt roţile.*

Cea de-a şaptea este ca un radio: e în contact cu Esenţa şi prin ea intră şi iese întreaga Viaţă. Este în creştetul capului, deasupra, ca un lotus cu o mie de petale. Suturile craniului respiră şi Spiritul însuşi respiră la naştere sau atunci când Fiinţa începe să fie de folos. În fiecare noapte, în timpul aşa-zisului somn, se detaşează şi călătoreşte spre alte planete, lăsând trupul în urmă. De acolo sunt activate celelalte cinci chakre şi, în funcţie de cât lucrează fiecare, radarul său se extinde în sistemul solar, în galaxie, în univers, în metaunivers ori în Marele Soare Central. Aici, în acest Mare Ra Central se află simţământul cel mai autentic al sursei Spiritului şi întregul sistem se desfăşoară în sens invers, spre casă.

Cea de-a şasea roată se află imediat sub a şaptea. Vine prin diamant – face să funcţioneze maşina şi-i direcţionează mersul. Drumul e luminat de două lumini de fiecare parte – acestea se numesc „ochi“.

Aminteşte-ţi sunetul din mijlocul tăcerii, vibraţia Integrităţii. Aceea e a cincea roată, prin care se poate rosti Adevărul.

Cu toate acestea, Adevărul locuieşte în a patra roată. Imunitatea, în sensul cel mai autentic, se află în inima sacralităţii; timusul recunoaşte ce aparţine corpului şi ce nu, ce este străin de acesta. Aici e locul unde oamenii au deviat, funcţionând amplu în partea de jos a chakrelor (roţilor), dar oarecum deconectaţi de partea de sus.

Cele trei roţi de jos îngăduie Voinţei şi Puterii şi Vieţii să curgă şi răspund de activitatea în planul material.

Seminţele corpului, animate de Roza Purpurie, curg prin mijlocul roţilor de jos şi în aceasta rezidă puterea de a te mişca şi de a fi pe pământ.

În sfârşit, conchise Pisica, *în jurul acestei axe se structurează tot ceea ce e necesar: creierul, asemenea unui computer uriaş, fiind un sistem transductor de energie pentru a treia dimensiune, conectează totul; inima pune totul în circulaţie, oasele susţin motorul. Dar în principal trebuie să ştii că toate acestea ţin numai o vreme.*

— *Îţi mai aminteşti procesul de îmbătrânire, de degenerare?* întrebă Augustus. *A fost dat oamenilor pentru ca aceştia să aibă în atenţie ceea ce nu se schimbă. Şi totuşi ei uită cu toţii. Fiecare roată are o provenienţă diferită...*

— *... şi de aceea,* completă Pisica, o *parte din munca omului pe pământ constă în a se aduna, a se acorda şi a funcţiona.*

Ori de câte ori un centru uită că e canal, funcţionează numai în relaţie cu propria lui istorie. Să presupunem, de exemplu, că inima uită că se află acolo pentru Adevăr şi deci pentru Suflet şi că decide să se separe. Atunci toate iubirile şi urile şi tristeţile propulsate de emoţii nu se mai curăţă, dimpotrivă, se împotmolesc. Astfel persoana ajunge să se comporte nu ca fiind în prezent, ci ca şi cum ar fi înţepenită în ce priveşte reacţia la propriile sentimente. Când fiecare chakră îşi joacă rolul independent, totul se înţepeneşte în memoria fiecăreia în parte.

— Remarcabil! replicai. Nu-i de mirare că teoriile psihiatrice despre minte au oarecare sens.

— *Într-adevăr,* spuse Augustus, *foarte rar intervine mintea ca atare în viaţa omului. Conflictul este creat mai ales de* ***caracterul incomplet*** *al experienţei parţiale. În plus, fiecare Suflet surprinde, prin toate corpurile sale, zone cu un caracter incomplet pe care doreşte să le cunoască şi să le clarifice de-a lungul vieţii. Din păcate, cât e în carne , uită, şi astfel a făcut alegerea.*

— Dar cum de au putut limita percepţia la o singură viaţă? Ba uneori au limitat-o chiar la un singur episod al unei singure vieţi, fără să acorde vreo atenţie Integrităţii Sinelui.

— *Vezi,* spuse Androginia, *uitarea Sursei creează toate neânţelegerile. Dar nu e cazul să judecăm. Caracterul incomplet apare tocmai din cauza judecăţilor. Când se deschide a şaptea chakră, ea vede, nu judecă. Ori de câte ori judecăm, alimentăm cauzalitatea acelei imagini – când spunem că „ceva“ este urât, imprimăm afirmaţia „urât“ asupra frumuseţii naturale. De aceea vedem propria noastră judecată şi nu Realitatea care se află acolo, în faţa noastră.*

— Ce complexe devin toate acestea, am şoptit Pisicii. Era atât de simplu când doar mă cufundam în Unimea a Toate.

— *Prostii,* reacţionă Voiamis, *nu-s deloc complexe. De fapt, acum nici nu există, căci nu e nimeni care să le pretindă.*

— Dar nu spuneai tu – sau Pisica, sau altcineva –că în chiar timpul când acestea nu există, se creează o nouă lume şi Integritatea planului material?

— *Aşa e,* spuse Pisica, *iar noi şi cu tine suntem indispensabili pentru crearea ei din nou. Dar înainte de asta este necesar să apară integrarea totală, astfel încât să poţi fi prezent în mod obişnuit şi să ştii ce se petrece.*

Sesizam că aceste episoade aveau o schemă, un plan – unul aproape umoristic. Mi se arătaseră multe afirmaţii neâncheiate şi am auzit sugerându-mi-se multe acţiuni. Acestea mi-au permis să simt că mă pornisem pe calea unei învăţături care, odată concretizată şi transmisă, putea să contribuie la transformarea felului nostru de a fi în viaţă.

În acel moment am învăţat despre emoţie! M-a străbătut un fior prin toate câmpurile şi m-am întrebat: „Cine sunt eu ca să fac o asemenea muncă?“

— *Întrebarea nu este potrivită,* replică Pisica. *Nu întreba, supune-te şi te integrează. Inspiră cât poţi de adânc, cercetează cristalul şi vezi. NU eşti special în această muncă, e lucrarea Vieţii. Este co-crearea Raiului pe Pământ*.

Am inspirat adânc şi m-am uitat către Voiamis. Mi-a înmânat cristalul şi în el am văzut-o pe Agna care nu mai suspina pe nava spaţială, ci stătea în Plenitudinea Sinelui său în prezenţa propriei Voinţe, a propriei Frumuseţi şi a propriului Adevăr. Acum învăţa şi ea tot ce învăţasem şi eu şi vedea în cristal mii şi mii de alte „Euri“ în aceeaşi situaţie.

— *Reflectări caleidoscopice ale realităţii,* spuse Augustus. *Află acum că toţi pământenii au fost triaţi şi testaţi până la venirea acestui moment. Şi în aceste vremi de renaştere, vă aşteaptă o nouă călătorie. Aceea va fi vremea când vor înceta lecţiile însuşite prin încercări şi necazuri şi vor începe cele ale abundenţei, prosperităţii şi bucuriei veşnice.*

Povestea era atât de circulară încât nu mai ştiam dacă mă aflam pe pământ şi visasem toate acestea ori toate erau adevărate. Povestea părea să se fi repetat pe parcursul a mulţi, mulţi eoni. Toţi cei din planurile materiale aveau o saga proprie şi totuşi toate erau asemănătoare. Big Bang-ul începutului (ori poate al sfârşitului?); vremurile lui Pagan, spaţiul cosmic, iubirea Sufletului, Unitatea a Toate, spaţiul fără timp, timpul fără spaţiu – erau oare toate adevărate ori abia aveau să vină?

Augustus mă smulse din gânduri.

— *E timpul să-ţi desăvârşeşti învăţătura şi să exersezi Iubirea. Îţi lipseşte înţelegerea posesiunii, dar vei primi curând o iniţiere sumară.*

Androginia adăugă:

— *De-acum înainte, însă, pentru a ţine minte, petrece mai multă vreme în deplină consonanţă cu Spiritul, în care nu există timp iar spaţiul nu este cunoscut.*

— *Devino Unitatea în liniştea Sinelui,* mă sfătui Frumuseţea. *Şi te rog să ţii mereu minte Cine Eşti.*

— *Da, mereu şi în toate felurile,* spuse Pisica. E *singurul mod în care ne putem uni cu tine. Când uiţi de calităţile Esenţei, trebuie să aşteptăm până-ţi reaminteşti, aşa că rămânem în aşteptarea prezenţei tale.*

— Nu vă puteţi aduce aminte de mine? am întrebat.

Zâmbiră cu toţii.

— *Relaxează-te,* spuse Voiamis. *După MHF nu mai e chiar nimic de care să te temi.*

CAPITOLUL 13
REZONANŢĂ

Astfel, pentru ca omul să devină o fiinţă omenească, instrumentul fizic trebuia acordat cu respiraţia cosmică. Abram deveni Abra-ham, Bram deveni Brahman, etc. Această acordare reprezenta simpla experienţă iniţială a rezonanţei – vibraţia unui instrument fizic curăţat, în consonanţă cu celelalte corpuri şi focalizat pe Sinele Suflet. Orice formă de energie care a interferat cu această rezonanţă amâna procesul de formare a unităţii, iar toate acţiunile derivate din aceste impregnări separau membrii rasei umane în loc să-i adune laolaltă. Sufletul însuşi avea propriul tempo, propriile ritmuri de învăţare; şi, prin calităţile Esenţei, crea situaţii ce păreau greu de depăşit dacă individul nu înţelegea că angajamentul său iniţial era de a se identifica cu Sinele şi de a rămâne focalizat pe procesul de desfăşurare a vieţii sale.

Din această perspectivă MHF însemnase eliminarea corpurilor. Omul s-a înstrăinat atât de mult de sine însuşi încât nu mai putea nici vedea, nici auzi, şi astfel nu mai era posibilă nici o vindecare.

Vindecarea – da! am gândit. Singurul mod de vindecare cu adevărat era să aduci toate în consonanţă cu Sinele şi să nu aplici tratamente din care făceam noi pe pământ. Ştiinţele medicale uitaseră complet noţiunile de rezonanţă şi funcţionaseră mecanic în cursul ultimilor sute de ani de viaţă de pe pământ. Chiar şi premisa fundamentală de la baza studiilor era separată în două; „corp“ contra „minte“.

Înlăturarea organelor – mutilarea vehiculului când apăreau excrescenţe – era o practică obişnuită şi astfel mai-marii valutei forte invadară domeniul medical. Nu le-a trecut niciodată prin minte că toate excrescenţele excesive (cancerul) se produceau atunci când rezonanţa corpului ieşea din consonanţă. Mai mult decât atât, se ignora total existenţa celorlalte corpuri – emoţional, mental, eteric şi celelalte. Dacă cineva le aborda teoretic, acea persoană era etichetată ca povestitor sau filosof; dacă cineva le aborda în cadrul Adevărului, acea persoană era etichetată drept mistic, iar dacă cineva *acţiona* conform cu viziunea sa, acela se afla în pericolul de a fi încuiat în locuri destinate dizidenţilor (închisori sau spitale) pentru ca sistemul prioritar al ignoranţei să nu fie cumva deranjat/ameninţat.

Pe măsură ce erau suprimate energiile vieţii, se dezvoltau excrescenţele trupului şi fanteziile dezlănţuite, devenind energii de temut. Opţiunile spirituale erau estompate de stări fizice, emoţionale sau mintale şi se făceau tot felul de legăminte numai întru sprijinirea acelor stări.

În acest fel oamenii s-au înstrăinat complet de Sinele lor divin. Ştim cu toţii ce acţiune a avut loc – evitarea reciprocă, aşternerea uitării peste faptul că Sufletul se reflecta în trupuri şi apărarea alter-ego-ului de către

comportamentele bizar de „normale“. Oamenii au restrâns noţiunea de Sine la supraviţuirea punctului de vedere dinspre un corp încuiat în formă cristalizată. Acesta era drumul normal al vieţii.

Pe măsură ce se pierdea puterea de a discerne Adevărul, aceasta era înlocuită de cunoaşterea a ce e bine şi ce e rău. „Bine“ era tot ce corespundea punctului de vedere curent, „rău“ ra tot ceea ce îl contrazicea. Mai târziu s-a format şi un sistem legal prin care legile celor de la putere aveau prioritate asupra supraviţuirii rasei.

Descarnaţii din a patra dimensiune – ori chiar punctele de vedere de acolo (care erau sentimente sau gânduri în formă magnetică) – creau structuri de reflectare în planul astral, de unde se agăţau de pământ şi de viziunea lor despre bine şi rău. Nu mai aveau acces la lumea materială dar, în forma unor entităţi, încă mai aveau control asupra alcătuirii lumilor. De fapt, aveau o asemenea influenţă încât întreaga populaţie se comporta după dorinţa lor.

Fiinţele umane se rugau (conştient sau nu) la forme astrale şi astfel au devenit sclavii propriei imaginaţii. Acţionau ca fiinţe fără Suflet şi funcţionau ca nişte roboţi umanoizi, abandonând nu numai întrega responsabilitate faţă de ei înşişi, ci şi orice interes de a descopri cine sunt şi care le este Sursa. Credeau că sunt făcuţi din carne, că undeva aveau un Suflet şi că existau căi de găsire a Sufletului (dar de obicei se credea că aceasta se întâmplă după moartea corpului, dar şi atunci numai dacă oamenii s-au comportat în felul prescris de formele-imagini din astral). Aceste structuri de reprezentare erau apoi fixate în culte şi câţiva ajungeau să domine masele.

Aceste forme de viaţă, aceste imagini (Imagos în original, n.tr) care formau un strat gros în planul astral erau suflete rebele fără corpuri. Ele controlau conducerea pământului şi toate încercările Sufletelor mesageri care au venit în timp să-i înveţe pe oameni cum să-şi recâştige libertatea au fost rapid convertite în simpla adorare a unor Imagini. Acesta era cel mai înalt nivel pe care îl putea concepe mintea umană.

Regii, filosofii şi învăţători preţuiţi erau astfel cristalizaţi într-o imagine formată de mintea oamenilor de pe pământ; şi cum urmaşii cultivau această imagine, şi ei erau desprinşi de Adevăr. Toate calităţile Esenţei (Dumnezeu) au devenit simboluri ale unor valori trecute, bune de colecţionat sau tezaurizat, giuvaierurile nu mai erau asociate cu valoarea substanţială a Sinelui, ci doar cu manifestarea materială, scumpetea şi strălucirea. Dragostea (coeziunea vitală a Sufletelor) era considerată doar „un sentiment“ populaţiile umane îşi măsurau satisfacţia prin sentimentele care le stăpâneau şi, în cele din urmă, prin obiectele pe care le achiziţionau. În ultimă instanţă, lucrurile, obiectele inanimate, erau cele care le determinau sensul existenţei. Ştiinţele şi instituţiile de învăţământ se dedicau clasificării corpurilor în funcţie de ceea ce le plăcea

acestora, de ceea ce simţeau, de ceea ce posedau, cum se relaţionau şi ce făceau. Astfel natura omului se definea în raport cu aceste variabile, cu această identificare psiho-socio-culturală.

Energia din planul emoţional, închisă în conjuncţia fizico-astrală, făcea ca fiecare individ născut pe pământ să-şi uite originea; iar frica de a minţi în privinţa Sinelui (incluzând şi forme intermediare cum ar fi minciuna din orgoliu, plăcere sau supărare) convertise Iubirea în forme nesănătoase de relaţionare. Astfel, corpurile care nu se armonizau încercau să se schimbe unele pe altele prin războaie, neputând vreodată concepe că singura schimbare posibilă era să se dezvolte şi să cuprindă Totul.

Aşadar, deşi Pagan şi Patriarhii Roşii şi Pastorul Navigator păreau că nu se înţeleg în cuvinte, în fapt lucrau împreună pentru acelaşi lucru: pentru diferite expresii ale Imaginilor. Fie că le numeau „dreapta“ ori „stânga“, „război“ sau „pace“, umanoizii erau total indiferenţi unii faţă de alţii.

Augustus concise:

— Aceasta era starea de lucruri în preajma numărătorii finale, la sfârşitul celui de-al doilea mileniu al unei anumite ere.

— Augustus, îi spusei, îţi mulţumesc că m-ai întărit cu această descriere directă. Dar Imago ştia ce se întâmplă?

— Da, pe pământ este autonomie. Din unghiul de vedere al Sufletului, corpurile mentale şi emoţionale sunt învelişuri sau veşminte ale Sinelui. Când Sufletul călătoreşte, se produce uitarea şi oamenii îşi concentrează funcţionarea numai prin materie. Dar scopul vieţii pe pământ este în intregime să integrezi Întregul şi să funcţionezi ca Suflet pe pământ – să înveţi şi să te întorci la voinţă. Deci autonomia înseamnă şi să funcţionezi în mod integrat cu Voinţă.

Mi-am reamintit de scopul Consiliului celor Doisprezece: înainte de primul război cosmic Fiinţele trăiseră în armonie, dar într-o armonie ca aceea a unei colonii de corali. Aşa a fost creat războiul, ca să individualizeze fiecare Fiinţă din univers în aşa fel încât să fie pe deplin conştientă de Suflet. Mai-marii întunericului nu erau, aşadar, decât îngeri mai puţin luminaţi; nu erau răi, căci ei înşişi proiectau forme de gânduri în zonele umane. Nimeni nu şi-a dat seama că aceştia acţionau ca obstacole în calea iluminării şi pentru a-i întări pe toţi în bucuria Înălţării. Războiul servea în ultimă instanţă planul de pace universală.

Augustus continuă:

— Când oamenii s-au desprins de vehiculele lor şi au înţeles, în sfârşit, acest lucru, au pus chiar întrebarea pe care noi ţi-am spus să n-o pui, şi anume „Cine sunt eu de mi se arată rezonanţa a toate?” Această întrebare creează separare în frecvenţa izolării, în felul acesta blocând accesul minţii la Întregul cosmic.

Cete de Maeştri cu conştiinţă de dimensiunea a cincea începură să coboare şi să întruchipeze atributele divine de la sfârşitul timpurilor pentru a determina împlinirea planului de rezonanţă morfică.

Chiar în timp ce mă întrebam de ce eram eu aşa de diferit şi de special, altora li se preda exact acelaşi lucru!

Pisica adăugă:

— *Această întrebare arogantă creează orgoliu şi fixează alter-ego-ul în izolare. De aceea omul-fără-trup şi-a proiectat conştiinţa în imaginea de sine, care a „zburat“ prin lumea astrală şi a devenit Imago al sinelui, cu comportament autonom şi cu putere de control asupra corpurilor prin gânduri. Astfel omul s-a rupt de planurile superioare, iar cele cinci chakre (roţi) de sus, deşi pe deplin operaţionale, deveneau funcţionale numai în timpul somnului adânc sau al meditaţiei profunde.*

Androginia o întrerupse:

— *Dar acest comportament nu era de fapt autonom în planul astral, aceste entităţi nu au idee de Suflet.*

— *Exact!* conchise Pisica.

— Bineânţeles! am intervenit. Cum poate pardesiul să aibă vreo idee despre cel care-l poartă?

— *Nu poate*, răspunse Pisica. *De aceea ani de zile viaţa din planul material arată aşa cum arată. Dar „pardesiul“ poate exercita un control în măsura în care nu se udă pe drum. Pe pământ acest proces a fost numit „motivaţie negativă“ şi el a generat un proces creator numit „distrugere“. Asta aţi semănat pe pământ. Lipsa hranei sufleteşti l-a împins pe om la uitare.*

— Aşa este! am exclamat amintindu-mi de Pagan. Şi el, care se simţea atât de dăruit muncii sale... de-ar fi ştiut că era doar o marionetă de-a Imaginii, de-a lui Imago. Unii oameni care fuseseră sub influenţa lui Imago şi-au dat în cele din urmă seama de vanitatea lor, după câte o prăbuşire nervoasă; alţii, însă, s-au prăbuşit complet şi au dispărut. Se dovedea că în ultimă instanţă era inutil să-i serveşti pe Maeştrii Crepusculari. În final totul s-a prăbuşit şi a dispărut. Iată cum au înlăturat cu toţii autenticitatea din vieţile lor. Autenticitatea era inamicul public numărul unu, prin toate aceste forme. Bisericismul îi ardea pe cei autentici, pe alţii îi împuşca, îi droga, îi hăcuia bucăţi-bucăţi sau îi închidea.

— Autenticitate! am afirmat. Înfăţişază-mi-te!

Şi sabia de argint a Autenticităţii se manifestă înainte-mi şi se preschimbă într-o Fiinţă frumoasă şi puternică. Mi se adresă:

— *Eu sunt ceea ce, chiar în cea mai întunecată dintre nopţi, este prezent prin toate lumile. Când Frumuseţea e uitată, îi iau eu forma; când Adevărul este înlocuit, devin Adevăr. Când Puterea se duce, eu sunt aceea; când doarme Înţelepciunea, eu sunt treză. Eu sunt aici ca să servesc pentru că eu sunt tu. Eu sunt Una cu tine. Altădată veneam în visele tale sub forma unor cuvinte ale*

conştiinţei ori în vorbire, în exprimări etice ori în minciuni atunci când se aluneca pe lângă Adevăr. În situaţii false mă reflectam în faţa ta. Am locuit în inimile oamenilor până în ultima clipă şi am pus în evidenţă o altă calitate, pe care acum trebuie s-o cunoşti.

Atunci se ivi un praf stelar şi o voce începu să vorbească asemenea unei ploi de stele:

— Sunt Iertarea. Sunt acţiunea finală a Iubirii. Şi te iert pentru îndoielile pe care le-ai avut în Sinea ta. Îţi aduc aminte că acele îndoieli apăreau numai când uitai de instanţa asupra căreia prezidezi. Pentru tine voi desfereca prezenţa acestei calităţi a Esenţei. Creativitate, înfăţişază-te!

În roba mea eterică apăru o femeie frumoasă cu o aureolă de lumină aurie. Ea îmi spuse:

— Întotdeauna am fost gata la chemarea ta. Cheamă-mă şi mă voi manifesta.

— Suntem cu adevărat o echipă, spuse Voiamis. Şi pe măsură ce începeau să apară aceste noi calităţi ale Esenţei, îmi reveneam treptat din surpriză.

Intră apoi cu un zâmbet în scenă Bucuria cea de culoarea portocalei. Am recunoscut-o şi am întâmpinat seria atributelor din câmpul meu, care se manifestau. Am înţeles de ce unii musulmani de pe pământ spuseseră că pacea va veni atunci când toate numele lui Dumnezeu (toate atributele Esenţei) vor cânta laolaltă.

Învăţam ceea ce Pisica îmi promisese că voi învăţa: ştiinţa păcii şi risipirea vălurilor ignoranţei de dinaintea călătoriei mele spre... ce? Aventura propriei mele vieţi constituia următoarea viziune din drumul meu. Când avea să se desfăşoare toată această călătorie nu ştiam, dar eram purtat de credinţă, aşa încât puteam merge mai departe.

Eram mulţumit.

Ştiam, totuşi, că surprizele abia urmau să vină.

CAPITOLUL 14
PE DRUM

Înainte de MHF, umanoizii crezuseră că pământul era o planetă pe care viaţa apăruse într-o formă izolată. Animalele şi oamenii erau consideraţi vii, dar celelalte forme erau privite drept inanimate şi se credea că pământul era singura planetă care avea viaţă „inteligentă“ – viaţa din alte planete şi dimensiuni ale universului era „fictivă“.

În conformitate cu acest fel de a fi, centrat pe om şi pe planeta sa, conştiinţa puţinătăţii prevala, iar lupta pentru supravieţuire a ajuns să fie modul de existenţă cel mai obişnuit. La sfârşitul epocii lui Pagan această noţiune invadase toate aspectele vieţii umane; familiile se destrămau, iar bărbaţii şi femeile se cuplau nu pornind dinspre Sine ci dinspre activităţile centrate pe trup/ego ale cărnii. Acestea se afirmau sub diferite flamuri ale „libertăţii“, iar fiecare formă „eliberată“ şi fiecare stil de viaţă conlucrau cu cele ce urmau. Comportamentul era controlat de entităţi din planul astral, forme-gând şi energii mai modeste, iar violenţa, atât interioară cât şi exterioară distrugea structurile vieţii.

În mijlocul acestei corupţii a materiei, câteva Fiinţe ilustre veniră pe pământ pentru a-l ajuta pe om să se cunoască. Se numeau Navigatori şi-i învăţau pe oameni ce se afla dincolo de forma fizică. Fiecare comunitate care atrăgea un Navigator era binecuvântată. Ei predau depre diferite moduri de existenţă care duceau la distrugerea formelor lui Imago.

Cea mai răspândită învăţătură era meditaţia. Aceasta le permitea oamenilor să-şi focalizeze gândurile şi, prin respiraţie, să depăşească limitele formei corporale. Dar cu cât se deschideau mai multe comunităţi prin puterea Luminii, cu atât umanoizii neluminaţi încercau mai aprig să suprime aceste comunităţi. Puţini au reuşit într-adevăr să culeagă roadele muncii lor.

Lakshmi era o astfel de persoană. De-a lungul vieţilor ei învăţase să cunoască Adevărul şi prin acest Adevăr trăia în pace. Era tânără, dar înţeleaptă, iar în trup purta seminţele Vieţii cosmice.

Cum mă uitam în cristalul Voinţei mele – cristalul lui Voiamis – am văzut-o pe Lakshmi jucându-se, mângâind animale, udând plante şi culegând flori. I-am simţit Frumuseţea; cât despre Lumina ei, era enormă. Era bogată în privinţa calităţilor Esenţei. Imaginaţia ei nu era o cale spre iluzionare, ci o unealtă pentru creaţie, sentimentele sale purtau doar frumuseţea gândurilor sale. Aflase, înainte de MHF, că nu conta dacă viaţa ei pe acea planetă va mai continua sau nu, avea încredere deplină în iubirea de Dumnezeu şi în fiecare zi când se ruga şi se purifica ştia că se împlinea Vrerea divină.

Când trupul lui Lakshmi a ajuns la maturitate, inima ei era pură. Senzualitatea i se revărsa din piele, dar nu era vorba de poftă trupească. Era atât de frumoasă, atât de plină de Sine, atât de iubitoare, încât am petrecut ore în şir absorbit în cristal, privind-o. Şi totuşi, deşi îi simţeam, îi vedeam şi îi intuiam toate calităţile esenţiale, nu-i puteam vedea faţa.

Ştia că MHF va duce la unul din cele două sfârşituri ale tuturor planetelor astrale. Va deveni o stea ce radiază Lumina fie din cauza iluminării în masă prin implozia conştiinţei ce o transformă în particula de Adevăr, fie a exploziei în masă. Acesta era riscul nuclear. De la distanţă totul se transforma în Lumină. Ritmul universului se mărea mereu, şi în aceste condiţii nu exista, de fapt, decât un singur drum.

— Ajută-mă, Pisică, îi cerui. Dar nu era nimic de făcut. Şi nici Androginia nu întrezărea nimic.

M-am îndreptat către perlă pentru Înţelepciune şi ea mi-a spus:

— *Pe măsură ce vei învăţa să recunoşti calităţile Sinelui, le vei găsi în Lakshmi.*

Numai că eu voiam s-o întâlnesc. Zile în şir am tânjit după o asemenea prietenă preţioasă. În ciuda vastităţii Sufletului meu şi a cunoaşterii Vieţii, tot mai tânjeam după companie. Această companie trebuia să devină valoarea vieţii mele. Am plâns şi pe măsură ce curgeau lacrimile, se cristalizau în lacuri.

Dar tot nu-i puteam vedea faţa. M-am rugat şi am plâns şi am râs, dar Lakshmi rămase aceeaşi.

— Augustus, înţelepciune! strigai. Iar el răspunse:

— *Această tânjire – acest impuls care se conturează – este combustibilul Dragostei. Acesta îţi va permite să fuzionezi cu noi când vei fi gata pentru munca de navigator.*

— *Acum*, exclamă Roza Purpurie, *uită-te cum Iubirea aprinde Sufletul, cel care mişcă ceea ce e static în mişcarea eternă a vieţii.*

Compasiunea spuse:

— *Meditaţia este un mod de a centra gravitaţia lumii materiale. Când eşti în locul acela, poţi să treci printr-un anumit proces de cunoaştere, un atribut al Sufletului meu – simţi pentru alţii, iar dragostea de Sine se duce mai departe într-un alt Sine. Fiinţele umane au fost deteriorate de lipsa Compasiunii; ele s-au acuzat reciproc că le-ar păsa mai mult de ele însele decât de alţii, dar adevărul este că atunci când îţi pasă de tine, poţi avea într-adevăr grijă de alţii.*

Ce diferit era totul de ceea ce simţisem ultima oară pe pământ! Acolo trăisem ca o piatră, învăţasem să mă restrâng, să-mi limitez Sinele. Până atunci nu mai ştiusem acest lucru şi acum m-a cuprins o adevărată furie din cauza aceasta.

— *Minunat*, exclamă Augustus. *Te-a învăţat lecţia umilinţei. De aceea eşti acum aici. Vezi tu, umanoizii apreciau numai ceea ce credeau ei că „le place“ şi îşi construiau un mod de a trăi limitându-se doar la această formă îngustă de*

apreciere. „Bine sau rău”, „corect sau greşit“, „pozitiv sau negativ“ – aceste dihotomii (care erau reflectări ale lui Imago) le dirijau vieţile. Experienţa ta ca piatră vie nu a fost nici bună, nici rea – în timp ce conţineai în tine Sinele tău adevărat, îţi mai şi tămăduiai rănile gândirii. Şi aşa te-ai eliberat de toate vieţile din roţile (chakrele) vehiculului tău, ceea ce ţi-a permis să te eliberezi astăzi pe tine însuţi.

— A, te referi la stabilizarea conştienţei, am comentat.

— *Exact*, reacţionă Compasiunea, *stabilizarea Sinelui, care se poate realiza numai în planul fizic. Alegerea modului în care are loc aceasta este un parametru al istoriei personale a fiecăruia.*

— Dar Fiinţa care am fost pe pământ era atât de brutală, nu era loc pentru Dragoste, am argumentat, amintindu-mi de cele mai recente suferinţe ale mele.

— *Nu-i chiar aşa*, spuse Augustus. *Adu-ţi aminte că acest lucru ţi-a permis să simţi ce este Compasiunea, fără de care n-ai fi putut simţi niciodată Dragostea pe care o ai faţă de Lakshmi.*

— Bine, dar am crezut că toată lumea primeşte acum, după MHF, aceeaşi lecţie ca şi mine.

— *Da, toată lumea care şi-a completat viaţa pe pământ.*

— Cum şi-au completat-o?

— *Fiind tot ce poţi fi pe pământ – cel mai bun, cel mai rău, binele, răul şi toate acele definiţii ale minţii.*

I-am mulţumit Compasiunii pentru cum m-a slujit în viaţă şi mi-am împrăştiat gândurile în vidul cosmic.

— *Cât a ţinut suferinţa?* întrebă Androginia.

— Până i-am pus punct.

Spunând aceasta, am cercetat cristalul. De data aceasta am văzut fiinţele care nu îşi completaseră ciclul pământean. Se întorceau în lumi asemănătoare pământului pentru a-şi continua ciclul Sinelui. Alţii mergeau în zonele astrale, emoţionale sau mentale, iar câţiva dintre ei se îndreptau spre ţinuturile eterice. Dar toţi ceilalţi, Suflete, erau aici, în a cincea dimensiune şi mai sus, bucurându-se de Integritatea Sinelui.

— *După cum vezi, nu s-a realizat nimic distrugând planeta. S-au vărsat, însă, multe, multe lacrimi*, spuse Pisica.

— *Uite,* interveni Voiamis, *Pagan face acum din nou acelaşi lucru pe pământul acela din Calea Lactee.*

— La fel şi Cei Roşii, adăugai privind. Parcă maşina eternă a spaţiu-timp se tot repetă – dar aş vrea să ştiu ce caut eu aici.

Toate calităţile esenţiale, acordate, răspunseră deodată:

— *Va trebui să începi o rasă nou-nouţă. Credeam că n-ai să ne întrebi! De-ndată ce-ţi termini antrenamentul într-ale Vieţii, pornim.*

M-am gândit la Agna stârnit de dorinţă. M-am gândit şi la alta... din trecut, oare? Sau era vorba de viitoarea uniune extatică – Bhakti-Shadai, cu sărutările-i dulci, ce merg direct la inimă? Cele două gânduri au intrat în echilibru, iar eu am rămas neutru.

Sentimentul pentru Lakshmi reveni şi aşa am învăţat ce este Speranţa. Speranţa era:

O lume a păcii,
o lume a dragostei,
un oraş de aur,
stelele deasupra.

Exista o melodie care se potrivea acestor cuvinte; şi m-am extins şi m-am deschis în aripile Iubirii universale. Şi m-am tot rotit în spirală, fuzionând cu Integritatea Sufletului.

O mare de pace,
o mare respiraţie,
claritatea scopului
părea adevărată
de data aceasta,
părea adevărată.

Am văzut lumea Iubirii şi am strigat către cerc. Siguranţa intră în sistemul meu, care acum era din nou Integritatea corpurilor mele şi am simţit cum începe să pătrundă respiraţia în instrumentul meu fizic.

— *Da, insuflarea, aceasta este adevărata meditaţie. E greu s-o predai doar prin activarea corpului. Întregul Spirit, Spiritul tău Sfânt, trebuie să-şi ia răspunderea de a uni pe deplin împărăţia*, spuse una din voci.

Semăna cu pornirea unei maşini noi. Doar că de data aceasta maşina era pe deplin conştientă.

Era caleaşca Sinelui.

Activarea roţilor (chakrelor) mi-a sensibilizat Sinele; ştiam că marea aventură e pe cale să înceapă.

Eram complet în acea plinătate a lui Unu. Şi totuşi nu ştiam de ce eventuala întâlnire cu Lakshmi mă emoţiona atât de mult. Însufleţirea mea şi însufleţirea ei aveau să mă activeze în următorul episod al vieţii.

Simţeam clar că am o misiune de îndeplinit. Şi pentru această misiune mi s-au dat Înţelepciunea, Frumuseţea, Lumina şi Voinţa; eram scăldat în mireasma Rozei Purpurii, cea care deţinea smaraldul Adevărului ca mărturie a Autenticităţii, Compasiunii, Iertării şi a celorlalte calităţi ale Esenţei, iar eu

purtam veşmintele de Putere şi activam roţile acestui vehicul atât de asemănător cu trupul meu, însă de data aceasta în-Luminat (en-Lightened, n.tr).

Ştiam că, deşi vechile imagini de pe pământ au dispărut şi s-au distrus total, existau miriarde de lumi asemănătoare, cu oameni asemănători, prin care era animat Sufletul Sinelui. Acum era clar: nu oamenii aveau Suflet, ci Sufletul avea oameni. Treaba care era de făcut nu putea fi aceeaşi cu cea deja făcută şi totuşi recipientele erau asemănătoare.

Eram atât de entuziasmat şi plin de viaţă încât n-am observat dispariţia stelelor, sorilor, lunilor.

Pisica spuse:

— *Din nou hiperspaţiu. Mă întreb unde vom ateriza.*

PARTEA A DOUA
PE PLANETA TRIA RA

CAPITOLUL 1
SE NAŞTE UN BĂIAT

Lakshmi îi spuse lui Arcanus:

— Te iubesc atât de mult. Această noapte cu tine, iubitul meu soţ a fost divină.

— Draga mea, răspunse Arcanus, simt că în noaptea asta am conceput un copil.

— Sper să fie aşa. Te-am aşteptat mii şi mii de ani! Tu eşti destinat să-mi fi ceea ce este soarele pentru pământ.

— Iar tu, draga mea, tovarăşă a sufletului meu. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

* * *

În timp ce corpurile acestea se zvârcoleau împreună – când sperma lui Arcanus pătrundea în ovulul lui Lakshmi – mi-am dat seama că dintr-a cincea dimensiune începeam să-mi asum răspunderea pentru crearea corpului meu fizic tridimensional. Nu m-am aşteptat niciodată să reiau întregul ciclu – dar, desigur, pentru a intra în materie nu existau scurtături!

— *Ba da, există,* spuse Pisica. *Ai putea să mergi pe picioarele tale în loc să te strecori târâş, cum se face de obicei, dar atunci perioada de învaţare ar fi diferită de cea care urmează să o ai!*

Am recunoscut-o pe Lakshmi cea din alte timpuri, când mă îndrăgostisem de calităţile ei esenţiale, dar nu putusem să-i văd chipul. Acum o vedeam – şi acela avea să fie chipul celei pe care aveam s-o numesc mama „mea“. Eram pregătit să intru în ciclul obişnuit de nouă luni pentru a deveni fiinţă umană pe Tria Ra, un loc ce semăna mult cu pământul ca formă, nivel de energie şi comportament. Şi totuşi mă aflam la trei milioane de ani lumină de fosta planetă Terra.

Am înregistrat în Sinele meu toate întâlnirile dintre părinţii mei şi la sfârşitul celor nouă luni aş fi putut scrie o carte! Roţile corpului meu aflat de curând în curs de formare cunoşteau frământarea, indiferenţa, extazul, chinul, bucuria, inconştienţa şi plăcerea în moduri multisenzoriale. Primeam amprenta mirosurilor, sunetelor, imaginilor – nu numai în fiecare moment succesiv, ci şi pentru întregul şir de situaţii – şi înţelegeam pe deplin că numai din cauza Spiritului care eram şi pentru că eram protejat de calităţile esenţiale nu m-am uitat pe mine însumi.

Pentru alţi copii, tipic era să uite cine sunt, identificându-se complet cu absorbţiile de şocuri ale corpului lor. Până se dădea drumul lichidului din blândul, protectorul recipient care era pântecele matern, corpul avea deja o întreagă istorie. Această istorie era în general atât de marcată de imagini si

emoţii încât, odată născuţi, copiii nu-şi mai cunoşteau Sinele şi se zbăteau tot restul vieţii ori de câte ori situaţiile intrauterine erau restimulate. (Aceste zbateri nu erau tratate drept simplă restimulare, ci drept o chestiune de supravieţuire.) Fiecare eveniment se imprima într-o manieră unică, astfel încât ori de câte ori în viaţă împrejurările aveau să-l evoce, pe noţiunea de Sine a fiinţei se instala o stare visătoare de inconştienţă şi o artilerie legată de stress se punea în funcţiune ca să menţină supravieţuirea. De aceea, doar cam un singur prunc din fiecare plan material se năştea pur.

După câte puteam înţelege, având în vedere vehicolul în care aveam să navighez, n-aveam să fiu eu copilul acela.

* * *

Bum, bum, bum! Ritmul cardiac al lui Lakshmi se intensifică. Şi de îndată ce contracţiile au început să-mi preseze corpul, mi-am pierdut orice simţ al echilibrului. Uluitor! mi-am zis în gând, invocând virtutea de a îndura cu răbdare cît timp eram propulsat prin tunel. Am perceput o lumină la capăt, în timp ce eram scuturat rapid în toate direcţiile. Capul mi s-a izbit de pereţii canalului şi fiecare celulă a acestui nou sistem pe care tocmai eram pe cale să-l întrebuinţez resimţea profund efectele presiunii.

Nu e de mirare că entităţile reîncarnate aveau o problemă cu libertatea! Într-o etapă atât de timpurie corpul învaţă capcanele materiei. Mi-aş fi putut uita uşor Sinele dacă n-ar fi fost îngerul meu păzitor, Roza Purpurie. Când corpul meu ieşea dintr-al lui Lakshmi, Roza Purpurie mi-a insuflat Spirit, iar din mine a ieşit un zgomot ciudat, de suferinţă: „Oaaa!”. Am ţipat, căci simţem presiunea schimbării de la lichid la aer. Arcanus îmi îmbrăţişă mama cu bucurie: „E băiat, e băiat!”.

Din clipa aceea am fost numit Băiat. Aveam de-acum o nouă identitate şi oricine se referea la mine folosea acest nume.

Dintr-o dată, singura conductă care lucra pentru această entitate nou creată fu deconectată brusc, lăsându-mă să mă descurc pe cont propriu. Nimănui nu-i păsa ce făceam când mi se tăia cordonul ombilical.

Am privit-o pe Lakshmi în faţă pentru prima dată. Ochii ei mari îmi întoarseră privirea cu atâta dragoste încât mi-au redeşteptat amintirea a tot ce simţisem pentru ea. Geamănă a sufletului meu, nu mă ţii minte?

— Seamănă leit cu tine, spuse către Arcanus. A fost prima palmă dată individualităţii mele. Cum poate fi atât de proastă? mă întrebam. Nu numai că nu mi-a văzut Sinele, dar, şi mai grav, cum a putut să compare un băieţel nou-născut cu un om mare? Şi, în orice caz, cum poate arăta Unul la fel cu oricare alt Unul? Ce lipsă de respect se manifesta pe această planetă! Totuşi arăta aşa de grozav din alte dimensiuni...

M-a luat la pieptul ei; o substanţă albă, vâscoasă, în stare lichidă a început să-mi curgă pe gât. Am început să tuşesc.

— Suge, suge, ce minunat! exclamă ea, mai-mai să-mi spargă timpanul. Şi-i place laptele meu, mai adăugă.

Ce mai primire în această nouă stare materială, gândii. Mă tenta să adorm, să-mi uit Sinele şi să mă las purtat de mişcările vieţii umane, convins că orice început are şi un sfârşit şi că timpul este doar relativ. Dar Augustus îmi reaminti Cine Eram şi ce aveam de învăţat aici.

— Dar e ca şi cum aş fi retrogradat în clasa întâi, mă plânsei.

— *Nu*, îmi răspunse, *clasa zero. Adu-ţi aminte întotdeauna de integritate! Cerc închis!*

Am reflectat în privinţa preţiosului episod petrecut pe pământ în trecut şi, după ce am depăşit aceste momente, am iertat pe toată lumea. Am judecat lumea lui Pagan, m-am zbătut, am strigat şi iar am judecat. dar de data aceasta am văzut că existenţa aceasta în lumea materială îi încurajează pe bebeluşi să plece imediat după sosire, uitându-şi Sinele, uitând să înveţe A Fi şi să producă Sursa Vieţii. Se credea că e greşeala părinţilor, dar problema era existenţa materială însăşi. I se spune „intrarea în lagărul cizmei“ şi are ca obiectiv menţinerea Sinelui până vine din nou momentul recrutării. Mă copleşi spontan starea de iertare, iar prezenţa Compasiunii era atât de puternică incât mi-au curs câteva lacrimi.

— *Copilaşul plânge, i-o fi foame*, spuse tatăl meu. Şi mă trezii iar cu sânul în gură.

Gândeam în sinea mea: „Pe-aici n-au obiceiul să se întrebe ce doreşte o Fiinţă?“ Pisica, aflată în preajmă, râdea. Mi se adresă:

— *Acum prind contur real calităţile Esenţei. Acum începe aventura.*

CAPITOLUL 2
PRIMA SĂRBĂTORIRE A ZILEI DE NAŞTERE

Pentru mine era un mister de ce a trebuit să mă nasc iar pentru o existenţă de tip pământean şi nu puteam măcar să-mi întreb părinţii despre asta. În cursul primelor luni de vieţuire în acest instrument fizic, „Băiat“ nu învăţase încă graiul articulat. Desigur, Lakshmi, Arcanus şi cu mine înţelegeam deopotrivă limbajul Sufletului; dar Sufletul era atât de bine ascuns conştienţei lor încât ei credeau că integritatea Sinelui lor se reflecta în ceea ce se înţelegea prin „nişte oameni normali, de treabă“, cu momentele, apucăturile şi gândurile bune şi rele. Standarde tipice pentru dimensiunea a treia.

Era prima aniversare a zilei de naştere a corpului meu. Mama şi tata, unchi şi mătuşi, verişori şi prieteni s-au adunat în jurul unei mese mari, m-au ciupit de obraz şi m-au sărbătorit pentru că eram aşa de „mare“. Nu ştiau mai nimic despre adevăratele mele dimensiuni şi nici atât despre Cine şi Ce Eram. Lakshmi şi Arcanus erau plini de mândrie. Cei doi erau nişte oameni drăguţi. Dar Lakshmi de acum nu se comporta ca aceea pe care o văzusem la nivelul Sufletului.

Ce caut eu la masa acesta? m-am întrebat în timp ce-i cercetam pe toţi cu privirea, căutând măcar o entitate reală cu conştienţă de Sine. Privirea mi-a zăbovit pe un om mai în vârstă. Avea ochi albaştri şi printre ridurile feţei am desluşit un zâmbet plin de dragoste. În timp ce ne priveam în ochi, Spiritul său îmi vorbi: „Sunt cel ce se numeşte L-eu, iar pe Tria Ra sunt tatăl lui Lakshmi. Ar veni că-ţi sunt bunic. Sunt ceea ce se numeşte un om bătrân şi am venit aici ca să-ţi dau un dar de aniversare.“

Incă un cadou, mă gândii dezamăgit, uitându-mă la ursuleţii, mingiile, iepuraşii, hăinuţele şi pantofiorii împrăştiaţi pe pat, încă un cadou!

„Da, este darul devotamentului“, răspunse L-eu.

„Devotament? Cam cum arată asta?“ am întrebat.

„Arată ca limpezimea ochilor mei strălucind de lumină. Ca tăcerea zâmbetului tău. Ca armonia inimii mele, ca atingerea vârstei înaintate în acest plan în sănătate şi pace. Mai presus de toate, pentru mine e practicarea rugăciunii către Domnul-Dumnezeul meu de trei ori pe zi, fără să ţin cont de ploaie, arşiţă sau zăpadă.“

„Rugăciune“. Cuvântul mi-a sunat cunoscut de demult. „Asta înseamnă să-L rogi ceva pe Dumnezeu?“

„Nu, în felul acesta se roagă trupurile. Sufletul preamăreşte, prin angajare, măreţia Spiritului. Şi pentru a echilibra aroganţa cunoaşterii, îl numeşte Dumnezeu, Spiritul în toată măreţia Sa.“

„Dumnezeu, a, da“ am reacţionat. „Ciclurile infinitei Generări, Operări şi Distrugeri universale; pe drept şi cu îngăduinţă urmate de Îndurare, Ordine şi Fiinţare Directă“.

„Aşa este, numai că aici s-a exteriorizat în forme, astfel încât cei ce nu cunosc Integritatea să nu devină aroganţi în sinea lor.“

Auzind de două ori cuvântul „aroganţă“, am solicitat mai multe informaţii. Dar cei de la petrecere ne-au întrerupt conversaţia.

— Acum o să-i cântăm „mulţi ani trăiască“, spuse tata, iar mama a pus înaintea mea un nou fel de mâncare, cu două lumânări.

— O lumânare pentru acum şi una pentru anul care vine.

Iluminare în viitor, am reflectat pentru mine. Între timp energia temperată a sunetelor se revărsa dinspre ceilalţi, care săvârşeau pur şi simplu ritualurile şi mişcările obligatorii. De fapt de mine le păsa prea puţin şi asta îmi convenea, dar lor le scăpau complet aceste aspecte.

Una dintre mătuşi spuse:

— Ştiţi, e păcat că nu se poate şi el bucura de petrecerea asta frumoasă – e atât de mic şi toate sentimentele lui sunt atât de puţin dezvoltate încât n-are cum să înţeleagă.

Prostii! am reacţionat pe tăcute. Ea nici măcar nu-i conştientă de prezenţa corpului ei emoţional, deci tot ce spune sunt doar vorbe.

Pe fondul comentariilor mele îşi făcu apariţia în cameră Compasiunea şi spuse:

— *Lecţia numărul unu a acestei zile aniversare este să mă ai în preajmă când vezi şi auzi lucruri deintr-astea.*

— *Această biată femeie,* adăugă Iertarea, *trebuie iertată pe loc pentru că nu ştie ce face.*

L-eu mă privi adânc în ochi şi încuviinţă:

„Aceasta se cheamă aroganţă – ceea ce aţi făcut tu şi ea. Fără să ştie, vorbeşte despre tine ca şi cum te-ar cunoaşte şi ţi-ar şti sentimentele şi Sinele. Şi apoi tu – fără Compasiune (adică uitând de cunoaşterea plină de dragoste a Unicului în Toate şi a Sinelui tău) – o judeci la rândul tău. Chiar dacă ai crezut că ştii că Dumnezeul la care te rogi era şi Dumnezeu din viziunea ei, cum aceasta contrasta cu propria ta conştiinţă de Sine, ai evaluat expresia ei drept falsă. Cam puţină devoţiune faţă de adevăr“, adăugă L-eu.

— Tocmai de aceea este bunicuţul tău aici, adăugă el cu glas tare. Şi mă sărută pe obraji şi deveni astfel parte implicată în actul de sărbătorire. Mi-am adus aminte cum pe pământ băştinaşii americani îl numeau pe Dumnezeu „Bunicul Mare Spirit“ – ce nimerită a fost intervenţia lui într-un astfel de moment!

* * *

Ciudată seară, îmi ziceam în gând în timp ce mă dezbrăcau şi mă culcau. Musafirii se strânseseră în camera de zi ca să mai discute, să fumeze, să

sporovăiască. Cum soarele deja apunea, L-eu s-a scuzat şi s-a retras în altă cameră pentru rugăciune.

Mi-am lăsat trupul întins pe pat şi, astroproiectându-mi Sinele, m-am dus să privesc. Era atât de absorbit de rugăciune încât nu m-a observat. I-am văzut calea, se numea religie. Era bazată pe 613 legi, unele dintre ele asemănătoare cu cele zece porunci pe care nu le respectau oamenii de pe pământ şi, de asemenea, cu altele, mai complexe. Familia sa îl considera încătuşat de religie. Într-un fel aşa şi era, dar nu cum credeau ei. Unele închisori pot fi cămine pentru o vreme şi, tot aşa, unele cămine pot fi închisori. Pentru el era, categoric, o bază de lansare pentru supravieţuire in acest plan.

În teritoriul limitrof dintre eteric şi Suflet o oglindă cosmică reflectă totul. Când o fiinţă aflată în procesul de iluminare captează o imagine fugară a Spiritului său şi îl numeşte Dumnezeu, ea crede că e Sinele propriu. (Acest lucru e adevărat când priveşti de deasupra oglinzii; dar când te uiţi de dedesubt, apare doar o reflexie).

În acest fel mulţi Maeştri îşi văd reflexia în această oglindă, apoi, fără să-şi extindă identitatea pentru a cuprinde şi ADN-ul de a treia şi a cincea dimensiune, revin la entitatea lor genetică.; şi când se întorc în trup stabilesc reguli şi direcţii de urmat, iar acestea se structurează în religii. Omul elevat, aşa cum îmi spusese L-eu adesea, ştie că aceste forme există pentru a conţine învăţătura, numai că uneori religiile consideră forma mai importantă decât ţelul.

— Corpul fizic trebuie să se conformeze, spuse L-eu la sfârşitul rugăciunii, când îmi observă prezenţa. Dacă nu, se dezagregă. Devoţiunea este un mod de a-i da formă, adăugă el şi mă învăţă cum să mă rog.

Mi-am întors privirea spre patul pe care se afla culcat trupul meu şi i-am ascultat respiraţia. Cu fiecare respiraţie trupul făcea o rugăciune firească şi cunoscută. (Mai târziu am aflat că aceasta se numea „meditaţie“ şi că peste tot pe Tria Ra existau experţi care predau „mantrele“ pentru a-i ajuta pe oameni să se unească cu respiraţia.)

Prin respiraţie trupul îşi reamintea sieşi mereu: „Eu sunt, eu sunt, eu sunt, eusunt, eusunt“ şi cum numele se tot repeta l-am adoptat ca pe propriul meu nume: EU SUNT.

Aşa s-a făcut că în seara primei mele aniversări am auzit adevăratul nume pentru trupul meu. Pe măsură ce am devenit conştient de acest lucru, trupul mi s-a relaxat şi mai profund, iar L-eu intră în cameră ca şi cum era conştient de ce se petrecuse. „Binecuvântat fii, Doamne al întregului Univers, care ai legat acum trupul acesta de Sufletul acesta.“ Prin aceasta s-a angajat să-l orienteze vreme de nouă ani.

Prin uşa deschisă apărură mama, tata şi câţiva musafiri dornici să vadă cum se odihneşte „îngeraşul“. Nici nu bănuiau cât de adevărată era afirmaţia

lor. Trupul meu se răsuci şi începu să plângă, deranjat de lumina ce se strecura prin uşă.

— Să-l lăsăm să doarmă, convenîră ei, inconştienţi de faătul că în timp ce trupul meu se odihnea, eu mă aflam în totală stare de veghe.

— Sufletul nu doarme niciodată, spuse L-eu.

— Of, mereu trebuie să-L introduci pe Dumnezeu în conversaţie, se plânse fiul său mai mare, „un om de ştiinţă“ care credea numai în ceea ce fusese verificat, demonstrat, dovedit şi produs.

— Nu, fiul meu, replică L-eu cu modestie, întotdeauna Spiritul este cel care permite conversaţiei să se desfăşoare.

* * *

— N-ar fi momentul să mai avem un copil? întrebă Arcanus în timp ce se unea cu mama.

— Nu ştiu, dar am sentimentul că Spiritul împlineşte acest lucru, replică ea în bucuria extatică a climaxului.

CAPITOLUL 3
ŞCOALA

— Doamne-Dumnezeule, femeia aceasta este iar gravidă, spuse broasca. Lakshmi dădea semne de creştere a pântecului.

— Ceee?! exclamai. Acum pot auzi şi cum vorbesc broaştele? Dar cu oamenii tot nu pot vorbi. Ce înseamnă „gravidă“?

— Reprezint fertilitatea, spuse broasca. Vei avea un frate sau o soră.

Privii înspre Lakshmi. Într-însa nu începuse încă diferenţierea embrionară; şi, totuşi, în chip oarecum ciudat, viitoarea mea soră, Amada, era deja acolo. Dinăuntrul pântecului energiza cu grijă fiecare acţiune. Cromozomii ADN-ului ei din uterul mamei erau activaţi – ca şi toate celelalte schimbări chimice – în funcţie de structurile Sufletului. Amada era un Suflet vechi ce avea cunoaştere de sine. Optase pentru venirea aici pentru a mă ajuta să învăţ şi să susţin Misiunea noastră. Viitoarea mea surioară urma să-mi fie maestru. Aceasta era prima ei misiune în plan material.

Pe măsură ce sarcina mamei avansa, Amada şi cu mine ne-am făurit o legătură stabilă. Ea m-a lăsat să-i pătrund secretul: nu avea să vină prin naştere carnală, deoarece nu voia ca trupuşorul ei fragil să fie supus rigorilor compresiunii. De aceea îi producea mamei mici hemoragii, astfel ca în momentul naşterii aceasta să fie total decompresivă, ceea ce diminuează amintirea stresului respectiv.

Operaţiile cezariene erau justificate din punct de vedere obstetric de tot felul de motive plauzibile şi scuze conştiente. Nimănui nu i-ar fi dat prin minte să aibă în vedere orientarea şi alegerea divină.

Cum părinţii mei nu-şi aduceau aminte că esenţa fetiţei era *Iubita* (=Amada, n.tr), au numit-o Linda fiindcă era drăguţă. Pentru că aceasta era prima ei misiune în plan material, la început învăţa cu multă greutate. Eu, care nu mai eram sugar, am luat-o complet în primire; iar ea, cu vechimea Sufletului ei, mă îndruma cum s-o învăţ.

— Interesantă combinaţie, comentai eu. Pentru mine bunicul era un înger păzitor. La fel şi sora mea, dar şi eu pentru ea.

Oare nu toţi suntem?

Şi mama fusese înger păzitor înainte de încarnarea mea. Acum mă trata doar ca pe „fiul“ ei; şi-a ascuns Sufletul atât de bine că abia-abia îl mai zăream Ea nici atât.

Cât despre tata (care, caz destul de interesant, deţinea experienţa Sursei Esenţei sale), era cu totul prins în capcana supravieţuirii în această lume în care, ca şi pe pământ, nu era loc de conştienţă spiriruală. Tot ca pe pământ, ne cufundasem într-o civilizaţie dominant masculină în care esenţa naturii androgine era ascunsă şi se credea că trupurile masculine sunt unice

producătoare de valori materiale şi spirituale, iar valorile dominaţiei mentale şi fizice erau bine întipărite în sistemul emisferei stângi. Logica, puterea, linearitatea, coerenţa erau valori care puneau în umbră receptivitatea, sensibilitatea şi cunoaşterea intuitivă chiar şi în trupurile feminine, care se străduiau să fie la fel de masculin acceptate ca şi contrapărţile lor.

Era ziua primei aniversări a surioarei mele când L-eu mi-a vorbit de noţiunea circulară a învăţării: în relaţia mea cu Amada nu existau nici învăţător, nici elev. Eu o învăţam să meargă, ea mă învăţa cum s-o învăţ să meargă. În felul acesta amândoi şi învăţam şi predam. Acest lucru m-a făcut să întreb:

— Bunicule, tu faci rugăciunea sau rugăciunea te face pe tine?

— Iată într-adevăr o întrebare serioasă, răspunse L-eu. Iar asemenea întrebare merită un răspuns în spiritul adevărului. E vorba de un proces de co-creare şi în acest fel întregul univers se organizează pe sine holografic, cuprinzând simultan toate perspectivele.

* * *

Viaţa pe Tria Ra mi se părea la fel de lipsită de consistenţă ca şi în oricare altă parte din planul material. Nemărginirea temporală era doar o noţiune; zilzle de naştere indicau rând pe rând efectul unui an.

Părinţii mei începeau să se plictisească. Lakshmi tânjea după o legătură romantică, Arcanus venea acasă preocupat de problemele zilei. Viaţa părea ştearsă. Dacă nu erau sora mea şi bunicul, tot timpul mi l-aş fi petrecut cufundat în Esenţele Sufletului.

Într-o zi Pisica îşi făcu apariţia. Ţinu să-mi amintească:

— *Într-o zi ai să mergi la şcoală.*

— Iar? a fost primul meu răspuns, deoarece ţineam bine minte cum fusese pe pământ.

— *O să-ţi placă*, replică Pisica, *temele sunt altele şi s-ar putea să înveţi să găseşti Sufletul câtorva dintre prietenii tăi.*

Şcoala nu m-a atras. Văzând condiţionarea mentală a familiei mele, învăţasem să mă las manipulat şi să manipulez pe calea dovezilor de afecţiune. Tata spunea adesea: „Poartă-te frumos şi ai să te poţi uita la televizor până târziu.“ Unchiul Richard spunea: „Dacă-mi dai un pupic, am să-ţi dau o prăjiturică.“ Mă tratau de parcă eu eram prăjiturica, pocnindu-mă (din dragoste), împingându-mă (în glumă), înfăşcându-mă (mai-mai să mă sfâşie) şi rîzând *de* şi *împreună* cu mine. Eram vîrât într-un fel de dragoste ciudată, negativă. Deşi învăţasem limbajul Sufletului, pe Tria Ra totul era făcut să se petreacă prin limbajul emoţiilor. mama îi gătea tatei felurile de mâncare pe care le voia acesta atâta timp cât el se ţinea de spălat vase – toate acestea în numele „schimbului“ – dar schimbul se baza pe şantaj emoţional camuflat, care le trăgea în jos sentimentele. Continând aşa zile în şir, aceste deprinderi le-a

suprimat voioşia şi i-a împiedicat să fie pe deplin fericiţi. Tot ce puteam face era să-mi petrec multe ore în rugăciune îndreptată către Domnul-Dumnezeu universal al lui L-eu pentru a mă salva şi a-mi aminti cine sunt. În acest context, şcoala nu prezenta nici o atracţie.

Când a sosit prima zi de şcoală, am intrat fără să mă uit măcar o dată înapoi. Mama era uimită că pot curma legăturile atât de brusc. O iubeam mai mult decât era ea în stare să înţeleagă (pentru că nu se iubea îndeajuns pe sine); dar acum obiectivul central era şcoala. Şi cum eram o entitate multidimensională conştientă, cel puţin înlăuntrul cunoaşterii interioare, îmi venea uşor să mă detaşez.

De fapt copiii erau toţi la fel, se străduiau din răsputeri să demonstreze că sunt solidari unul cu altul.

Toţi copiii speriaţi s-au adunat laolaltă, în timp ce o profesoară speriată, ea însăşi neieşită din copilărie, încerca să ne îndoctrineze cu litere şi numere.

Simbolurile acestea n-aveau nici un sens. Se chemau „litere“, iar mai târziu „cuvinte“ şi „propoziţii“. Nu mă prea interesau pentru că le puteam citi uşor câmpurile aurice, ceea ce îmi permitea să ştiu ce era pe tablă. Oarecum surprinzător, majoritatea copiilor cam tot în felul acesta ştiau lucrurile. Profesorii însă nu răsplăteau capacitatea de a sesiza întregul şi nici cunoaşterea esenţei acelor comunicări pe care voiau să ni le transmită. În schimb creau pedepse pentru „răspunsul pe ghicite“ şi îndopau cu biţi de informaţie micuţele noastre creiere (cum le plăcea să le numească). Desigur, copiii se complăceau în adoptarea acestei terminologii, în felul acesta adoptând îngustimea drept cale spre cunoaştere. Mulţi dintre ei renunţau la conştienţa de Sine pentru a se racorda la regulile şi reglementările orei de clasă.

M-am hotărât să joc cinstit şi am început să învăţ cuvintele în loc să le înţeleg pur şi simplu auric. Ca să mă justific, mi-am creat un scop: Amada ar putea avea nevoie de ajutor la anul, iar eu i l-aş putea da. Încurajat de gândul acesta, mi-am blocat parţial capacitatea de a vedea aurele.

— *Sacrificiu inutil, dragă prietene*, spuse Augustus. A*cum e momentul devoţiunii, aşa cum te-a învăţat bunicul ani de zile.*

Şi dintr-odată am descoperit valoarea rugăciunii. Devoţiunea însemna şi *concentrare*, iar concentrarea putea fi folosită pentru a te focaliza în materialitate şi de aici puteai învăţa realităţile curente şi capcanele lor.

Androginia interveni:

— *Ştii că eşti aici ca să înveţi fără să-ţi foloseşti puterile. Nu e frumos să pătrunzi în domeniul privat al cuiva fără solicitarea acestuia.*

Dar cum pot ei solicita ajutorul dacă nici măcare nu ştiu că au câmp auric?

Amada replică:

— Îţi aminteşti cum comunicam înainte de a avea şi eu un trup?

— Da, de la Suflet la Suflet.

— Şi-atunci de ce să nu faci la fel şi cu alţii?

— Dar ei nu ştiu că au Suflet şi atunci cum să răspundă?

— În schimb tu ştii. Vorbeşte cu Sufletul pe tăcute, iar din buze spune numai ceea ce este necesar. „Iubeşte-i în tăcere, binecuvântează-i şi preamăreşte-i în suveranitatea şi măreţia lor.“

— Aceasta seamănă a ceea ce numesc ei „relaţie dedublată“.

— Ei, Eu Sunt, de când te preocupă cum numesc ei lucrurile? N-ai văzut cum se descurcă bunicul tău? râse L-eu. Le dau ocazia să vorbească, dar când vorbesc eu, mă adresez Sufletului.

Frumuseţea interveni:

— *Dar tu **eşti** Suflet, acum însă e momentul să te stabileşti în el cu relaţiile tale cu şcoala*.

Deci din nou învăţare simultană. Nu numai că trebuia să învăţ simbolurile şi în sensul lor din minte, dar trebuia şi să mă raportez la fiecare persoană ca Sine şi să descopăr în ei Adevărul lor.

— Catalist, asta sunt, comentai.

— ***Toată** viaţa este*, spuse Siguranţa.

— Dar eu *nu vreau* să-i manipulez dinspre propriul lor Suflet, am protestat.

— *Nici n-ai putea*, îmi răspunse Siguranţa. *Sufletul lor este cel care te roagă să fii tu însuţi. Aşa devin şi ei **ei înşişi**. Începând din această zi, nu mai aştepta nimic de la lumea aceasta. Tu poţi doar să dai; ei pot doar să ia. Pe aici nu există nimic de care să ai nevoie.*

— O, Doamne, exclamai. Deci ori eşti manipulat de *iubirea negativă* şi faci după voia ei, ori de *Iubire* şi urmezi calea ei. Dar calea mea care este?

Calea Iubirii

Calea Iubirii,
aceasta este calea mea.
Nu mi-e teamă;
mereu a fost şi este.

Un sunet de tăcere
slobod
eu, inima mea.
De fapt e
chiar pe dos.
Nu-i cum spun ei
şi totuşi reflecţia
înseamnă acelaşi lucru
şi totuşi nu.

Iubesc dragostea de iubire
şi iubesc mângâierile căldurii,
merg pe un drum ce duce către mine,
unde Sinele şi Eu suntem una.

Singurul mod adevărat de a Fi
e să curg spre iubirea de tine
să curg dinspre speranţa de tine
spre veşnicie.

Iluzie divină e această lume,
fruct oprit al vieţii.
E nevoie de curaj pentru a Fi
şi a uni traseul călătoriei.

Un timp al puterii, al forţei de-a iubi,
ce merge dinspre cap spre pământ,
poate înflori doar întru Graţia Divină,
iar Dumnezeu şi Eu ne contopim.

CAPITOLUL 4
TĂMĂDUIREA LUI ARCANUS

M-am pornit în tăcere să-l descopăr pe Arcanus, uimitoarea lui imensitate şi bogăţie. Sufletul tatălui meu era deconectat de conştienţa sa printr-un blocaj în dreptul celei de-a treia roţi (chakre) a vehiculului său. Atât în această viaţă, cât şi în altele, nevoia de a avea putere şi control asupra a ceea ce era în jurul său (crezându-se un fel de cauză unică a tot ce se întâmpla) l-a făcut să-şi blocheze sensibilitatea pe roţile superioare. Cu toate acestea, a reuşit s-o atragă pe mama. Frumuseţea Sufletului lui Lakshmi era mereu în câmpul său eteric.

Deoarece tatăl meu nu ştia cum să-şi digere viaţa, aparatul său digestiv-pancreatic era blocat, ceea ce a dus la un ulcer gastric. Aşa se face că a fost nevoit să stea acasă săptămâni întregi şi acest lucru mi-a creat ocazia divină a aprofundării cercetării. Mi se permitea să stau cu el numai perioade limitate, dar era destul pentru a stabili o legătură clară şi continua cu Sufletul său. Aşa am aflat de toate vieţile şi trăirile sale, deoarece Sufletul său (ca de altfel toate Sufletele) păstreză în fişier totul pentru totdeauna. Am descoperit că, în cazul tatălui meu, principalul atribut al Esenţei era *Memoria Cosmică*, de aici şi numele de Arcanus. Arcanus era arhivarul tuturor documentelor akashice (arhiva universului). În această calitate şi-a folosit greşit puterea divulgând informaţii pentru a deţine controlul asupra unor trupuri, în felul acesta împiedicând autonomia şi cultivând disensiunile, războiul şi vătămarea familiei.

Din cauză că a dezvăluit aceste informaţii, Sufletul i s-a ascuns, iar el a trebuit să-şi câştige existenţa pentru întreţinerea familiei. Cu toate acestea, timpul supunerii sale la condiţionări era pe sfârşite, iar eu aveam un rol esenţial în a determina încheierea lui.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: într-o zi, când aveam şase ani, iar el arăta durere şi iritare, l-am întrebat:

— Ce legătură avem noi doi?

— Evident, o legătură fizică: sunt tatăl tău, eşti fiul meu, răspunse prompt.

— De aceea te doare, i-am spus şi am plecat.

— Băiat, băiatul meu! ţipă în urma mea. Dar eu eram pe drumul către şcoală.

— Copilul acesta este foarte neascultător, bombăni Arcanus. Trebuie pedepsit! Sunt bolnav, îl chem şi nu răspunde.

Amada urmărise sfios scena dintr-un colţ al camerei. Eterică cum era, rareori vorbea mult şi îşi petrecea o bună parte din timp în alte dimensiuni, fiind prea puţin afectată de împrejurările cotidiene. Nu se certa şi nu se

plângea niciodată. Cei din planul acesta nu prea înţelegeau că tăcerea, somnul sau meditaţia nu înseamnă inactivitate, ci acţiune profundă în multe alte zone ale conştiinţei. De aceea părinţii mei o duceau adesea la doctori, care nu-i găseau nimic.

Acum, urmărind reacţia lui Arcanus, se apropie de el într-un mod oarecum neobişnuit şi-i spuse:

— Tată, nimeni nu are *doar* o legătură fizică. Îţi vorbesc rar pentru că pari atât de adâncit în munca şi acţiunile tale şi atât de împovărat de viaţă. Dar acum că eşti bolnav şi vulnerabil, suntem cu toţii aproape de tine ca să te ajutăm să vezi cât te iubim.

— Sigur, sigur că da, răspunse ignorând cuvintele. Şi eu vă iubesc.

— Nu, nu ne iubeşti! replică Amada cu o voce atât de fermă şi puternică încât a făcut-o pe Lakshmi să intre imediat în cameră.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Sunt educat de copii, răspunse Arcanus dezgustat. Probabil le-a venit vremea să se răzbune.

— Da, îi replică Amada, dar nu în felul de care-ţi este ţie teamă. În toţi anii aceştia ne-ai dat de mâncare, adăpost şi îmbrăcăminte. Deci crezi că noi *suntem* corpurile noastre şi evident la fel gândeşti şi despre tine. Acest lucru este şi nu este adevărat. Trupurile noastre sunt doar vehiculele pentru a fiinţa pe această planetă – dar noi suntem individualitatea însăşi. Individualitatea înseamnă existenţă în *dualitate divină*, existenţă paradoxală nedivizată, unitate nedivizată. Din afară aceste două căi apar ca o dualitate: trup şi minte, dragoste şi ură, bine şi rău, drept şi nedrept şi aşa mai departe. Şi această aparenţă de dublu, de di-vinitate sau dualitate, dacă o cercetezi cu mai multă sau mai puţină Lumină, vei vedea că este un atribut al dimensiunilor a treia şi a patra. Dar Cine Suntem Noi se află la joncţiunea dintre cele două şi aceasta se produce prin tunelul de Lumină care afirmă identitatea noastră ce-şi are baza în a cincea dimensiune şi mai sus. Acolo se găseşte doar unitate.

— Lakshmi, spuse Arcanus, acum li se predă în şcoală filosofie ăstora mici? Linda, continuă întorcându-se către Amada, sunt îngrijorat că nu-ţi faci prieteni şi nu te joci destul. Întotdeauna ai... asemenea gânduri?

Amada răspunse cu inocenţă:

— Da, când sunt în prezenţa celor care nu le au. La fel face şi Eusunt.

— Linda, ţi-am mai spus, îl cheamă Băiat, insistă Arcanus.

— Îmi pare rău, dar pe mine mă cheamă Amada, deşi tu numeşti corpul meu Linda. Amada este un nume angelic, ca şi numele fratelui meu, spuse cu tristeţe Amada şi se uită la pereţii pe care-i construise Arcanus. (Numele se dă de către părinţi pe Tria Ra. Acest lucru este atât de important încât femeile trebuie să-l poarte până la căsătorie, iar bărbaţii toată viaţa. Deci, spunându-mi mie însumi mai curând „Eusunt“ decât „Băiat“ am jignit cuplul).

Amada ieşi din cameră.

Lakshmi părea epuizată. Îi mărturisi soţului:

— Nu ştiu, dragă, dar de când eşti la pat am nişte vise tare curioase. Mă văd frumoasă, pe o pajişte, bucurându-mă de soare şi culegând flori. Corpul mi-e transparent şi mă simt uşoară şi pură. Apoi, când mă trezesc, sunt atât de diferită de ceea ce eram în vis încât povara zilelor mă apasă şi mă slăbeşte.

— Ei, nu, acum o iei şi tu razna, ca şi copiii tăi! spuse Arcanus amărât. Se pare că durerea mea de stomac îi face şi pe ceilalţi să intre în criză. Poftim, îmi pare rău că sunt bolnav. Lucrurile se desfăşoară mai puţin lin când sunt eu acasă. Mă simt ca un măgar căruia i se îngăduie numai să muncească. Am ridicat casa asta şi am mobilat-o, am întreţinut-o şi vă întreţin şi pe tine şi pe copii, şi când am şi eu o dată nevoie să mă folosesc de propria mea casă, toată lumea se plânge. Poate ar trebui să mă duc la spital şi să vă las pe voi toţi aici!

— Nu mă interpreta greşit. Te iubesc, strgă Lakshmi disperată.

Aşa şi era – altfel cum ar fi putut trăi cu aşa de puţină comunicare? Aşa gândeam în timp ce mă întorceam de la şcoală şi citeam în câmpul auric ce se întâmplase.

* * *

Totuşi eliberarea tuturor acestor simţăminte a făcut ca a treia roată a tatei, cea solară, să înceapă să se mişte mai lin, mai echilibrat. Ca urmare, roata a început să genereze mai multă energie în centrul respectiv. Această energie a creat mai multă vitalitate, şi deci a făcut ca sângele, activitatea nervoasă, circulaţia şi sănătatea să se orienteze spre organele afectate din abdomen.

Doctorii îi dăduseră antiacizi şi analgezice pentru a-i atenua durerea. Amada şi cu mine i-am administrat puţină durere, atât cât să devină conştient de existenţă.

Invocând Voinţa, am cercetat cristalul. În el am văzut sute de spitale (numele pentru clădirile acelea în care cei bolnavi zăceau în pat înăbuşindu-şi simptomele şi în care doctorii erau urmaţi de neguţătorii de droguri care-i învăţau cum să curme durerea). I-am spus lui Voiamis:

— Mă voi face doctor, dar altfel de doctor – tămăduitor al Sufletului. Pentru că, în definitiv, ceea ce vindecă trupul este refacerea capacităţii Sufletului de a pătrunde şi a trezi la viaţă fiecare parte a Sinelui.

— *Ai prins ideea*, spuse Pisica. *Acordarea instrumentului fizic*.

Mi-am părăsit corpul şi m-am teleportat în camera tatei. I-am vorbit de la Suflet la Suflet: „Iubite Maestre, meriţi un corp sănătos. Ţi-ai folosit trupul pentru a fi de folos. Trezeşte-te la adevărata-ţi măiestrie şi îndreaptă-te spre zonele care dor. Cum le vei atinge, se vor şi vindeca, atât în corpul fizic, cât şi în imagine, simţire şi gând. Acesta este momentul potrivit pentru întâlnirea

tuturor Maeştrilor pentru a-şi lua dintru început răspunderea pentru crearea realităţilor lor, ca mai apoi să transforme Tria Ra în lume a Luminii eterice aşa cum îi este dat să fie.

Mergi şi cercetează erorile dintr-a treia chacră. Toate actele tale nocive din trecut sunt acum iertate, iar prin această iertare îţi susţii Sinele. Te iubesc, te susţin, te binecuvântez. În trup sunt fiul tău, în Suflet sunt oglinda ta. Iartă-te, deci, pentru cele trecute şi tămăduieşte-ţi rana într-o clipă."

Sufletul lui Arcanus se extinse în câmpul eteric şi găsi o line de putere în formă de cristal care radia înspre fizic, localizând durerea. Energia se extinse pătrunzând în codul genetic şi pulveriză durerea.

Mă adresai cristalului:

— Voiamis, poţi să o faci?

— *Da, dacă mă susţii cu dragostea ta*, îmi răspunse.

— Aşa să fie, am spus.

— Aşa este, îngână Arcanus. Cristalul se sparse şi bucăţile plutitoare îşi eliberară energiile de vindecare.

Îşi făcu apariţia Roza Purpurie care în-Lumină partea corpului care fusese blocată şi aşa Arcanus fu tămăduit.

Revenind la Sinele meu, am constatat că operaţia durase mai puţin de o secundă de pe Tria Ra. „Ooo", exclamai.

— *Da*, spuse Pisica, *acordarea instrumentului fizic e un fapt. Tot discutăm despre asta încă de când a fost evacuat pământul.*

În clipa aceea mi-am amintit că pe pământ fusesem doctor – viaţă întreagă am cercetat căile de vindecare. Şi, iată, acum le-am găsit.

Augustus comentă:

— *Nici o acţiune nu e făcută degeaba în acest univers. Ce nu finalizezi într-un loc ajungi să împlineşti în alt loc. Aceste lucruri ar trebui predate ca să devină cunoştinţe obişnuite în vieţile oamenilor. Ei cred că e vorba numai de durere şi trăiesc anxietatea momentului. Cred că totul s-a sfârşit în loc să înţeleagă că viaţa continuă şi că şi ei au un cuvânt de spus în această mişcare.*

— *Ei consideră viaţa tabu şi uită să trăiască*, a adăugat Androginia.

— Văd, văd ce am de făcut aici! Viziunea prinse contur: eram aici ca să trezesc Sufletele în timp ce învăţam să operez în domeniul fizic; eram aici ca să intru în legătură cu ceilalţi ca Sine şi ca să nu confund Sinele cu trupul, mintea ori simţirea. Mai aveam de învăţat (încă nu aveam nouă ani).

Mă adresai lui Voiamis:

— Acest lucru se poate efectiv înfăptui pentru că toate fiinţele sunt vindecători dinlăuntrul lor.

— Aşa este, adăugă L-eu, care asistase la această conversaţie cu Sufletul, numai că ei îi cred pe medici. Prin urmare vei fi şi tu medic. Am un nume în plus pentru tine: Hakim, Eusunt. Hakim e funcţia ta, înseamnă

vindecător. Chiar dacă funcţia ţi se pare specială, fii modest, căci singurul vindecător autentic este Dumnezeu.

— Cum îţi imaginezi acest lucru? întrebă Amada, care tocmai se strecurase în camera mea în stilul ei obişnuit, pe tăcute.

— Închipuie-ţi o reţea, spuse L-eu, şi mai închipuie-ţi fiecare punct de întretăiere. Fără celelalte puncte nu există reţeaua. E ca şi o mie de puncte de Lumină. Integritatea spaţiului în care se află reţeaua e Dumnezeu. Şi atunci, se mai poate cineva gândi doar la Sinele său?

— Bineânţeles că nu, am replicat amândoi odată.

Aşa am ajuns să ne interesăm tot mai mult de starea tatei. Voinţa sesiză acest lucru şi spuse:

— *Păi uitaţi-vă la el!*

Ne-am uitat cum cristalul îi amplifica dimensiunile. Arcanus nu mai avea dureri. Dormea în pat iar pe faţă avea cel mai paşnic zâmbet pe care l-am văzut vreodată la el. În jurul capului i se roteau lumini albăstrii de bucurie pură.

Acum puteam să ne bucurăm de prezenţa tatei. Iar el putea descoperi unicitatea împreună cu copiii lui.

În camera de alături, Lakshmi, neştiind de transformarea lui Arcanus, vărsa lacrimi sărate şi amare.

CAPITOLUL 5
INIŢIAT DE ELFI

Lakshmi îşi dedicase întrega viaţă soţului şi copiilor, lăsând deoparte (după cum vedea acum) propria moştenire spirituală. Iar când i-a mărturisit soţului visul ei de frumuseţe, reacţia lui a făcut-o să se simtă anormală.

În toată galaxia exista obiceiul, în planul material, de a se reprima conştiinţa a tot ce nu ţinea de materie. Energia Fiinţării era înghesuită în trupuri şi producea comportamente care erau acceptate dacă erau conform regulilor şi negate dacă nu erau. Aceste reguli de reprimare erau numite „stabilirea limitelor"; într-atât prevala lipsa de încredere încât oamenii credeau că fără aceste reguli toţi s-ar comporta ca nişte animale. Şi chiar aşa era.

Pe planeta Tria Ra la fel ca pe pământ în vremea lui Pagan se petreceau lucruri asemănătoare. Cum nimeni nu voia să le accepte existenţa, nimeni nu-şi asuma răspunderea, aşa că Big Brother stabilea legile. Oamenii doar dădeau drumul în fiecare dimineaţă la instrumentul de programare – care pe pământ se numea televizor – şi li se arăta pe această cale felul î care să-şi trăiască viaţa.

Reprimarea venea şi dinăuntru. Oamenii spuneau de obicei „Îmi pare rău/N-am vrut/Mi-e ruşine/Mă simt vinovat" şi altele din acelaşi registru. Ori spuneau „Nu fi prost/nebun/tâmpit/aiurit" şi aşa mai departe. În ansamblu mesajul era „Nu Fi".

În consecinţă umanitatea, însuşindu-şi sârguincios mesajul, nu Era.

Iar în seara aceea, Lakshmi, în disperarea ei, voia să nu mai Fie deloc. Ce-ar fi să iau pastilele astea şi să mor? se gândi. Nu mai sunt fericită şi-s sătulă de jocul ăsta.

În timp ce Lakshmi făcea speculaţii în jurul acestei idei, sună telefonul. Era nevoie de ea acasă la bunicul. Copiilor nu li s-a dat voie să intre. Amada şi cu mine a trebuit să rămânem alături. Dar noi ne-am ţinut de mâinile astrale şi ne-am autoproiectat în camera lui L-eu. Formidabilul nostru bunic îşi binecuvânta copiii şi rudele.

— Voi pregăti drumul. Nu te voi lăsa aici prea mult timp, spuse către soţia sa. Apoi închise ochii fizici şi plecă.

Trupul avea în el energii careau mai circulat o vreme, dar el s-a dus atât de sus că nici nu-l mai puteam vedea. I-au îngropat rămăşiţele şi viaţa şi-a continuat cursul. Soţia şi fiica l-au plâns. Pe Lakshmi a afectat-o cel mai tare absenţa lui.

Cum L-eu şi cu mine deveniserăm prieteni buni, câteva zile mai târziu m-a contactat. Mesajul era simplu: „Totul este adevărat. Ne e teamă să credem *cu adevărat* ceea ce credem că este adevărat".

Am descoperit cu uimire că trăise cu credinţă şi numai în credinţă toată viaţa. De fapt, Sufletul său comunicase cu al meu încă de pe vremea când eram foarte mic.

Venise înapoi ca să-mi demonstreze, mie şi lui însuşi, că religia are efect – în unele cazuri. Atât eu cât şi Amada când am intrat în planul material ne cunoşteam Sinele. L-eu a ajuns la această cunoaştere rugându-se toată viaţa şi a plecat cunoscându-şi Sinele. Mă bucuram pentru el şi pentru toţi care se roagă. Puterea rugăciunii este transformatoare.

Am început să mă rog pentru ca tata să-şi păstreze sănătatea. Rugăciunile mele umpleau camera cu gânduri care formau o energie superioară materiei şi astfel stabilizau tămăduirea Sufletului tatei. Curând tata era iar activ şi făcea jogging.

* * *

Într-o dimineaţă, în timp ce tata alerga pe stradă, iar eu stăteam lângă un copac, am auzit vocea unui omuleţ mic de tot:

— *Salut, sunt elf şi vieţuiesc într-un regn diferit de al tău. Înţeleg că te interesează problemele de sănătate – ai vrea să vii cu mine?*

Desigur, mi-am zis, de ce nu? M-a invitat printr-o uşă care arăta ca o crăpătură în scoarţa unui copac.

— *Intră în cristal*, spuse Voinţa.

Făcând acest lucru, am proiectat literalmente un Eusunt nu mai mare decât o furnică, cu toate nivelele Fiinţării comprimate, iar diamantul de pe frunte lumina calea. Elful m-a apucat de mână şi am intrat în copac.

În conştiinţa de masă de pe Tria Ra se credea numai ceea ce se vedea, se mirosea sau se percepea printr-un alt simţ. Acest lucru îi împiedica pe oameni să simtă intens. Dar bucuria pe care am trăit-o eu în noua formă a fost imensă!

Elful se prezentă ca prieten.

— *Să-mi spui Agape*, se recomandă. Îmi spuse că era un deva. Devaşii aparţineau unui regn asemănător cu îngerii, numai că trăiau aici, pe pământ şi interacţionau cu regnul vegetal, in care-şi aveau casele (cum se întâmplase şi cu noi când ne construiam case de lemn). Ca deva, ajunsese la integrare deplină.

— *Vezi,* spuse el, *oamenii cred că sunt trupuri, ceea ce împiedică simţămintele să vină dinspre Suflet. Aşa-zişii oameni luminaţi, ca tine, cred că sunt Suflet – dar, deşi îşi tratează trupul ca un instrument, îl tratează separat de Suflet. Tu crezi că vrei să devii doctor, vindecător, dar până vei ajunge să-ţi cunoşti şi să-ţi iubeşti Sinele pe deplin, vei face distincţii care nu-ţi vor permite să-ţi foloseşti global capacităţile.*

Aş dori să-l cunoşti pe Herb (=plantă medicinală, n.tr), r*egele Regnului Devic. Te-ar putea ajuta să înţelegi de ce plantele medicinale sunt remedii miraculoase.*

Ne-am plimbat printre frunze, prin muşchi şi tunele din coaja copacului şi am văzut cele mai exaltante reflexii de culori la această dimensiune. Simţeam viaţa mai bine ca niciodată şi eram atât de mic încât nimic nu mă putea vătăma. Pe măsură ce mergeam, ne făceam tot mai mici, până când devenirăm microscopici. Cu cât aveam dimeniuni mai mici, cu atât percepeam mai bine detaliile vieţii. Mi-am amintit de vremea când eram în spaţiul cosmic, când Pisica îşi mărea şi îşi micşora dimensiunile. Ce plăcut era să fii mic!

În timp ce mergeam, tovarăşul meu de drum îmi vorbea. Iată ce-mi spuse Agape:

— *În planul acesta material, oamenilor li se dă posibilitatea de a fi creatori. dar în loc de a crea sentimentul de supranatural (pentru ei) al Dragostei, ei creează pe calea experimentului unde nenaturale. Toate acestea înseamnă muncă excesivă pentru noi. Aceste unde au modificat în chip drastic câmpul electromagnetic al pământului al pământului, fapt care a afectat toată materia acestuia. tu gândeşti ca şi oamenii de ştiinţă de pe planeta pământ – crezi că lumina străbate rapid spaţiile – dar noile descoperiri vor arăta că viteza unei particule este mai mare decât cea a luminii. Am trăit cu falsa impresie că în-Luminarea este tot ce putem obţine mai înalt. Acum, pe Tria Ra, unde/particule haotice umplu atmosfera, iar noi trăim într-un nor de frecvenţe radio, TV, sateliţi, sonice şi alte ELF care sunt prea mici ca să poată fi văzute chiar şi cu al treilea ochi. Pentru că nu pot fi văzute, oamenii cred că ele nu există. Aşa se face că – ah, dar uite-l pe Herb!*

— *Continuă, Agape*, spuse regele, examinându-mă din cap până în picioare.

Agape continuă:

— *Aşa se face că simţămintele nu pot fi simţite. Astfel toate acţiunile omului au scopul să-l facă să se simtă el însuşi ca Sin*e.

— *Da, aşa este*, spuse Herb – o mică fiinţă maiestuoasă pe care n-o puteam eticheta ca floare, insectă sau gnom. Ca răspuns la gândul meu, adăugă: *Forma mea nu contează din cauza multiplelor trăsături mimetice pe care le etalez. Şi eu sunt Suflet ca şi tine, şi mai sunt şi acest corp. Pentru că am ridicat frecvenţa corpului meu la maximum, este una cu Sufletul meu. Aşa corpul meu nu mai este un instrument şi nici Sufletul nu-i mai este vizitiu. Suntem unul şi acelaşi lucru şi aşa e tot regnul vegetal.*

— Deci regnul vegetal este mai evoluat decât cel uman? am întrebat plin de respect şi aducându-mi aminte ce mă învăţaseră profesorii la şcoală.

— *Evoluat nu este doar o abstracţiune atunci când cineva este Întreg. Şi totuşi a fost nevoie de mult timp pentru evoluţie. Avem grijă de plante pentru că sunt vindecători perfecţi în toate ocaziile. De fapt, laboratoarele voastre au*

luat seminţe şi plante şi au încercat să mimeze efectele noastre, dar nu ne pot sintetiza. Aşa stau lucrurile în lumea ta. Eşti doctor, din câte înţeleg.

— *Nu*, am răspuns, *acum am doar zece ani, dar vreau să devin*.

În clipa aceea am căzut singur în capcană, ce ironie! Iată-mă, eu, Eusunt, dincolo de timp şi spaţiu, încercând să mă identific cu un băieţel de zece ani.

— Nu mai ştiu cine sunt, am admis.

— *Cinstit din partea ta*, reacţionă Herb. *Ţine minte, în lumea ta aroganţa primează, iar a şti şi a nu şti sunt asemănătoare. Te invit să priveşti aici: spui că vrei să te faci vindecător şi aceasta justifică Scopul vieţii tale. Fără acesta te vei simţi incomplet, gol. Îţi spun că tu te-ai născut în materie din nou nu pentru a deveni medic sau vindecător, ci un iubitor al Spiritului. Acest lucru este deasupra şi dincolo de Dumnezeu însuşi. Poţi veni să stai la noi ori de câte ori vrei şi să înveţi să fii un iubitor al Sinelui tău.*

Simţeam Iubire – pentru mine, pentru Herb, pentru Agape – şi iubeam sentimentul de Iubire. Nu exista altă răsplată în afara Dragostei însăşi; şi cum se impunea o anumită linie de comportament, am fuzionat cu Iubirea şi m-am legat să menţin această stare continuu.

— *Ai grijă*, spuse Agape, *aici e mai uşor să simţi aşa. Mai întâi pentru că suntem mai mici decât particulele nenaturale care se află în câmpul electri. Apoi, pentru că vibrăm la unison cu câmpul magnetic al lui Tria Ra.*

M-am despărţit de devaşi cu recunoştinţă... şi cu regret.

CAPITOLUL 6
PUTEREA SIMŢIRII

Ori de câte ori puteam mă întorceam la copacul unde mă aştepta Agape. Vieţile mele paralele se desfăşurau în echilibru. De fiecare dată când reveneam la forma şi dimensiunile obişnuite aduceam cu mine mai multă dragoste de Sine. Această dragoste străbătea în toate problemele de comunicare. Îmi iubeam Sinele atât de tare încât şi tata a început să se iubească pe Sine.

Lakshmi însă se simţea tot mai înstrăinată. Acum era o fiinţă atât de sensibilă, că rareori o înţelegeam. Într-o zi l-am întrebat pe Herb despre ea.

— *Frumoasei tale mame îi place să simtă; ca toţi oamenii de pe aici. Problema este că ei vor să simtă bucurie şi dragoste şi viaţă, dar emoţiile le sunt atât de blocate încât îşi folosesc energiile emoţionale ca să creeze drame pentru ei înşişi. Prin dramă reuşesc să simtă – şi astfel Sufletul se simte pe sine, după ce a creat drama. Drama aceasta este rezultatul condiţionărilor. Oamenii sunt astfel răniţi şi înfrânţi, dar conştiinţa de masă îi împiedică să vadă că ei au creat-o. Şi atunci îşi rănesc aproapele*.

— Ce pot face pentru ea? am întrebat cu seriozitate. E mama mea în trup. Şi poate şi în Suflet.

— *Cui îi pasă?* întrebă Herb. *Dacă vrei să faci mai mult pentru ea, fă mai mult pentru tine însuţi.*

— Adică?

— *Mereu vrei „să vindeci“, „să fii de folos“ şi „să faci“. Oare nu ştii că ai venit aici ca să treci examenul pentru* ***tine*** *însuţi? Tu ai creat toate acestea pentru a simţi. Ai Fost, Eşti şi Vei Fi! Cunoşti Întregul, Frumuseţea, Slava, Înţelepciunea şi altele asemenea. Dar Tria Ra nu este pământul, nici stelele, nici Totul – e locul unde trebuie să simţi****. Ţi-ai creat etericul, iar el, prin voinţă, gândul. Gândul s-a mişcat şi a simţit o imagine, iar tu eşti într-un trup, complet. Ceea ce-ţi lipseşte este amintirea faptului că tu ai creat totul.***

— Ştiu, ştiu, ştiu, reacţionai, simţindu-mă iritat şi mut.

— *Grozav, simţi ceva. Cu cât îţi vei simţi mai tare simţămintele, cu atât îţi vei simţi mai bine corpul, iar când acest Întreg care eşti va umple în întregime corpul, vei fi ca noi, o Fiinţă integrată. Fiecare parte a corpului va deveni vie.*

— *Iar tu ştii, ştii, ştii*, mă îngânară ironic Agape şi Herb împreună.

— *Ştii că ai făcut-o. Dar ştii şi de ce?* adăugă apoi Herb, mai blând.

Augustus stătea mut. Androginia se uita în altă parte, Frumuseţea zâmbea, Iertarea se înclina, Pisica se întindea după un fluture.

— Nu, îmi spuseră, nu căuta ajutor. Nici chiar Dumnezeu nu te va ajuta acum. Tu, creatorul, ai creat toate acestea dintr-un anume motiv. **Acelaşi motiv din care a apărut pacea, acelaşi motiv din care s-a dizolvat Consiliul celor Doisprezece, acelaşi motiv...**

— Ca să te **simţi** pe tine însuţi, o, Doamne! Poţi vedea în alţii doar ceea ce există în tine. Poţi simţi în alţii numai ce este în tine.

Herb începu să cânte:

Flori, adieri, roze, mîngâieri,
valuri, ciocniri, lupte, iubiri,
totul se grupează laolaltă
ca o oglindă pentru a fi adorată.

E Sinele în adorare,
în simţământul de creare,
în perechea sexuală a Sinelui,
în Globalitatea elfului

Acum e vremea să integrezi
ceea ce-n ore tu creezi,
acum e vremea să te naşti
dând drumul patimii din ghimpe.

Curând treisprezece ani vei număra,
emoţiile, dragostea, furia vor fi altcumva,
dar dacă Întregul îl vei fi sesizat
vei fi un Suflet cu adevărat.

Ca Suflet în trup te poţi întări
ceas de ceas şi zi de zi,
forţele tămăduitoare din tine
nu vor mai fi doar o toană ce-ţi vine;
influenţele-nunecate din afară
nu vor mai avea putere iară.

Iar când termină de cântat, am fost sigur că puterile plantelor fuseseră descătuşate şi că lumea nu va mai fi niciodată aceeaşi.

CAPITOLUL 7
PUMA

— De ce eşti aşa de emoţionat? întrebă mama când am intrat în grădină.

— E primăvară, răspunse tata îm locul meu, iar mâine Băiat va împlini treisprezece ani. E timpul să se iniţize într-ale vieţii.

Arcanus îşi părăsise slujba de la oraş, iar acum îşi petrecea zilele în tihnă în grădina noastră de zarzavat care, datorită cunoştinţelor sale într-ale finanţelor, a devenit nu numai un mod extrem de plăcut de petrecere a timpului, ci şi o afacere înfloritoare.

— Pe vremeuri, continuă el, tinerii erau duşi în junglă şi învăţaţi să vâneze. Apoi îşi luau o nevastă şi din momentul acela aveau propria lor viaţă.

— Şi ce trebuiau să facă fetele de treisprezece ani? întrebă Amada. Deşi avea numai doisprezece ani, arăta ca de cincisprezece. Toţi băieţii din cartier voiau să-mi fie prieteni numai ca să-i las să intre în casa Amadei. O fetiţă adorabilă, care avea deja ciclu şi putea fi considerată femeie.

Numai Lakshmi nu se simţea bine. Tot se mai temea că ar putea fi nebună. Aceasta se întâmpla pentru că se reţinea să-şi deschidă conştiinţa faţă de ea însăşi. Amada şi cu mine ne dădeam foarte bine seama de acest lucru, dar nu voiam să dăm buzna în dialogul ei interior dacă nu ne invita. Ştiam că va veni timpul când se va deschide; speram că va putea ţine în echilibru cele două lumi. Lakshmi notă în jurnal: „Mă simt groaznic. Văd tot timpul prezenţa tatălui, dar nu-l pot auzi. Îmi pare că incearcă să-mi transmită un mesaj, dar ştiu că e mort. Cum e posibil acest lucru? Probabil fiindcă nu l-am iubit destul. Acum mă simt vinovată, ca şi cum mi-ar exploda mintea“.

Pentru mine, de la întâlnirea cu Herb, Agape şi devaşi, cele două lumi deveniseră cu adevărat una. Mi-am petrecut multe ceasuri plimbându-mă prin pădure, bucurându-mă de mirosul pinilor şi al eucalipţilor şi desfătându-mă cu propria mea creaţie. Liniştea pădurilor îmi deschidea inima şi mai mult către contemplarea Creaţiei şi am început să-mi observ sentimentele pentru a reţine ceea ce-mi plăcea să fac. Ideea de a deveni vindecător cedase locul celei de a iubi. Nu-mi puneam prea multe întrbări: pur şi simplu mă bucuram de mine însumi, de Sinele meu.

Între timp Tria Ra se apropia de momentul unui mare război între locuitorii lui – cam ca războiul de pe pământ, numai că era vorba de armament electronic. Intenţia era de a controla conştiinţa masei prin modificarea lungimilor de undă din câmpurile aurice. Puterea lui Imago, domn al zonei astrale – o entitate descarnată care n-a învăţat niciodată să simtă dragostea pe pământ – ajunsese pe Tria Ra. Pe măsură ce intram în pubertate, începeam să mă îngrijorez.

* * *

Tot colindând prin păduri în forma şi în dimensiunile mele naturale, am început să mă pun în legătură cu animalele şi cu plantele. Reprezentau un grup interesant de existenţă, experienţa simţămintelor plutea întotdeauna în aer. Cu cât mă cufundam mai adânc în pădure, cu atât mă găseam mai aproape de pericol. Uneori mergeam singur cu cortul, alteori mergeam cu colegii de şcoală. dar întotdeauna aveam aceeaşi aventură: cu cât trăiam mai intens pericolul şi teama legată de supravieţuirea trupului, cu atât simţeam mai multă emoţie.

Într-o noapte stăteam cu prietenii mei Joe Teen şi Jim Kid lângă un copac, când s-a stins focul. În întunericul nopţii (nu era nici lună, nici stele, nici nori) apărură doar la doi paşi de noi doi ochi ca nişte felinare, cam ca ai pisicii. I-am văzut toţi deodată şi am îngheţat. Cu inima bătând, cu pielea udă de transpiraţie, m-am uitat intens la fiara aceasta mare şi dintr-un salt am ajuns pe o cracă, urmat imediat de cei doi tovarăşi ai mei. Dacă ar fi ezitat fie şi numai două secunde, corpurile lor ar fi fost zgâriate rău.

Am petrecut toată noaptea în copac, speriaţi şi complet răvăşiţi. Puma aştepta răbdătoare, fiind extrem de atentă la fiecare frunză care cădea din copacul nostru. Mi-am dat seama că fiara aceasta imensă ne-ar fi putut mânca pe toţi şi, în trăirea momentului, tot corpul îmi vibră. Eram pe deplin acolo, în fiecare celulă, chiar şi în testicule (în acea parte a corpului considerată de obicei zonă interzisă). Mă simţeam ca un tigru sau ca un leopard, nu exista nici un gând, doar concentrare totală.

Când răsări soarele, apăru partenerul pumei. Au urlat, au zgrepţănat şi s-au jucat împreună. La un moment dat, Joe se mişcă uşor pe cracă; pumele se opriră din joacă şi ne urmăriră pe deplin conştiente de prezenţa noastră. În fine, s-au întors cu spatele la noi şi s-au împreunat.

Spectacolul mi-a dat un fior dramatic, şocant, minunat. Roţile (chakrele) mele inferioare începură să se învolbureze, iar propria mea sexualitate se deşteptă în prezenţa acestor animale, aceste fiare total neinhibate, neprefăcute, puternice, complet agresive şi totuşi tandre.

Pe măsură ce le urmăream, focalizându-mă pe protecţia Sinelui, întreaga fiinţă-mi era inundată de o stare de extaz.

Pisica se prezentă în câmpul meu.

— *Mă ţii minte*, spuse. *Acum ştii de ce am venit la tine ca forţă, în forma aceasta? Centrle de jos se trezesc când eşti cu adevărat în corp. Este un pas vital spre integrare; urmăreşte mişcările animalelor. Observă că tot ce vezi, simţi şi agreezi ori dezagreezi la alţii creezi tu însuţi ca reflectare a sentimentelor tale, ca să le poţi manifesta. Nu ţi le reprima – ori, dacă o faci, reprimă reprimarea!*

Simţeam cum zona de la pântece până la stinghie avea viaţă independentă. Pulsa, bătea şi dansa în propriul ei ritm. Ştiam că sunt nemuritor.

Dar cât mai aveam de stat în copac?

— *Fă-te pisică*, spuse Pisica.

Am rămas perplex. Dar din adâncul măruntaielor mele am slobozit un urlet. Am urlat atât de tare încât Joe şi Jim fură şocaţi şi săeriaţi, gândindu-se că devenisem un soi de „om-pisică”. Urletul meu era atât de profund că ar fi putut fi produs de o sută de lei. Pumele fugiră de frică.

Poate că aceasta era iniţierea de care pomenise tatăl meu, bătălia fiarei. Am început să râd de Jim şi de Joe şi m-am coborât din copac. Încă se mai holbau la mine îngroziţi. Ca să-i calmez am început să fac glume, spunându-le că-l văzusem pe Tarzan care urla tot cam aşa. Dar urletul meu fusese prea puternic. Prietenii mei îmi erau acum ex-prieteni. Dar nici ei nu mai erau copii sau adolescenţi. Nu exista nici o modalitate de a trece peste această întâmplare.

* * *

— Pe unde-ai umblat? mă întrebă Amada la întoarcere. Arăţi ca o fiară sălbatică!

Întotdeauna mi se păruse adorabilă, dar acum pentru prima dată o vedeam mai mult ca o femeie voluptoasă decât ca Sine eteric. Am anunţat-o:

— Sunt o fiară şi în curând voi avea femeia mea. Ţii minte ce-a spus tata.

Amada percepu instantaneu aventura de peste noapte. Murmurul trezit în trupul meu ajunse până la ea şi începu şi ea să pulseze. Îmi spuse:

— Şi eu simt. Acum ne-am pierdut inocenta puritate. Ne simţim sexul, iar cei de pe-aici spun că asta e rău.

— Amada, cum poate fi rău dacă tot ce este Creaţie simte şi face acest lucru?

— Oare un asemenea simţământ nu înăbuşă expresia Sufletului? întrebă.

I-am arătat organele mele genitale şi i-am cerut să le pipăie. Neândoielnic i-a plăcuit, dar era totuşi timidă. M-am întrebat dacă toţi fraţii şi surorile se jucau unul cu simtămintele celuilalt.

Augustus îmi şopti la ureche:

— *Fii cuminte, las-o să descopere aceste lucruri în afara cercului familiei. Ţie, prietene, îţi va apare ocazia în curând*.

* * *

Mă obseda viziunea copulării. Rememoram energia pumelor, ce dans perfect, ce echilibru desăvârşit, atât de complet. Vedeam actul împerecherii în

tot procesul creţei. Toate şi toţi se împreunau unul cu altul. Să suprimi împerecherea ar fi însemnat să suprimi Unitatea dată de Dumnezeu. Dualitatea era sursa acestei suprimări, care permitea programelor reglete de maşini să conducă lumea.

Consiliul celor Doisprezece fusese îndreptăţit să dizolve aparenta armonie liniştită din galaxie pentru a aduce în prim plan manifestarea electrică a frecării prin emoţie. Prin aceasta Dumnezeu se putea simţi pe Sine în fiecare act, devenind astfel mai curând un participant activ decât un simplu observator şi perfect conştient de Creaţia Sa.

În timp ce mă jucam cu organele genitale, sperma – seminţele vieţii – era acolo. M-am uitat la prima mea ejaculare şi am perceput cu Sinele meu global întraga minune a vieţii în prezenţa acestor seminţe.

Categoric, nu era vorba de nici un păcat! Şi tot aşa cum Creatorul nu consideră că reproducerea creatoare e un păcat, nici eu nu înţelegeam de ce oamenii o tratează astfel. Deoarece Imago era o entitate descarnată, era lipsită de posibilitatea unui act sexual. Atunci a implantat în imaginaţia oamenilor ideea că trupurile se degradau. Acesta era modul său de a se răzbuna. Iar oamenii, neânţelegând acest lucru, îşi considerau trupurile drept entităţi perverse, păcătoase.

Era acesta singurul motiv de a trăi într-un trup? Acum înţelegeam ceea ce nu înţelesesem niciodată pe pământ: Dragostea, fluidul extrem al simţirii, avea dreptul de a Fi plenară şi de a se exprima plenar pe toate căile Sinelui.

În vremea aceea în care am văzut clar de ce simţămintele erau atât de importante nu împlinisem încă paisprezece ani.

CAPITOLUL 8
LUMINA

Eram în vacanţă cu familia pe o plajă frumoasă şi participam activ la viaţa normală de zi cu zi, dansând cu fete, dar fără să pierd niciodată perspectiva divinităţii Sinelui meu. De câte ori îmi aminteam de împerecherea pumelor, mi se trezea dorinţa. Dacă această dorinţă nu era lascivă, era în schimb întru totul prezentă în trup şi îmi vitaliza astfel toate acţiunile.

Într-o zi făceam plonjări în mare când veni un delfin şi începu să înnoate pe acolo. Până atunci văzusem delfini numai în fotografii: frumuseţea acestui mamifer în mărime naturală m-a uluit. Delfinul vibra într-un spectru electromagnetic care era instantaneu tradus în limbaj – de îndată ce ajungea la creierul meu. Iată ce-mi spunea:

— *Îţi vei domoli patima dacă vei învăţa s-o foloseşti cum trebuie. Tu crezi că e numai pentru femeie. Aşa şi este, dar de fapt e pentru Dumnezeu.*

— Patima? am întrebat surprins. Ce-are de-a face patima cu Dumnezeu?

Delfinul răspunse pe loc:

— *Patima este combustibilul creativităţii. Sperma ta conţine forţă divină – pentru plăcere, pentru viaţă. Şi de fiecare dată când este eliberată apare Lumina care caută înţelegerea. De fiecare dată sperma e o posibilitate a Sinelui şi a Vieţii. Acum, la tinereţe, o foloseşti pentru distracţie. Dar mai târziu îţi vei da seama că scopul ei este de a-l crea pe fiul tău.*

— Fiul meu? am întrebat surprins. Bine, dar cum pot avea un fiu, sunt încă adolescent!

— *Ba poţi, dar nu-l vei avea deocamdată. Voi, oamenii, aţi învăţat să aveţi copii după ritmurile lumeşti, nu după cele naturale, tot aşa cum mănca ţi după ceas şi nu vă odihniţi în funcţie de stele. Aici, pe Tria Ra, aţi uitat din nou esenţa traiului autentic; şi de aceea veţi dispărea*.

— Vai, Doamne, am reacţionat, retrăind multe dintre sentimentele pe care le avusesem pe pământ. Iar un holocaust?! Cum poate fi împiedicat?

— *Iubindu-vă mai presus de orice*, replică delfinul.

— Dar cum putem realiza acest lucru?

— *Nu e nevoie să-l realizaţi toţi. Dacă reuşeşte chiar şi numai unul din zece, vibraţia Dragostei îi cuprinde şi pe ceilalţi nouă. Indiferent ce simt, sentimentele le vor fi neutralizate. E ca şi cum ai ridica radiotransmiţătoare în diferite puncte de pe Tria Ra ori ca şi cum ai face acupunctură în diferite puncte ale planetei. Se poate stabili o reţea prin care oamenii să se ajute trimiţându-şi gânduri de Lumină albă, Iubire şi energii benefice care să contracareze vibraţiile produse de ştirile proaste impuse de presă şi de alte forţe asupra minţii. Deschiderea inimii neutralizează forţa întunecată a negativităţii.*

Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Patima îţi va fi staisfăcută. Vino diseară pe plajă.

Iar din adâncul oceanului izbucni o Lumină de Iubire nepurtătoare de imagini, creând o undă care croia cărare pe fundul oceanului. Am înnotat cu această Lumină până la mal.

— *Sunt forţa Pozitivităţii*, îmi explică. *Sunt în luptă cu Imago, iar acum e momentul să ştii că doresc să trezesc elementele neutralizatoare de pe planeta voastră pentru a contracara forţele patimei pe care falsa imaginaţie le-a impus asupra oamenilor.*

Am noutăţi pentru tine. Planul astral, pe care toată lumea îl consideră real, este doar o creaţei a dorinţelor neâmplinite ale umanităţii. De aceea forţa mea îl poate distruge pe Imago ca şi pe entităţile astrale care încearcă să domine această lume şi cele care vor veni. Şi pământul era la fel; dar până şi Pagan cu ai lui s-ar fi putut schimba dacă primeau provocarea Iubirii mele.

Sunt ceea ce dă putere Fiinţelor de-a lungul vieţii, iar totul în viaţa lor este creativitate – ei creează mereu, chiar şi atunci când n-o ştiu. Aşa că şi în ultimile lor momente sunt cu ei. Mulţi au crezut că sunt Dumnezeu, dar de fapt sunt doar un umil servitor al Domnului. Sunt ceea ce s-a numit forţa Spiritului.

Când Sufletul se gândeşte la o creaţie, acel gând se deplasează în planul emoţional, iar corpul acţionează. Eu intervin în stadiul intermediar dintre simţământ şi vizualizare, ştergând blocajele şi permiţând apariţia manifestării.

dar trebuie să fiu convocat, aceasta este diferenţa dintre mine şi Imago. El vine să preia controlul, eu vin când sunt chemat. Aş putea să-i ajut pe oameni să-şi transforme uzinele nucleare în muzee, toate focoasele în locuri de joacă, dacă omenirea ar putea pur şi simplu concepe lucrurile şi în felul acesta.

— Gândire pozitivă? am întrebat-o pe această Forţă.

— *Nu tocmai*, veni răspunsul. *Mai curând un vehicul pentru afirmarea autentică a vieţii.*

În această prezenţă nu sesizam altă Imagine decât rotirea Iubirii-şi-Luminii în jurul ei înşişi. Am urmărit-o fascinat.

Am remarcat şi o femeie frumoasă, ce stătea deoparte, pe nisip. Era cam de vârsta mea, înaltă şi bronzată, cu păr negru, lung, drept, care se mişca fin, dar îmbietor.

— *Cum ţi-ar plăcea să fii cu ea?* întrebă Forţa întrerupându-mi gândurile.

— Au, se pare că se ştie tot ce gândesc şi ce spun, dar nu de către semenii mei, oamenii!

— *Întregul univers e mereu în ascultare, numai oamenii nu-şi dau seama de acest lucru. Ţi se dă orice vei cere. dacă manifestarea cere timp, aceasta se întâmplă numai pentru că oamenii rareori cer direct, cererile lor sunt filtrate prin alte lucruri pe care le doresc. Oamenii se roagă pentru ceva. Dar se află sub influenţa lui Imago, aşa că în loc să facă o rugăciune care să meargă la Esenţa a ceea ce vor, ei o învăluie în toate celelalte lucruri pe care le doresc. de aceea le capătă mai întâi pe toate acestea.*

Atunci sentimentele dau înapoi în faţa a ceea ce este simţit acum ca nechemat, iar aceste sentimente în ricoşeu încep să agreseze Sinele. Li se spune emoţii negative. Furia, frica, tristeţea, frustrarea, pe care le trăiesc oamenii în mos obişnuit sunt emoţii reflectate aruncând înapoi imaginile ce se află între scopurile avute de noi în vedere şi obstacolele din drum. N-ai observat că niciodată nu ne înfuriem pe oameni ori situaţii de care nu ne pasă şi nici nu ne întristăm din cauza lor? Energia, atunci când este pusă în mişcare şi apoi este oprită de imagini false, nu mai atinge destinaţia. Aşa ajungem să trăim acele emoţii reflectate.

Dar când se întreprind acţiuni ce nu sunt pe direcţia intenţiei originale, apare furia, iar dacă se persevereazǎ, această furie la blochează Sufletul în tristeţe. Când această acţiune persistă, blocajul devine atât de puternic încât apare teama de a nu putea supravieţui.

Când oamenii se împotmolesc în această teamă, fapt ce se poate produce uneori (cum poate-ţi aminteşti) pe canalul naşterii, ei îşi trăiesc viaţa purtând măşti pentru a avea o identitate ori şi-o petrec rugându-se pentru împodobirea măştii – pentru a se simţi mai ei înşişi. Astfel creează evenimente inutile, cu scopul de a-şi simţi Sufletul. Dar nu ajung să-şi simtă Sufletele; cei mai mulţi oameni simt blocajele din corpurile lor, blocaje ce se trag din dezamăgirile trecute şi din frica de a nu-şi vedea împlinite aşteptările.

Aşa că, dacă mă chemi, te pot ajuta să neutralizezi aceste imagini – nu numai în tine, ci şi în alţii – şi astfel să capeţi ceea ce-ţi doreşti cu adevărat.

— Eşti cumva entitate astrală?

— *Nu*, răspunse Forţa, *dar sunt utilă acolo.*

— Eşti sentiment? a, probabil că da, fiindcă simt Dragostea.

— *Nu*, spuse ea, *dar şi acolo sunt de folos*.

— Categoric nu eşti de natură fizică, ştiu asta, dar ai putea fi foarte folositoare şi aici!

— *Exact*, reacţionă prompt.

— Deci, cine eşti?

— *Chiar vrei să ştii?*

Am chibziut. De fapt, nu-mi păsa. În mine nu exista nici un gând, nici o formă, nici o imagine. Am convocat calităţile Esenţei, dar nici măcar ele nu ţineau să afle. Relaxându-mă profund, am păşit în vârtejul vieţii.

Înăuntru am auzit sunetul Inimii,
Sunetul Inimii ce cheamă dinăuntru
rosteşte „Hai acasă. Eu care sunt,
sunt cu adevărat,
aştept cu dragoste,
cu nesfârşită dragoste,
să vină nesfârşitele vremi

şi tu, adevărata mea iubire.

Prin simţurile tale
cel ce sunt pleacă
şi merge şi merge şi merge
spre minte, spre lucruri, spre spaţiu,
spre timp, spre bărbat, spre femeie,
bătrân sau tânăr.
Dar cum eu sunt Sursa Eternă,
aştept şi ştiu că te vei întoarce
cândva în mine
şi vom rămâne unul cu altul.

Ciudată pornire ce-aleargă să trăiască
ce caută-n afară
şi caută
şi caută –
cum ai putea găsi vreodată
cuvântul care sălăşluieşte înăuntru?

Cuvântul Domnului,
Iubirea dinlăuntru –
atâta vreme am tot vorbit
şi am simţit
şi am gândit
şi iată acum
nu îndrăznesc să spun
„Ştiu ce este“,
dar simt că am găsit.
Văd că „înlăuntrul“
şi „în afara“
ar putea fi una.
Şi totuşi când mintea e greoaie şi neşlefuită
iar inima e diafană şi pură,
acolo şi numai acolo
sunt mulţumit.

Alah sau Dumnezeu, Izvor al păcii,
Christul din noi, cuvântul Dragostei,
Cel Luminat s-a numit
şi tot ce simt e calm şi clar.

E o putere în această graţie,
Adevărul e-n întrgime la vedere.
Bat la uşa din dreptul inimii.
Nici o rugăciune, gând meditativ sau vin
nu mă îmbată ca acesta.

De-atâta timp umblăm hai-hui
şi la cumpăna vremii te găseşte pe tine
şi spune că tu eşti a mea
cea adevărată şi desăvârşită,
ce te-ntorci acasă după nesfârşite drumuri
acolo unde a început totul,
în Iubire.

Când am ieşit din acest vârtej, eram transformat. Pasiunea mi se domlise deocamdată; în loc să fie o reacţie trupească, adică în loc ca ea să mă determine, acum puteam eu s-o generez.

Am devenit ingenios în privinţa sexului şi am observat o diferenţă (care s-a conturat progresiv în anii din urmă) – că nu era nevoie să-mi demonstrez bărbăţia într-o manieră competitivă, competitivitatea fiind calea lumească. Astfel am înlocuit competitivitatea cu competenţa, iar această competenţă mi-a îngăduit să operez cu rezultate optime.

Lumina era mereu cu mine şi totuşi aveam încă să învăţ cum să intru în legătură cu ea pentru cerinţele mele chemând-o cu o mică rugăciune: „Fie ca aceasta să se petreacă în Lumină pentru cel mai mare Bine din Toate“.

Era un instrument fantastic pentru împlinire, fără obligaţia de a împlini şi cu cât aveam mai multă încredere în ceea ce se petrecea, cu atât eram mai mulţumit. Ce diferenţă faţă de cele învăţate la şcoală! Acolo orice realizare părea întotdeauna izolată de Sine ori exterioară Sinelui. Acceptarea lua forma resemnării, capitularea devenea supunere, iar puterea de a investiga era numită curiozitate şi etichetată drept frivolă (în caz că i se dădea vreo atenţie).

* * *

În noaptea întâlnirii mele cu Lumina mă aflam pe plajă, conform instrucţiunilor delfinului.

Aseară la clubul de pe iaht a fost organizată o petrecere pentru liceeni. Am dansat cu plăcere o vreme şi apoi m-am aşezat să mă odihnesc. La masa mea stătea fata pe care o văzusem mai devreme pe plajă. Mi-a zâmbit şi tot trupul mi-a fost străbătut de un fior.

— Salut, am zis şiret, simţindu-mă expus, de parcă mi-ar fi ştiut gândurile.

— Bună, mi-a răspuns pe un ton prietenesc.

— Cum te cheamă?

— Bhakti-Shadai, îmi răspunse.

— Bhakti-Shadai, ca această noapte frumoasă! Şi tu eşti aşa de frumoasă...

Râse cu viclenie şi plăcere. O privii drept în ochi, ca pentru a mă scuza de propria mea viclenie. Nu era doar o fată frumoasă, era lumină strălucitoare şi femeie senzuală. Mă simţeam gata-ndrăgostit şi mi-am reproşat că avansez prea repede. Am invocat Lumina şi m-am rugat: „Fie ca ceea ce este să fie pentru cel mai mare bine“.

— *Aşa să fie*, răspunse Lumina şi astfel am fost eliberat din propriile chingi care mă reţineau.

În timp ce rugăciunea mea continua în tăcere, ea râdea, ceea ce mă fîstâci şi mai tare.

— Dansăm? am întrebat pentru a întrerupe prea-rapida intimitate.

Acceptă cu un „De ce nu?”. Observând că întregul meu corp vibra de aceeaşi pasiune pe care o mai simţisem şi când eram singur, dar care acum era îndreptată spre ea, am crezut că mişcarea o să mă detensioneze.

— *Aceasta e geamăna Sufletului tău*, spuse Augustus, *aşa că relaxează-te, nu e nevoie să te pripeşti. Din fericire ai descoperit-o timpuriu în viaţă, aşa că vei putea recunoaşte calitatea a ceea ce este.*

— *Du-te şi dansează*, adăugă Pisica. *Noaptea asta e plină de distracţii!*

CAPITOLUL 9
BHAKTI-SHADAI

Ne-am mişcat ore în şir de parcă eram două jumătaţi ale aceluiaşi întreg. Când în cele din urmă am obosit, am hotărât să ne plimbăm pe plajă. Ne erau trupurile ude de transpiraţie, iar Sinele ne era în acord desăvârşit cu ritmurile care veneau primordial dinspre înăuntru şi rezonau cu muzica discurilor.

— Ce seară minunată, spuse Bhakti-Shadai. Uită-te la luminile de pe cer, la umbrele de pe lună şi – uite!

A căzut o stea.

I-am atins mâna; o stare de extaz îmi străbătu corpul.

— Splendidă noapte, şoptii. Briza oceanului ne mîngâia trupurile în timp ce ne plimbam pe nisipul cald. Mă simţeam atât de eliberat. Eram atât de plin de mine însumi încât îmi doream ca acele clipe să fie eterne.

Niciodată în viaţă nu mai simţisem atât de mult, atât de profund, atât de total pentru altă fiinţă umană. Era pasiune în cel mai deplin sens al cuvântului – nu reprezentările sale lascive, dar în deplinătatea Vieţii exprimând Sinele în rezonanţă maximă cu un alt Sine care simţea ca şi al meu.

Am simţit ceva minunat în coapse, care erau atât de pline de energie pulsatorie încât parcă eram gata-gata să explodez. M-am oprit şi am privit în ochii de un căprui ca mierea de pădure ai lui Bhakti-Shadai şi în ei mi-am văzut Sinele.

— Te iubesc, i-am spus sfios, dar din adâncul fiinţei. Era cea mai puternică afirmaţie pe care o făcusem vreodată.

— Chiar? întrebă ea flirtând. Şi începu să se depărteze, stânjenită de declaraţia mea.

M-am agăţat de mâna ei.

— Da, te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Simt că suntem sortiţi să fim împreună. Simt pentru tine atât de mult, mai spusei şi lacrimi mi se rostogoliră din ochi.

Pentru asta merită să te reîncarnezi! Făcea ca toate chinurile şi descoperirile din celelalte vieţi să capete valoare. Era ca şi cum îmi găsisem Sinele.

Zâmbi cu căldură.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi eu simt la fel; dar tu, ca bărbat, eşti probabil obişnuit cu asta. Mie mi se-ntâmplă prima dată.

Această afirmaţie îmi amplifică şi mai mult bucuria. Nu ştiam cum să-i spun că suntem Suflete gemene şi că eram Una şi indiferent de câţi alţi bărbaţi şi câte alte femei fuseseră cu noi prin veacuri, aceasta era, în sfârşit, împlinirea.

— *Ia uitaţi-vă la romanticul nostru Eusunt*, spuse Pisica, tachinându-mă. *Nu ştiam că trebuie să venim pe Tria Ra ca să descoperim că eşti un romantic*.

— Sst, o îndemnai pe Pisică să tacă pentru prima oară în cursul relaţiei noastre interactive. Taci!

— *Nu spune asta*, interveni Augustus. *Ea e puterea ta. Nu vrei s-o reduci la tăcere numai pentru că eşti îndrăgostit.*

Era periculos să te îndrăgosteşti, am gândit; poate ar trebui să mă abţin. În clipa aceea buzele sale moi, voluptoase, le atinseră pe ale mele uşor, aprinzând în mine focul şi trimiţându-mi gândurile aiurea.

— Senzaţional, am spus. Atingerea ta este senzaţională! Am nevoie de tine, te vreau, te iubesc!

Râse. Îmi voi aminti râsul ei în veci. Undele sale pătrunseră în câmpul meu eteric în timp ce ne rostogoleam împreună pe pământ într-o îmbrăţişare ce ne contopea. Ne-am frecat trupurile furaţi de iubire, în extaz, simţind complet bucuria prezenţei celuilalt. Dar tocmai când eram pe cale de a face dragoste, am fost înconjuraţi de o Lumină purpurie. Radia căldură şi părea să rezoneze cu Sufletele noastre. Venea de sus, puţin dintr-o parte, iar din centrul ei părea să coboare o stea. O notă înaltă ne invita să urcăm; şi deşi ne-a trecut prin minte s-o luăm la fugă, ne-am prins de mâini şi am început să mergem în sus. Cu fiecare pas sunetul era mai acut; şi tocmai când nota ne-a împresurat, am păşit într-un vapor argintiu metalic, de pe cer.

— *Bhakti-Shadai şi Hakim, bun venit la Mercab*, spuse o voce.

Cunoşteam vocea, era aceeaşi voce care mă întâmpinase la sosirea în Tot atunci când a pornit MHF, aceeaşi voce care mi-a vorbit despre adevărata istorie a pământului şi despre atributele Esenţei pe care urma să le întâlnesc.

— Hakim, repetă Bhakti-Shadai. Nu te cheamă Eusunt?

— Şi aşa, şi aşa, am şoptit. Nu-ţi fie teamă. Sunt prietenii mei.

— Dacă şi tu eşti unul din ei, mi-e şi mai teamă.

— Nu, nu sunt, în orice caz nu mai mult decât eşti şi tu. Şi-ţi garantez că este prima întâlnire de acest fel, i-am spus (gândind, în sfârşit, după atâte vreme).

M-am adresat apoi vocii:

— Vă mulţumesc în numele amândorura pentru invitaţie.

— *Sunteţi bineveniţi. Mercab vă invită pe amândoi să veniţi cu noi într-o călătorie până la Sursă. Deoarece sunteţi amândoi Una, v-aţi câştigat dreptul la călătorie. Vi se va arăta cum să folosiţi pasiunea.*

— Ce ştiu despre noi? şopti cu teamă Bhakti-Shadai. Cât timp ne-au urmărit pe plajă? Sper să nu ne pârască. Mama ar fi şocată. Sunt doar o fată. Se poticnea şi-i curgeau lacrimi din ochi.

Aceasta mă făcu s-o iubesc şi mai mult. Mă simţeam atât de puternic, de grijuliu şi de protector faţă de ea. Mă simţeam atât de întreg, de bărbat. În acelaşi timp, nu voiam să forţez nota şi să-i spun ce simţeam că ştiu despre noi. Bhakti-Shadai era îngrijorată că, dacă făceam călătoria, avea să ajungă acasă prea târziu; şi totuşi ştiam că, dacă vom merge la Sursă, nu va exista un

timp al călătoriei – teoria reletivităţii fusese de mult suspendată de viteze ce erau de zece ori mai mari decât viteza luminii.

— *Oameni minunaţi*, spuse vocea, *dacă doriţi să călătoriţi, veţi ajunge înapoi în ceea ce se cheamă o oră înainte de a ne fi întâlnit cu voi – mai exact înainte de a se termina dansul de la club. Dar nu trebuie să veniţi dacă nu optaţi pentru asta. E un dar şi un privilegiu care vi se acordă. De asemenea, este vorba de a onora promisiunea delfinului.*

— Ce? întrebă Bhakti-Shadai. Ce delfin?

— Flipper, i-am răspuns în glumă.

Zâmbi nervos, apoi se destinse într-un zâmbet.

— Bine, spuse pe un ton impulsiv. Dar promite-ne că vom fi înapoi cu o oră înainte de a fi plecat.

A reuşit să facă această remarcă cu inima uşoară datorită deschiderii instantanee spre acceptarea a ceea ce ieşea din linia gândurilor ei.

Zuum! Şi am ajuns.

CAPITOLUL 10
ÎN VIZITĂ LA MERCAB

Mercab era rămăşiţa a ceea ce, cândva, Consiliul Celor Doisprezece folosise ca sediu al Alianţei Galactice.

Mai exista încă în planul material, dar la un nivel de evoluţie din altă dimensiune. În această dimensiune trupurile îşi rafinau Sinele. Arătau aurii şi transparenet; nimic negativ nu intra în câmpurile magnetice ale Sursei.

Aceste fiinţe nu se reproduceau. Nici nu era nevoie de reproducere, deoarece nimeni nu murea şi nici nu se îmbolnăvea. Trăiau în armonie, conservând suprastructura locului, pregătind-o pentru evoluţia completă a Fiinţelor care aveau să descopere în mod individual asemănarea lor perfectă cu Dumnezeu şi în acelaşi timp caracterul de unicat al fiecăruia. Atunci şi numai atunci avea să dispară Mercab, ca mecanism de susţinere, prin dematerializare, ceea ce va permite preluarea din nou a conducerii de către Consiliul Celor Doisprezece, de data aceasta prin dublarea Sursei în Globalitatea fiecărei Fiinţe individuale.

— *Pentru ca acest lucru să aibă loc,* spuse vocea, *i-am desemnat pe copiii voştri să fie Adamul şi Eva noii rase. Fiul vostru va fi binecuvântat de Elohim şi se va numi Eliyanand. Fiica voastră va fi veşnicia; ea se va numi Aeterna.*

— Copiii noştri! am exclamat în acelaşi timp.

— *Da, fiecare dintre ei, ca bărbat şi femeie în toată fierea, va fi la baza Globalităţii celor Doisprezece într-Unul.*

— Dar noi n-avem copii! am spus iar într-un glas.

— *Aveţi şi nu aveţi*, replică vocea. O imagine holografică a copiilor noştri fu proiectată pe un ecran enorm. Recunoscându-ne în ea, am plâns, şi am râs, şi am dansat.

(Aceşti copii, dragii mei, sunteţi voi!)

— *Dar acest lucru se va întâmpla mai târziu, când veţi fi pregătiţi. V-am adus aici ca să vă dăm binecuvântarea şi să vă arătăm scopul vostru: cine sunteţi voi pe Tria Ra.*

— Credeam că misiunea mea e să devin dansatoare, spuse Bhakti-Shadai.

— Iar a mea să devin vindecător şi să-mi iubesc Sinele, am completat eu.

— *Numeroşii ani de îndoctrinare v-au făcut să credeţi că există un singur scop. Într-adevăr Scopul este de A Fi, dar acesta poate lua tot atâtea forme, tipuri şi funcţii câţi oameni există.*

— Cei mai mulţi nu înţeleg prea bine unicitatea în pluralitate, am spus pe un ton arogant.

— *Exact, iar tu o înţelegi cel mai puţin,* replică vocea. *Doar faptul că erai „clar“ nu însemna că n-ai nevoie de un trup. Încă mai aveai nevoie de corp ca*

să înveţi să simţi. Te vom anunţa când va veni şi această ultimă lecţie. Oricum, n-a venit încă.

— Ce ar trebui să facem împreună? am întrebat.

— *Respiraţi în continuare,* răspunse vocea în timp ce Bhakti-Shadai mă îmbrăţişa cu dragoste.

— Cred că înţeleg, am spus întorcându-mă către iubita mea. Demult, demult, făceam dragoste pe o plajă de pe pământ...

— Da, mă întrerupse ea emoţionată. Pe-atunci eram Agna!

— Da, şi atunci aveam pasiunea, dar nu ştiam ce să facem cu ea. Apoi eu m-am însurat cu altcineva, pământul a explodat şi n-am mai revăzut-o.

— Niciodată până astăzi, răspunse ea triumfătoare.

Vizita la Mercab se apropia de sfârşit. Am fost teleportaţi uşor, înapoi pe navă. Cât ai clipi din ochi ne-am trezit înapoi pe Tria Ra ieşind de la clubul de iahting după dans.

— Ooo, făcu Bhakti-Shadai, tocmai am visat cu ochii deschişi!

— Şi eu, i-am răspuns. Dar apropierea pe care o simţeam în intimitatea noii noastre relaţii ne spunea că nu fusese doar un vis.

Fuseserăm acasă.

CAPITOLUL 11
LAKSHMI SE DESCHIDE

În următorii ani am fost martorul propriei mele maturizări.

Relaţia mea cu Bhakti-Shadai era mereu plină de dragoste, dar n-am mai adus-o niciodată în pragul unei manifestări sexuale. Eram prieteni, ne sprijineam reciproc şi învăţam să ne proiectăm în viitor o viziune care, pe vremea aceea, nu era cu totul clară.

Tata şi cu mine am devenit mai deschişi şi mai comunicativi în privinţa problemelor curente, şi unul şi altul bucurându-ne de această receptivitate reciprocă, dar evitând dinamica vieţilor interioare. După ce ulcerul lui s-a închis, a început să se îngrijească cu multă seriozitate. Făcea tot felul de activităţi de relaxare, cel mai mult timp folosindu-l pentru grădinărit. Această muncă îl hrănea.

Lakshmi trecuse prin propriile stări de indispoziţie. Se retrăsese din lumea exterioară şi-şi canalizase energiile spre viaţa interioară. În cele din urmă a acceptat comunicarea interioară care-i venea de la tatăl ei, iar L-eu mi-a relatat că o învaţă din cealaltă perspectivă despre acele lucruri pe care ea nu la putuse accepta cât trăia el.

Într-o zi, mânat de propria mea nevoie de a comunica cu ea, amtrecut peste izolarea noastră. Bunicul mă autorizase să-i dezvălui secretul nostru.

— Mamă, ştii că eu stau de vorbă cu bunicul? am întrebat-o cu titlu de experienţă.

— Nu-ţi bate joc de mine, mi-o plesni ea, simţindu-se atinsă. Astea-s prostii şi tu ştii bine acest lucru.

Aşa era înnăbuşită fiinţa umană şi pe pământ, şi pe Tria Ra; nu-ţi era îngăduit să exprimi o stare de fapt, pentru că asemenea lucruri erau considerate „absurde“, „ridicole“, „nesănătoase“, în funcţie de intensitatea experienţei. Aşa se umpleau spitalele de nebuni cu persoane ale căror rude şi cunoştinţe se panicau la auzul unor asemenea afirmaţii. Cultivând ei înşişi anormalul (aşa cum făcusem şi eu în spaţiul cosmic atunci când mai întâi am refuzat să accept că Pisica îşi schimba dimensiunile), aceşti prieteni ori rude refuzau să accepte orice formă de comunicare „anormală“, fapt care intimida persoana în cauză şi o făcea să dea înapoi şi să nege propria-i trăire din frica de a nu fi descoperită. Puţini îndrăzneau să exprime ceea ce simt.

Toată creativitatea şi noile moduri de percepţie erau înăbuşite de normele rigide ale asociaţiei. Creativitatea – actul de a crea, de a produce din nimic – fusese înlocuită cu un proces asociativ, în care obiectele sau situaţiile întâlnite într-un context erau recombinate prin asociaţie şi apoi erau prezentate într-un alt context. Evident că nu era vorba de originalitate esenţială, deoarece computerul putea opera acest gen de recombinări cu mai mult succes.

Dar colegiile şi instituţiile de învăţământ superior dădeau diplome studenţilor care deveneau experţi în toate domeniile doar *citind* despre materiile respective şi mai puţin folosindu-şi propriile puteri creatoare. Aşa ajungeau la vârste tinere să fie consideraţi autorităţi de către alţii care, în consecinţă, nu mai îndrăzneau să se exprime. Cu cât experţii citeau mai multe cărţi, cu atât credeau că ştiau mai mult. Înţelepciunea era înlocuită de informaţie, educaţia de îndoctrinare, iar gândirea creatoare de pălăvrăgeala minţii.

Minţile celor mai mulţi se manifestau în comunicare fragmentară, deoarece împărtăşirea spontană a gândului era învechită, fiind considerată impulsivă. Gândirea intuitivă era văzută ca un fenomen ce trebuia studiat şi cercetat, iar cei care o făceau încercau să o aprecieze cu instrumente care măsurau efecte, nu originea – sursa. Astfel prevala aroganţa limitării.

Lakshmi trăia în miezul acestei culturi – care nu se sinchisea de calitatea vieţii, de măreţia Sufletului sau de Împlinirea umanităţii – şi se simţea stânjenită de propriile haruri, care băteau la uşa interioară din vremi imemoriale pentru a fi exprimate.

Era extrem de sensibilă şi de o bunătate atât de rafinată încât chiar dacă n-ar fi fost mama mea iubitoare, tot aş fi vrut să mă conectez cu această Fiinţă, de dragul Vieţii în sine.

— Mamă, am spus ferm, aminteşte-ţi că eşti mama mea şi că te iubesc foarte, foarte mult.

— Da, spuse, ştiu, dar îţi place să te amuzi pe seama mea. Şi tu şi sora ta râdeţi de mine când spun lucrurile acelea. Cu ani în urmă Linda a tot insistat să vorbim despre lucrurile acestea, dar eu n-am acceptat niciodată, e ceva prea intim.

— Intim, am repetat, observând astfel că ceva exista. Vasăzică nu *vrei* să le împarţi cu nimeni.

Nu ştiam ca Amada să fi insistat vreodată asupra acestui subiect. Ne văzuserăm foarte puţin în ultimii ani deoarece avea un prieten şi dădea rar pe acasă. Păcat, mi-am zis, trebuia să-mi spună. Nu m-aş fi ferit de Lakshmi atâta vreme.

Plângeam plin de remuşcări că nu îmi ajutasem mama să se deschidă mai devreme, când Spiritul lui L-eu apăru şi îmi vorbi discret:

— Există un loc şi un timp potrivit pentru orice situaţie.

Bine, am aprobat către Sinele meu.

— Cu cine vorbeşti? întrebă mama.

Întâi am vrut să răspund „cu un cosmonaut“, dar starea ei nu era potrivită glumelor. Aşa că i-am spus:

— Mamă, trebuie să vorbim foarte serios despre asta, Mai întâi trebuie să ştii că eu n-am crezut niciodată că eşti într-o ureche. Niciodată nu te-am

judecat pentru asta; dimpotrivă, m-am bucurat când ai început să visezi despre lumea cealaltă.

La auzul vocii mele atât de calme şi stăpâne pe sine, începu să asculte cu atenţie.

Am continuat:

— Eu însumi am comunicat toată viaţa cu Fiinţe din afara planului material. Uneori le şi văd şi sunt la fel de clare şi reale ca tine. Am învăţat să nu spun prea multe despre asta, ci să ascult ce vor să ne înveţe. Am devenit (voiam să spun „o fiinţă umană mai bună“, pentru că acesta era termenul care ar fi putut convinge pe oameni să se deschidă, dar în loc de aceasta am mers pe autenticitate) un Suflet integrat care învaţă să trăiască în planul material fără să-şi sacrifice accesul la Eu Sunt.

— Probabil că ai vorbit cu L-eu, spuse plină de entuziasm. Ceea ce spui tu sună la fel cu ceea ce-mi tot spune el de ani de zile.

— Da, în anii cât era în trup, pentru că era tatăl tău şi ştia Cine Eşti încă dinainte de a veni tu în casa asta. La fel s-a întâmplat şi cu mine. Diferenţa a fost că, după câte îmi amintesc, la prima mea aniversare, în timp ce toţi îmi sărbătoreau vârsta din trup, noi doi am dialogat despre Eternitatea Sufletelor noastre.

— Adică... crezi cu adevărat că ai un Suflet? mă întrebă Lakshmi, aceeaşi Lakshmi de al cărei Suflet mă îndrăgostisem din spaţiul cosmic. Dar condiţiile de oprimare a minţii din planul material erau de aşa natură încât şi ceva atât de adevărat cum e Sufletul era privit aici doar ca o posibilitate ipotetică.

— Nu, nu cred că ***am*** un Suflet, am spus ca s-o şochez.

— Bun, răspunse căzând rapid în capcană, tocmai mă îngrijoram că ar trebui şi tu să te mai reţii.

— Eu ***sunt*** Suflet, am continuat, iar ceea ce cred că ne trebuie tuturor este o expansiune, căci să trăieşti în cutiuţa asta este foarte deprimant şi oprimant pentru Ceea Ce Suntem.

— Ezit să cred că e aşa, spuse şi începu să plângă. Şi totuşi aş vrea s-o cred, vreau să fie adevărat. De ani şi ani stau de vorbă cu prezenţe care nu sunt fizice şi deci nu am putut intra pe deplin în legătură cu ele. Dacă reuşeam , era greu să vorbesc cu familia despre asta sau riscam să-mi pierd toţi prietenii. Cum puteam să le împărtăşesc celorlalţi ambiguitatea în privinţa realităţilor?

M-am imaginat în cristal şi i-am cerut Bunicului să vină. A perceput că voiam să-l văd pentru această ocazie specială şi, în timp ce diamantul din fruntea mea inunda odaia de Lumină, L-eu se teleportă şi se materializă. Ni se înfăţişă în mod fizic, aşa cum arăta cu câteva săptămâni înainte de moarte, astfel încât să ni-l amintim cum era.

— Fată dragă, de ce nu mi-ai cerut niciodată să vin în felul acesta?

— Nu mi-a trecut prin cap, spuse ea printre lacrimi. Tată, tăticule, mi-ai lipsit atât de mult. Din cea mai fragedă copilărie am fost supărată pe tine că erai atât de absorbit de religie şi nu-mi dădeai atenţie. Aveam nevoie de dragostea ta şi când ai murit mi-am dat seama ce mult ţin la tine. Aşa am început să mă gândesc la tine, iar tu ai venit la mine, numai că eu am interpretat acest lucru doar ca o manifestare a dorului meu. Fireşte, medicii au spus că am halucinaţii şi asta m-a speriat.

Acum mi-era dat să văd cum Sinele emoţional al mamei, care fusese frânat la o vârstă foarte fragedă a dezvoltării ei fizice, se trezeşte la viaţă. Felul în care-l judecase pe Bunicul îi acoperise Sufletul cu resentimente, atât faţă de ea însăşi, cât şi faţă de el. Ca urmare, era incapabilă să dea expresie iubirii adevărate. Acest tip de reprimare era comun multor oameni de pe Tria Ra.

Mai târziu, ea şi-a dedicat întreaga viaţă refacerii legăturilor pierdute şi pentru a realiza acest lucru făcea pe plac tatei, soţului, prietenilor. Devenise cunoscută în acest sens. Stabilitatea Esenţei care o caracteriza îi permitea să fie devotată – dar cauza căreia i se devotase era aceea de a face pe plac. Lipsa autenticităţii a produs o inversare de energie, ceea ce a dus la multe neplăceri. Acum, după ce şi-a recunoscut plină de compasiune nevoia de dragoste şi după ce a primit-o, s-a vindecat spontan şi s-a eliberat de toate indispoziţiile. Capacitatea ei de a simţi se refăcu.

A stat ore în şir în poala bunicului. Fiinţa sa emoţională crescu, se maturiză, se adună şi începu să-şi accepte Frumuseţea Sufletului. În clipa în care s-a sfărâmat judecata cristalizată din vremea copilăriei în privinţa tatălui, s-a eliberat de negativitate. Iar când a fost emisă această formă de gând, i-au înviat sentimentele.

Augustus spuse:

— *Vindecarea se poate produce într-o clipă. Nu-i nevoie de ani de analiză*.

Şi în timp ce Sinele ei emoţional creştea la dimensiunile vârstei cronologice, îşi integră mintea în Unitatea Sufletului; căci intelectul, iar mai apoi întregul ei mediu înconjurător, avea nevoie de reeducare.

De aceea am invocat Lumina Iubirii pentru cel mai mare bine şi o flacără purpurie arse complet negativitatea, transmutând şi dizolvând tot chinul şi necazul, îngăduindu-i să-şi descopere propriile calităţi ale Esenţei.

Învăţătura lui L-eu (în rolul său de tată) nu era completă. Lakshmi şi L-eu se priviră ca egali şi se iertară pentru toate neânţelegerile. Pentru că nu-l mai judeca, Lakshmi devenise iar Ea Însăşi.

— Mamă, spuse Amada, intrând în cameră şi ignorându-l total pe L-eu, arăţi aşa de **bine**. Am aşteptat optsprezece ani ca să-ţi vorbesc! Ştii că noi două am trăit împreună de multe ori?

Se lansă într-o explicaţie amplă privind civilizaţia atlanţilor, unde ea şi Lakshmi fuseseră surori.

— Drăguţ, am spus, dar ce-o să-i spunem tatei?

Chiar în momentul în care am avut acel gând, uşa se deschise şi Arcanus intră zâmbind. Când îl văzu pe L-eu, i se tulbură privirea şi căzu ca un sac de cartofi pe podea.

— *Tot ce-i prea mult strică*, spuse L-eu şi se dematerializă.

CAPITOLUL 12
FACULTATEA DE MEDICINĂ

Experienţa unificării familiei fu un punct de cotitură.

Stresul de a-l vedea pe L-eu a fost prea mult pentru Arcanus. I se reactivă ulcerul, ceea ce i-a înrăutăţit iar starea de spirit. dar de data aceasta se comportă mult mai deschis decât ultima oară când fusese bolnav. Descoperirea unităţii sufleteşti dintre Lakshmi, Amada şi mine închegase prietenia noastră şi ne permitea să operăm ca o echipă. Casa noastră n-a trecut prin nici unul din conflictele tipice de adolescenţă (adică lipsă-de-Esenţă) cărora le căzuseră pradă toţi colegii mei de clasă.

Cum Arcanus respingea consecvent explicaţiile noastre, tot ceea ce puteam face pentru el era să-l iubim, în final dându-ne seama că el crease acest eveniment pentru a începe comunicarea cu Sufletul.

Se scurse multă vreme. Eram răbdători, înţelegând că avea nevoie de timp ca să-şi depăşească limitările.

* * *

Prietenia mea cu Bhakti-Shadai s-a deplasat spre alte dimensiuni. Eu eram ocupat cu activităţile de la colegiu, îmi rezervam prea puţin timp pentru distracţii. Anii aceştia s-au scurs într-un fel de ceaţă uşoară. Apăreau ocazii de a face parte dintr-o echipă şi de a mă angaja în activităţi de grup. Era un bun prilej de a mă încadra în conştiinţa de masă, atât cât să descopăr capacitatea de control a lui Imago.

Augustus înregistra trăirile Sufletului meu, tatonările şi erorile ca şi obstacolele. Se părea că învăţam natura lumii: mă angajam în legături sexuala temporare şi totuşi îmi păstram mereu întreaga energie pentru ziua în care Bhakti-Shadai şi cu mine aveam să ne contopim. Dar de când locuiam în cadrul şcolii, la distanţă de casă, n-o prea vedeam.

În anul în care am început facultatea de medicină, am cerut-o în căsătorie. I-am spus:

— Bhakti-Shadai, e timpul să devenim serioşi. Hai să ne întemeiem un cămin.

Dar ea ceru o amânare a ofertei deşi eram îndrăgostiţi unul de altul. Am presupus, deci, că vrea să se mai descopere pe Sine. Mă simţeam lezat şi respins, dar în adâncul Fiinţei mele aveam atâta siguranţă şi speranţă încât acest refuz părea să nu lase urme.

* * *

Era interesantă strădania de a învăţa medicină. Mă angajasem pe viaţă să fiu vindecător, aşa că ştiam că facultatea de medicină era doar o introducere într-*unul* din modurile de vindecare. Deşi adevărata cale a vindecării era calea războinicului, în care trebuie integrată fiecare din rănile noastre, facultăţile de medicină de pe Tria Ra se preocupau numai de aspectele mecanice. tratau omul ca pe un corp care avea minte, deşi (aşa cum am argumentat) aceasta era doar o credinţă. Aşa că 99% din războinici erau meniţi să disece cadrave păstrate în congelatoare şi să se uite la eprubetele cu analize, la microscoape şi la toată munca aceea de laborator în care nu era prezentă nici o entitate umană. De câte ori întrebam care este scopul acestor lucruri, mi se spunea că nu voi ajunge niciodată doctor dacă voi tot pune întrebări filosofice.

Am studiat zi şi noapte. Aveam atâta informaţie de devorat. Cărţi şi iar cărţi, mii de lucrări moarte, experimente care n-aveau nimic de-a face cu sănătatea. Un profesor mi-a spus că, pentru a înţelege corpul sănătos, trebuia să cunoaştem corpul bolnav. Tot ce nu era bolnav trebuia considerat, prin excludere, sănătos.

În tot timpul acesta Voiamis îmi fu cel mai bun prieten. Am învăţat să-l apreciez, aşa cum am început să apreciez disciplina orelor de concentrare asupra cărţilor care, pe măsură ce asimilam conţinutul, începeau să capete sens.

— Amada, am zis într-o zi când îmi vizitam familia, e atât de greu! Ştiu deja, la fel de bine ca şi tine, cum devine timid instrumentul fizic. Cum m-am băgat în şcoala asta de informaţii? Ştii că am colegi de clasă cu depresiuni nervoase? Nu rezistă la stres.

Evident, universităţile erau maşini de stresare. Tineri atletici sufereau de ceea ce s-a etichetat drept anxietate, depresiune nervoasă, ulcer, atacuri de cord, conflicte interpersonale, violenţă, abuz de droguri şi alte necazuri asemănătoare generate de om. Mii de studenţi abandonau cariere mai puţin râvnite decât medicina pentru că în perspectivă nu existau slujbe după absolvire. Se produceau operatori de computere pentru o piaţă care îi absorbea cu un apetit vorace.

Era epoca informaţiilor. Toată lumea trebuia să ştie totul. Emoţiile negative astfel produse creau blocaje în zona celei de-a treia roţi a instrumentului fizic (n.tr.:chakra manipura – centrul voinţei), la plexul solar (sediul reactivităţii); iar amicul forţei magnetice, Imago, făcea o treabă bună în domeniul dezvoltării alter-ego-ului.

— Ce înseamnă alter ego? întrebă Amada.

— Identitate falsă, am replicat. Aceasta reduce fluxul de energie către partea de jos a corpului şi întregul câmp energetic, iar mintea operează numai pentru a regla falsul.

— De aceea toată lumea spune „fii *cineva*“, fu de acord Amada, nimeni nu spune „Fii pur şi simplu“.

Începu să cânte un cântecel:

Libertatea este abandon
şi acest abandon e Iubire.
Iubirea ce-ntotdeauna A Fost
Iubirea ce-ntotdeauna Este
Iubirea ce-ntotdeauna Va Fi.
Această Iubire înseamnă a ţine minte
ce Sunt cu adevărat
Unde speranţa înşeală, adevărurile mor,
păstrând doar *promisiunile* vieţii de veci.

— De unde l-ai învăţat? am întrebat.

— Eu l-am făcut.

Amada studiase muzica, armonia şi compoziţia ani de zile. Intenţiona să compună cântece care care să aibă o influenţă tămăduitoare asupra conştiinţei. Din nefericire, tata nu sprijinea deloc planul ei, aşa că a trebuit să lucreze fără ştirea lui. Cu toate acestea, talentele ei începeau să înflorească frumos. Curând avea să înregistreze un disc: „Cele şapte cântece ale vieţii“.

Lakshmi, care călătorea constant pe nivelele ei de conştienţă, devenise ceea ce se putea numi Tăcuta, în consens cu destinul Sufletului ei. Lăsându-şi trupul să se odihnească, călătorea în zonele superioare ale Luminii, transmiţând prin channeling binecuvântări de pace în diferite puncte ale lumii. Într-un fel, era o truditoare tăcută pentru cauza Vieţii. Înţelepciunea a devenit sanctuarul minţii ei, astfel încât o folosea ca o poartă spre transcenderea lumilor. Se conectase din nou la propria-i promisiune spirituală şi adesea comenta: „Viaţa începe numai cu conştientizarea deplină.“

* * *

Într-o zi, cum stăteam în spital, am avut o experienţă de *deja vu*. Am văzut frumoasa scenă cu înţelepciunea lui Lakshmi pe care o văzusem în spaţiu cu mulţi eoni în urmă, după MHF: M-am simţit atât de complet; viaţa era un fenomen circular sau doar un vis? Erau treuctul şi prezentul la fel ori toate coexistau în timp ca unul şi acelaşi lucru?

— *Totul se întâmplă simultan*, spuse Pisica, în timp ce eu reflectam. *Totul, poţi crede asta? Numai când înţelegi cum se acordează instrumentul fizic poţi avea experienţe simultane.*

— Dragă Pisică, i-am spus, de când te cunosc ai fost Tăria mea; în momentele de îndoială m-am adăpostit la sufletul tău. Chiar dacă am învăţat,

am trăit şi am văzut, chiar dacă păream să fi înţeles instrumentul fizic, tu tot mă provoci în privinţa asta în momentele cele mai ciudate.

— *Întotdeauna rămân de aflat destule detalii*, replică Androginia. *Ai văzut explicaţiile pe care le-ai primit la şcoală? Sunt adevărate la nivelul la care sunt adevărate. Ceea ce este important să mai descoperi este de ce Plenitudinea vine dinspre corpul Suflet, de ce simţim cu corpul emoțional, de ce învățăm să gândim în afara Sinelui şi cum de vine Dumnezeu laolaltă în carne.*

— În carne, repetai. Dar carnea nu-i doar un vehicul?

— *Sigur că e numai un instrument,* fu de acord Pisica. *Ştii ce înseamnă cuvântul acesta?*

Pentru a afla, am afirmat că nu ştiu.

— *Augustus*, strigă Pisica. *Hai, pe aici e de făcut ceva antrenament*.

Augustus îşi făcu apariţia şi spuse:

— *Descoperirea a ceea ce este un instrument ne va conduce spre funcţia sa. Ştii care este cel mai important organ al corpului?*

Inima, am gândit mai întâi. Nu.

— Mintea, am răspuns.

— *Nu*, răspunse Augustus, *dar un asemenea răspuns te-ar face probabil să treci clasa cu coroniţă în şcolile voastre.*

— *Am să-ţi spun o mică poveste,* spuse Frumuseţea, pe tonul ei obişnuit. *Cândva, demult, toate părţile unei persoane s-au adunat să discute care dintre ele este cea mai importantă. Animaţi de aroganţa specifică, ochii spuseră: „Noi suntem cei mai importanţi. Dacă noi ne retragem, veţi rămâne în întuneric, nu vă veţi mai vedea drumul şi nici nu vă veţi găsi locul“ – şi plecară, lăsând persoana în întuneric. Urechile spuseră, cu aceeaşi aroganţă: „Noi facem legătura cu sunetele, fără noi nu puteţi auzi vocile fiinţelor”. Plecară şi urechile, dar trupul rămase. Rând pe rând plecară şi celelalte organe, fiecare din ele crezând, plin de aroganţă, că el este cel mai important. Şi în timp ce se certau, Suflarea Vieţii începu să se retragă din acea persoană. Toate organele se simţiră devitalizate şi începură să plângă: „nu, te rugăm, nu pleca. Eşti cu adevărat cea mai importantă!“*

Suflarea Vieţii se poate primi şi transcende prin terminalul receptor din creier. Acolo Dumnezeu devine Dumnezeu-om.

— Incredibil! am spus. O să le spun această poveste profesorilor mei de la facultate.

— *Nu, nu face asta, or să te exmatriculeze!* mă avertiză Augustus.

M-am întors la cărţile mele de neuroanatomie şi am constatat că funcţiile creierului erau prezentate într-un mod foarte primitiv. Nicăieri nu se menţiona Suflarea Vieţii.

Voiam să ştiu cum se armoniza Suflarea Vieţii cu anatomia, aşa că m-am concentrat şi m-am rugat. Iată ce rugăciune mi-a venit: „Doamne al

Universului, conectează-mă şi călăuzeşte-mă spre Realitatea Ta astfel încât, pentru perfectarea Sinelui meu, să ştiu, să iubesc şi să dau Sinelui în toate formele sale Adevărul Celui Veşnic“. M-a uimit puterea rugăciunii mele. Era mai mult decât o cerere de adăpost: era o afirmare a credinţei. Nu exista răspuns, dar întregul meu corp începu să vibreze cu o frecvenţă infinit mai înaltă şi am putut percepe cum mintea mea rezonează cu forţele superioare subtile. În drumul spre şcoală, m-am deschis pentru a primi următoarele informaţii.

CAPITOLUL 13
CĂLĂTORIA CU RA

Înnaintam la volanul maşinii spre apusul auriu când am început să simt o căldură extraordinară în faţă, de parcă aş fi intrat în soare. Maşina nu voia să mai meargă, deşi eram cu piciorul pe pedala de ambreiaj. „O fi vreo navă spaţială prin apropiere?“, m-am întrebat. M-am uitat la vitezometru. Toate instrumentele erau scoase din funcţie.

— *Apasă mai bine pe ambreiaj şi porneşte motorul din nou*, spuse Voiamis. Dar ştiam că nu forţa conta. Aşa că m-am relaxat şi starea de înţepeneală pe care o avusesem în abdomen (sediul alter ego-ului) se mai diminuă.

Pisica întrebă:

— *Îţi aminteşti cumva cum a apărut acest alter ego?*

— Câtuşi de puţin. Presupun că m-am născut cu el, i-am răspuns.

Pisica râse:

— *Bună! N-am ştiut că fiinţele nemuritoare se nasc vreodată. Mai ţii minte când erai în spaţiul cosmic, unde nu se mai afla nimic altceva?*

— Sigur că da, am răspuns profund agasat. Mi se părea o ocazie nepotrivită pentru dialog, trupul meu se încălzea din ce în ce mai tare în timp ce Pisica, întruchipând Tăria, rămânea calmă.

— *Îţi aminteşti cum a apărut acest alter ego?* insistă.

— *Îmi amintesc eu,* interveni Voiamis, încercând să mă ajute să-mi reactivez această amintire uitată.

Augustus spuse:

— *Interesant. Am putea să încercăm cu toţii să te ajutăm, dar niciunul dintre noi nu o va face pentru că vrem să-ţi ajutăm Ego-ul, Eul, nu masca ce uneori...*

— *... îţi acoperă Sinele*, completă Androginia.

Simţindu-mă cu adevărat onorat, îmi rostii rugăciunea din nou: „Doamne al Universului, conectează-mă şi îndrumă-mă spre realitatea Ta astfel încât, în vederea perfectării Sinelui meu, să ştiu, să iubesc şi să dau Sinelui în toate formele sale Adevărul Celui Veşnic”. În timp ce temperatura părea să mai scadă puţin, maşina începu să intre cu viteză mare în soare.

Aveam douăzeci şi unu de ani. Avusesem mai multe încercări decât cei mai mulţi tineri din generaţia mea, aveam o prietenă frumoasă, aveam o relaţie armonioasă cu familia şi mai aveam şi o carieră interesantă. În vârtejul acela simţeam că eram pe cale să mor.

— *Fiinţele nemuritoare să moară? Ce prostie mai e şi asta?* întrebă Pisica. *Eşti sigur că cel care vorbeşte nu-i alter ego-ul tău?*

— Ce e rău la un alter ego?

— *Îţi fură din viaţă*, spuse Pisica.

— Câteodată poate fi de folos, poate ca să intri în legătură cu lucrurile, dar niciodată cu oamenii. Niciodată nu porneşte din inimă, spuse Augustus.

— Mai ţii minte când eram în spaţiul cosmic şi te-ai uitat în Cristal să vezi Totul? întrebă Pisica apăsat. *Ai întrebat atunci „de ce mi se întâmplă mie toate astea?“ şi ţi-a căzut o lacrimă din ochi. Lacrimile au format lacuri, iar în aceste lacuri ţi-ai văzut imaginea şi ai întrebat „de ce Eu?“ Ţi-am spus atunci: „nu mai întreba aşa“. Întrebarea încă mai ţinea de alter ego.*

Când ai căpătat iar un trup, alter ego-ul ţi s-a localizat în a treia chakră, aşa-zisă roată a mişcării, puterii şi voinţei. Şi stând acolo ţi-ar putea produce durere, fiindcă ori de câte ori te copleşeşte un gând, alter ego-ul comprimă roata pentru a se potrivi cu perspectiva sa limitată şi simte nevoia de a crea straturi care să te protejeze de Tot.

— Aceasta seamănă, adăugă Augustus, *cu motivul pentru care tatăl tău o încurcă cu stomacul ori de câte ori apare stresul*.

Pisica îşi reluă discursul:

— Marea masă a umanităţii este profană. În consecinţă îşi limitează existenţa la aspecte finite care pot fi percepute de chakrele inferioare ale corpului, încercând să „protejeze“ Sinele, ori ce-şi imaginează a fi Sinele, şi închizându-se faţă de experienţe mai înalte, integrate.

Simţeam că ştiu toate acestea, dar trebuie să le simt în mine ca să le înţeleg mai bine.

— Acum simţi Empatie, adăugă cu dulceaţă în glas Frumuseţea, care în mijlocul luminii solare era total contopită cu mine. *Empatia este o rezonanţă posibilă numai atunci când eşti conştient de scopul ultim al Vieţii. Dacă cineva nu are această formă de dragoste pentru sine, nici vorbă nu poate fi de Dragoste pentru alţii.*

M-am simţit eliberat. Iată-ne, deci, pe direcţie, după Planul Tatălui, m-am gândit.

— Da, spuse o voce din centrul soarelui. Sunt Ra al marelui Soare Central. Sunt aceeaşi Forţă a Vieţii care hrăneşte albinele şi plantele, insectele şi animalele, cordonul de argint şi aur, precum şi aerul manifestărilor esenţiale ale energiilor hrănitoare pentru tot ce are viaţă. Mi se spune ***prana****. Sunt aceeaşi Forţă a Vieţii pe care tu o numeşti* ***tu****, ceea ce eşti tu când te deschizi la formele de gândire pe care eu ţi le insuflu. Sunt Sinele tău şi sunt fiecare Sine şi toţi laolaltă, nu există nici o distincţie între noi. Acum te afli în camera de zi a sistemului tău solar. Cum te simţi?*

— Minunat, i-am răspuns. În plexul meu solar nu e nici urmă de încordare. În abdomenul meu nu era nici o secvenţă de respiraţie întreruptă (care, se părea, fusese cauza necazurilor mele).

— Vino în mine, spuse Ra, *şi-ţi voi arăta o perspectivă diferită.* ***Cu adevărat se trăieşte numai prin Devenire****. Când te vei întoarce pe Tria Ra, te vei gândi la cele văzute aici. Pe măsură ce creşte înţelegerea ta privind*

structura umană, vei deveni mai uşor-luminos şi toţi cei din preajmă vor fi atraşi de Luminozitatea Sinelui tău.

Am păşit în afara trupului pentru a mă contopi cu Ra.

— *Uite*, spuse Ra, în timp ce eu îmi savuram Luminozitatea Sufletului, *vom face o călătorie prin acest corp pe care tu l-ai numit „investiţie“ sau „vehicul“ şi vom intra într-o celulă umană.*

Ne-am proiectat într-o celulă de sânge. Era ca şi cum am fi aterizat pe o planetă ce călătorea prin spaţiu; vedeam şi alte celule în depărtare.

— Incredibil, am exclamat. Parcă am fi în spaţiul cosmic.

— *În cazul acesta este spaţiul interior,* răspunse Ra. *Dar să continuăm.*

Trecând prin pereţii celulei am intrat în zona citoplasmatică. Era un univers în sine. Am străbătut diverşii lizozomi mitocondriali care îşi străpungeau propriile membrane pentru a intra în lumi noi, încă şi mai ample şi mai precise în funcţionarea lor. Am străbătut nivelul organitelor, prima structură, şi am mers mai adânc, în molecule, atomi, ioni şi universuri de particule energetice subatomice parafizice până am ajuns la un generator electric. Acesta, infinit în sine, era întreţinut de Lumină pentru a produce energie care să susţină funcţionarea întregii operaţiuni.

Ra spuse:

— *Multă, multă apă. Corpul este în principal alcătuit din apă ca să poată conduce electricitatea Luminii. Eu, Lumina, sunt cea care aduce la unison universul prin vibraţie. Acum ştii care este cel mai important organ al corpului?*

— Toate. A, ba nu, Lumina.

— *Aşa este, răspunse Ra. Când organele pleacă, Lumina rămâne, Tu Exişti. Când Lumina pleacă, Există nimic. Acum, adăugă în timp ce ne aflam din nou în afara celulei şi a organelor din corp, întreg acest sistem este reglat de gândul a ceea ce Este cineva. Gândul ce conduce energia-în-mişcare care ia forma Luminii acordează trupul intrând în unitatea centrală de programare (UPC) din creier prin ceea ce se numeşte a şaptea chakră. Creierul*, continuă Ra în timp ce intram în maşinăria enormă a creierului, *este singura piesă standard din corpul uman – partea care nu se schimbă. Spre deosebire de alte celule, ea nu sereproduce în mod obişnuit în condiţii tridimensionale. Când o celulă din creier nu mai e în formă, funcţia ei nu poate fi înlocuită de Voinţă.*

Aceasta este unitatea centrală, de aceea este protejată de craniu, în partea de sus a corpului uman aflat în poziţie verticală, astfel încât alte animale să nu poată ajunge la ea. Chiar dacă ar ajunge, craniul ar proteja creierul. Voi, cei din lumea medicală, nu înţelegeţi creierul – îl tai, se dizolvă. Fiind atât de apos, ceea ce face el cu adevărat bine este să transfere energia Luminii şi să autorizeze celelalte chakre să dea frecvenţele Luminii tuturor celorlalte organe, pe scurt: psiho-energizează întregul sistem.

— Psiho-energizează? am întrebat.

— Da, pune în acord toate energiile care vin dinspre Suflet recepţionându-le şi dirijându-le, în acord sinergetic, spre celelalte roţi, acordându-le la frecvenţele de care au nevoie organele pentru a funcţiona.

— Deci creierul este doar un mare receptor?

— Da, şi un transmiţător de impulsuri în acord perfect cu planul rasial de evoluţie, răspunse Ra. Intră Lumina şi roata hipotalamică (hipotalamusul) începe operaţiunea. De aceea o anumită tradiţie l-a numit „lotusul cu o mie de petale“: este ca un lotus deschis spre soare ca să primească Lumina care merge prin sistemele corpului.

Ei, dar când această Lumină trebuie să se filtreze prin alter ego, doar gândurile limitate pot intra, şi atunci Cel Ce Eşti Tu nu este în legătură cu propriul tău trup. Aşadar, acest alter ego alternează curentul pe care-l trimite adevăratul Ego. Când se întâmplă acest lucru, unele circuite se deconectează iar energia reverberează în plan periferic de jur-împrejurul corpului. Acesta este planul astral. Acolo câmpurile de energie care pot intra în corp prind un soi de viaţă proprie, creând ceea ce bătrânii au numit demoni, iar noi numim Imago.

Nu vorbesc de imaginaţia pozitivă, care dinamizează acţiunile umane. Vorbesc de câmpurile magnetice imaginare care îl fac pe om să-i fie teamă, să se simtă atacat sau să se creadă în primejdie. Acolo alter ego are conducerea deplină, iar organele corpului, nemaiprimind viziunea amplificată a funcţiei lor, rămân fără psiho-energie şi funcţionează aiurea.

Când ies din rând, unele celule (care, după cum ai văzut, sunt ele însele nişte universuri) îşi opresc producţia şi se atrofiază. Altele – crezând în memoria lor celulară că trebuie să lucreze mai mult pentru că aprovizionarea a fost redusă – se autoreproduc, formând ceea ce aţi numit voi cancer.

— Observ o asemănare între toate acestea şi structura societăţii, spusei pe un ton reflexiv.

— Aşa este, cum ai observat?

Am început să-i explic lui Ra cum, în lipsa unui scop, alter ego-ul social luase în stăpânire pământul şi cum acum pe Tria Ra scena era dominată de falsele valori, cum unele societăţi piereau şi altele trăiau în funcţie de Imago şi nu în funcţie de substanţa lor eternă. Cum alte grupuri se metastazau (se extindeau în mod imperialist) pentru a lua în stăpânire alte părţi ale lumii. Şi cum toate acestea se întâmplau pentru că maşinăria părea să fie în pericol şi astfel alte ego-ul credea că este necesar să se autoprotejeze.

— *Exact,* răspunse Ra. *Cu cît gândeşti gânduri mai măreţe, cu atât îţi extinzi perspectiva Globalităţii, cu atât mai mult reuşesc eu să intru în corp prin a şaptea roată şi să realiniez întregul sistem în bucurie şi armonie.*

— Deci crezi că ar trebui să spun toate astea la facultate?

— Poţi chiar să le spui în viaţa ta.

Aceasta era acordarea instrumentului fizic.

* * *

M-am întors în corp şi i-am spus Pisicii:

— Sunt mulţumit. Acum totul are sens deplin.

— *Mă bucur*, îmi răspunse. *Dar fii atent cum conduci, era cât pe ce să te izbeşti de copacul acela.*

CAPITOLUL 14
DEPLASAREA ÎN EXTERIOR

Faptul că, în sfârşit, am înţeles creierul m-a luminat şi mi-a permis să accept cu mai multă claritate că mă aflu în trup.

— Că *te afli* în trup? întrebă Amada surprinsă. Ce vrei să spui? Eu mă gândeam că doar *te foloseşti* de el şi că-ţi face plăcere.

Am încercat să-i transmit măreţia pe care am resimţit-o în fiecare celulă. I-am spus:

— Amada, nu există diferenţe, „cum e sus, aşa e şi jos“ – zicala aceasta e adevărată. Încerc un sentiment atât de intens de dragoste şi de bucurie în planul acesta.

— Înseamnă că te vei ataşa iar de el şi-ţi va lipsi când nu-l vei avea, bombăni mustrător.

— Pot să-l iau cu mine în orice dimensiune, am afirmat fără să ştiu prea bine de unde venise această afirmaţie.

— Prostii, spuse Amada.

— *Ce importanţă are dacă ea înţelege sau nu, din moment ce tu îţi poţi trăi adevărul?* întrebă Androginia.

— Dar mi-ar plăcea să-l împărtăşesc şi altora ori cel puţin să vorbesc şi cu alţii, ca să aflu dacă mai ştie şi altcineva. E tare greu să ai un dialog cu profesorii de la medicină.

— *Aşa este*, spuse Pisica, *sunt fixaţi în etichetări şi categorisiri. Nu spun că nu sunt eficienţi, uneori chiar de ajutor, în ceea ce fac. dar sunt tot atât de înţepeniţi în categoriile lor mintale ca şi pacienţii fixaţi în durere.*

— Pisico, am spus, ştiu că petreci ore întregi în spitale discutând cu pacienţii despre ceea ce simt cu adevărat. de multe ori sunt nelămuriţi în ce priveşte durerea lor, şi chiar le scapă. Ieri, un om care nu-şi mai putea mişca picioarele de ani de zile a început să danseze, iar dimineaţa infirmierul lui era foc de supărat pentru că părăsise patul! Dacă Sufletul a comandat Luminii care trece prin creierul său să-i mişte picioarele, ce motiv de supărare este ăsta?

— *Aminteşte-ţi discuţia despre alter ego,* spuse Pisica. *Relaţia care se stabileşte între doctor şi pacient se petrece în alter ego-urile lor. Deci unul ia în primire rolul doctorului, iar celălalt rolul pacientului şi se protejează reciproc ţinându-se de roluri. În alter ego-ul doctorului nu există loc pentru aşa-zisele miracole, dar când Spiritul activează Sinele în trup, Ego-ul este cel care comandă, şi astfel omul se poate mişca.*

— Deci, ca doctor, am înlesnit Spiritului să ia comanda.

— *Desigur. Dar acum persoana are nevoie de consolidare şi educaţie. Cu cât a fost mai multă vreme răsplătit ca să-şi protejeze alter ego-ul, cu atât va dura mai mult până să preia Sufletul comanda. Acordarea instrumentului fizic, cum numeam noi asta cândva, înseamnă, deci, acordarea Sinelui în om.*

— Şi deci cum scapă omul de alter ego? am întrebat.

— Hm, grea întrebare, mărturisi Pisica. Eu nu am alter ego şi deci nu prea ştiu.

(Aşa cum am aflat în cursul a ceea ce am numit „căutarea mea spirituală”, aceasta *era* o întrebare grea).

— Cum să lupţi cu ceva care nu există? am mai întrebat.

- *Fii pe pace*, zise Pisica, *e timpul să te întorci la spital.*
-

* * *

M-am afundat în studiile din ultimul an, încercând să las de-o parte conflictul dintre cunoştinţele mele reale şi cunoştinţele cerute de testele universitare. Probabil că nu le-aş fi trecut şi nu mi-aş fi luat diploma dacă nu aş fi împiedicat cele două seturi de date să se amestece. Am învăţat ce voiau ei să învăţ. De fapt, medicina era foarte uşoară.

M-am înscris şi la nişte ore de filosofie ca să văd dacă filosofia îmi putea ajuta modul de a judeca. N-am zăbovit prea mult pe acolo; am descoperit curând că profesorii erau foarte preocupaţi să analizeze modul de gândire al altora şi mai puţin să gândească proaspăt împreună cu noi. Alter ego prevala şi acolo; iar legile valutei forte, care erau asemănătoare cu cele de pe pământ, le ofereau acestor profesori un salariu ca să menţină statu quo-ul şi să nu se întrebe ce este dincolo de coaja lucrurilor.

Căutarea mea luă acum o formă nouă. Voiam să descopăr dacă mai sunt şi alţii care să ştie ce ştiam şi eu şi dacă profesorii care predau aceste sisteme erau cu adevărat captivaţi de ceea ce predau sau îşi jucau doar rolul. La o adunare politică în facultate am decalarat:

— Pun sub semnul întrebării totul şi întreb pe fiecare despre adevăratele intenţii care vă fac să fiţi aici.

Aplaudară cu toţii, ceea ce m-a surprins foarte tare. Mă aşteptasem să aibă o reacţie de furie la întrebarea mea, dar se părea că undeva, în interior, fiinţele umane cunosc Adevărul, iar în adâncul lor doresc întrebarea care să-L aducă la lumină.

— *Urmăreşte atent. Alter ego-ul controlează lumea aceasta*, spuse Pisica, *te vei pune singur în primejdie dacă nu te vei adapta sau dacă iei o poziţie de pe care să dclari Cine Eşti cu adevărat şi să produci seminţele unei noi civilizaţii.*

Lakshmi mă imploră să mă ţin departe de politică. Aşa am şi făcut, chiar dacă preocupările mele sociale se depărtaseră de nevoia mea personală de a fi cu cei în suferinţă şi de a cuprinde o arie cât mai largă.

Văzusem clar lipsa de sinergie în corpurile care nu erau în acord cu scopul vieţii lor. Toată societatea era în ansamblu un corp; acest corp nu se iubea pe sine căci fiecare individ în parte nu se iubea pe Sine. Odată am vorbit

oamenilor despre Iubire, dar reacţia lor a fost doar „vai, eşti prea tânăr ca să-ţi poţi scoate sexul din minte!“

— Sex! am exclamat, dându-mi seama în clipa aceea că în cultura noastră Iubirea şi sexul erau privite ca acelaşi lucru. Era un punct de intrare propice pentru acţiunile lui Imago, care, prin forţele întunecate, încerca să evite ascensiunea fiinţelor şi coborârea adevăratei Lumini a Spiritului (Duhului Sfânt).

În ziua aceea am hotărât să mă fac pustnic. Aveam nevoie de spaţiu şi timp pentru mine însumi.

— Încă nu pot transmite tot ce am trăit, i-am spus mamei. Sau societatea sau eu sau ambii nu suntem incă pregătiţi. Jur să găsesc o cale mai bună de a sluji.

Astfel m-am cufundat în miriarde de aventuri care au durat vreme de multe anotimpuri. Aveam propria mea măiestrie, dar n-o puteam pune în formă raţională. La cei douăzeci şi trei de ani ai mei trebuia să descopăr şi să fac toate greşelile necesare.

— *Nimeni nu vine în carne fără să greşească,* spuse Augustus. *Ţii minte când ne-am întâlnit? Ţi-am spus că am greşit de mai multe ori înainte de a câştiga perla albastră care acum îţi aparţine. Întruchipăm o structură de viaţă şi toată omenirea merge în mod repetat spre anihilare.*

Nu voiam să mă gândesc la asta, dar acum, când lucrurile căpătau adevărata lor greutate, nu mai puteam să evit acest gând.

— Trebuie să învăţ să trăiesc în lume, am spus familiei. Spaţiul meu interior este în siguranţă înlăuntrul meu şi înainte de a-l scoate la iveală voi explora lumea.

— Mi-e teamă pentru tine, se îngrijoră Lakshmi. Se pare că pleci de-acasă.

— Nu, mamă, sunt acasă. Sunt ca o broască ţestoasă a cărei casă se duce ori încotro merge ea. Trebuie să explorez sfârşitul romantic al acestei saga. Trebuie să-ţi spun că sunt îndrăgostit.

— Dar ce s-a întâmplat cu Bhakti-Shadai? întrebă Amada.

— O iubesc şi pe ea. Dar aceasta este un alt fel de dragoste.

Nu spusesem nimănui despre femeia pe care o întâlnisem pe stradă. Relaţia a încălcat toate regulile: era măritată, avea un copil şi şi-a părăsit soţul ca să vină cu mine. Mi-a fost întâiul profesor pe Tria Ra. M-a învăţat o mare dragoste.

Îţi voi spune
ce înseamnă tăcerea unei câmpii verzi,
unde nimic nu poate ajunge la tine decât
ce merită cu adevărat să ajungă la tine:

echilibrul,
liniştea dintr-un ocean de comunicare,
pacea;
acea mîngâiere blândă pe care-o simţim
numai când suntem deschişi către ea.

Cântecul păsărilor purta un mesaj
de dulceaţă şi Iubire şi Viaţă,
Viaţa însăşi era captată şi dată
într-un suprem act de Iubire extatic.

Aceasta n-a fost numai comunicare teoretică,
a fost o vibrare la unison între un Mine şi-un Tine,
o chemare în tăcere, propria salvare,
un a da şi a primi din abundenţă,
însă *dinspre* Sine şi nu *din cauza* Sinelui.
Nimic nu era planificat sau prestabilit între Mine şi Tine,
această aventură către a trăi era Viaţa însăşi
nu pentru viaţă, nu pentru ceva, pur şi simplu Era,
Era gloria intangibilităţii.

Frumoasă a fost noaptea aceea;
un vânt proaspăt sufla, nu prea tare,
marea era întunecată
şi memoria ta vie evoca dragostea mea,
nu era o dragoste banală,
era o naştere,
lăsam în voie o parte din mine
să devină Una cu noaptea
care avea să mă întărească
până în ziua următoare.
Atunci vei vedea deşteptarea.

PARTEA A TREIA
ÎMPLINIRE

CAPITOLUL 1
CĂLĂTORIA

— Din nou doctor, aşa cum am fost de multe ori, pe multe planete. Îmi ştiu secretul, dar simt nevoia să cercetez mai departe. În felul acesta, când îmi voi folosi cunoştinţele, vor fi într-adevăr complete, m-am gândit.

— *Aşa e,* fu de acord Pisica, însoţitoarea mea permanentă, care mă sprijinea puternic în noile mele eforturi.

— *Dar*, spuse Augustus, *nu neglija ajutorul pe care poţi să-l dai pe parcurs*.

Frumuseţea spuse:

— *Vei trece prin situaţii care vor căuta să te facă să uiţi Cine Eşti. Dar să ţii minte că vei ieşi cu bine din toate.*

— *N-ai de ce să te temi, sunt cu tine*, spuse Androginia, i*ar călătoria în care ţi-ai propus să porneşti este următoarea etapă în pregătirea pentru stăpânirea a tot ce reprezintă o barieră pentru Suflet în planul material*.

— *Aminteşte-ţi,* spuse Augustus, *nu există greşeli, doar le numim aşa. De fapt, chiar denumirea de greşeli reflectă sentimentele noastre faţă de noi înşine. Aceste* ***sentimente*** *sunt duşmani ce trebuie învinşi.*

— *Acum nu le ai. Eşti clar şi vezi,* spuse Diamantul.

— *Dar*, interveni Voiamis, *pentru ca să-ţi iei Sinele în stăpânire, ţi se vor da teste. Vei putea să-i ajuţi pe alţii numai în acele privinţe în care te-a luat în stăpânire pe tine. Acest proces se desfăşoară pe o durată cam de vreo două ori mai mare decât vârsta ta actuală. Abia atunci vei fi ajuns la maturitatea. Atunci şi numai atunci vei fi pe deplin mulţumit.*

— Nu prea ştiu cu adevărat în ce mă bag, am mărturisit. Răspântiile pe care le întrezăream erau mult mai simple decât discuţia aceasta.

— *Curaj*, mă sfătui Pisica. *Ascultă-ţi Sinele, tu care ai fost Una cu Totul; tu, care pe rachete ai despărţit planete, tu, care ai părăsit Consiliul Celor Doisprezece, tu, care ai supraviţuit marii explozii a pământului. Acum eziţi şi eşti înfricoşat. Ruşine! Aminteşte-ţi Cine Eşti.*

M-am uitat în ochii Pisicii şi puterea Esenţei (a lui Dumnezeu) mă întări din nou; totuşi, protestai:

— Dar nu văd rostul. De ce să părăsesc punctul de echilibru **Eu Sunt** ca să mă arunc în aventuri pline de riscuri?

— *Acum simţi pericolul?* mă întrebă Pisica. *Bun, doctoria îşi face efectul. E uşor să ştii totul când te afli într-o casă protectoare, şi aşa cum i-ai spus mamei, Tria Ra este casa ta.*

— *Să-ţi formezi un caracter nu este o sarcină atât de uşoară,* spuse Autenticitatea.

Toate calităţile cunoscute ale Esenţei erau prezente în acest Consiliu al Esenţei mele (Voinţa, Puterea, Frumuseţea, Siguranţa, Clariatea, Înţelepciunea, Adevărul, Autenticitatea, Compasiunea, Iertarea, Spiritul, Iubirea), precum şi ansamblul, Esenţa Fiinţei mele adevărate, Conştiinţa Universală.

Apoi o lumină inundă încăperea. Era mai puternică, dar comparabilă cu lumina aceea rotitoare care venise de pe navele spaţiale în noaptea aceea petrecută pe plajă cu Laila. Lumina era mai puternică decât cea care îmi conectase gândurile la creier şi-mi activase electricitatea în tot corpul. Era încă şi mai puternică decât cea pe care o văzusem în Sursă.

— *Sunt lumina lui Dumnezeu; sunt Spiritul care eşti tu,* îmi spuse. *Mai sunt şi calitatea Esenţei, prezidez peste acest Consiliu de Doisprezece în numele tău până când vei învăţa care-ţi este misiunea vieţii.*

Stăteam în centrul veşmântului meu eteric, iar Lumina mă umplu, mă înconjură şi mă protejă prin toate straturile Sinelui, prin corpul mental şi cel emoţional ca şi prin corpul fizic, interpenetrându-l într-un fel atât de plenar încât mă simţeam pe deplin acordat. Consiliul Celor Doisprezece, individualităţile cosmice ale Fiinţei mele, mă înconjurară. În inima mea se afla smaraldul Adevărului, în pântecele meu era rubinul Forţei, frumos arcuit.. Iar Voiamis, ţinând cristalul în faţa mea (acolo unde locuise alter ego, lângă plexul solar), concepu o coroană de cristal în care să ţin giuvaierurile; Frumuseţea acvamarină în stânga mea, perla albastră a Înţelepciunii în cap, iar diamantul Clarităţii între ochi. Safirul albastru al Compasiunii şi praful stelar al iertării se aflau de fiecare parte; sabia de argint a Autenticităţii era la picioarele mele, Roza Purpurie a Spiritului mă înfăşura, în timp ce Iubirea cea aurie mă inunda şi mă conecta cu Unicitatea Sinelui.

Spuse Lumina:

— *Aceasta este acordarea instrumentului fizic. Acum prima ta temă este să mergi într-un deşert şi să găseşti îngerii pentru corpul tău.*

— Îngerii pentru corp în deşert? am întrebat.

Dar, iată, mă aflam din nou în camera mea, cu o şi mai profundă siguranţă în inimă.

CAPITOLUL 2
ÎN DEŞERT

După ce am intrat la şcoală, am fost trimis într-un loc singuratic, interiorul celui mai uscat deşert de pe planetă. Zilele s-au scurs fără să se întâmple ceva. Stăteam şi contemplam pustietatea, vastitatea nisipului, peste tot doar nisip. Nu exista nici o fiinţă, nici măcar un şobolan de deşert. Ziua era foarte cald, noaptea era frig. Fusesem instruit să nu apelez la calităţile Esenţei. Mi se spusese:

— *Ceea ce deja ştii şi posezi nu-ţi poate fi luat înapoi dacă este al tău cu adevărat. Aşa că nu conta pe asta*.

Am văzut ce este alter ego. Nu e altceva decât o formă comprimată de existenţă. Blochează receptivitatea gândului (care intră în creierul meu sub forma Luminii) într-o interpretare eşuată a vieţii. În interpretarea respectivă el crede că viaţa se separă de Sine. Aştepta să se întâmple ceva. Eu la fel.

„E plăcut să fii singur, mi-am zis, fără ca Pisica să fie prezentă“. Dar numirea singurătăţii ca atare nu a produs vreo schimbare. Angajamentul meu era să fiu cu Sinele meu.

Zilele se scurgeau. La început erau foarte uşor de numărat. Dar după o vreme nu mai era chip să le ţii socoteală, situaţia era tot mai supărătoare. Aveam doar cantităţi limitate de hrană şi apă cu mine şi am început să mă îngrijorez. Dar îngrijorarea mea n-a produs vreo schimbare, nimc nu producea vreo schimbare. Uneori mai venea câte un vânt ori câte o furtună de nisip, dar acesta nu era genul de schimbare de care aveam nevoie. Ori cel puţin aşa credeam. Într-o dimineaţă m-am trezit fără nici o speranţă. Atunci am tras concluzia:

— Aceasta este viaţa mea, este existenţa mea. Nu-i nimic de făcut: iată-mă aici, acum.

Am străbătut deşertul cu privirea şi, după câte mi-am putut da seama, era peste tot la fel. Nisip, nisip şi iar nisip. Zile fierbinţi, nopţi friguroase. Am început să mă gândesc, să-mi amintesc vieţile trecute. Dar niciuna dintre ele, mai de aproape sau mai de departe, nu însemna mare lucru în clipa aceea.

Mi-am dat curaj spunându-mi că aceasta era doar o temă şcolară... „dar ce şcoală? m-am întrebat îndată. Aceea era un anume tip de şcoală, dar asta ce fel este?“

Am strigat „Aştept realizarea!“, dar nu mi-am încălcat promisiunea. Spusesem că nu voi folosi nici un fel de magie. Aceasta includea şi neinvocarea a Ceea Ce Sunt. „Şi de ce, la urma urmei, dacă Sunt ceea ce Sunt? m-am întrebat. Pentru că aşa am spus! am răspuns fără menajamente. Aceasta este perioada traiului în deşert!“.

Ce şmecheră este mintea, zice „aceasta este perioada“ de parcă ar scurta timpul. Simţeam că-mi ies din minţi. Era ca şi cum mi-aş fi dat singur

şah mat ca să-mi testez Fiinţa, indiferent de împrejurare, loc şi mediu. „Da, dar e îngrozitor să interpretezi aşa!“.

M-am hotărât să stau jos şi să meditez. „La ce?“ m-am întrebat. Atât pe pământ cât şi pe Tria Ra profesorii le dădeau discipolilor lor fie cuvinte, fie simboluri asupra cărora să se concentreze. Discipolii le repetau, inducând astfel o stare hipnotică. Atunci puteau fi uşor pacificaţi şi armonizaţi după voia profesorului. Nu că profesorul ar fi vrut să-i controleze. Această voinţă avea să producă iluminare, şi totuşi voinţa profesorului nu era voinţa elevului.

„Ori s-ar putea concentra pe o floare“, am comentat în gând. „Dar deşertul acesta pare să nu aibă nici măcar o singură floare!“ M-am hotărât să mă aşez, pur şi simplu să stau acolo.

Mintea din această formă umană este uimitoare, am descoperit. Este ca o maimuţă care sare de colo-colo încercând să prindă ceva – un gând, un cuvânt, un sentiment, o idee. În cele din urmă se agaţă de acţiuni pe care să le facă, de oameni cu care să vorbească, de locuri unde să se ducă. Orice numai să nu fie liniştită. „Mintea asta trebuie liniştită“, spuse mintea Ori poate că eu am spus acest lucru, pentru că deja totul mi se amesteca.

„Şşş, şşş, şşş“ mi-am răspuns. Îmi plăcea această repetiţie, era ca o mantră pentru calmare. Evident era cea mai cunoscută mantră din univers. Cu toţii fuseserăm hipnotizaţi în acest fel când mamele noastre încercau să ne liniştească. Iar mai apoi, fie pe un ton supărat, fie pe unul drăgălaş, ne-o invocam unii pentru ceilalţi.

M-am oprit, promisesem să nu folosesc nici mantre. Nu puteam nici să număr oi, altă repetiţie pe care oamenii o folosesc în încercarea de alinişti mintea înainte de a adormi. „La naiba“, m-am plâns, „ce pot să fac?“. Totul părea să fie în ultimă instanţă o tehnică sau alta. Iar eu crezusem că aş cunoaşte starea naturală a omului.

„Ştiu starea divină a Sufletului când e plin ochi cu Spirit“, mi-am amintit. „Da, am dat replica, dar având în vedere câte ştiu despre asta, cum se face că nu sunt liniştit?“

Cum nu eram în stare să mă rog, să psalmodiez ori să meditez, cum n-am găsit nici o acţiune în care să mă implic şi cum promisesem să nu mă angajez în Consiliul Celor Doisprezece, spaţiul cosmic era ultima mea speranţă. Nu făcusem nici o promisiune că m-aş abţine şi de la aşa ceva. Dar nu se arăta nicicum o navă spaţială.

Nu existau copaci, deci nu existau locuri în care să-i caut pe prietenii mei elfii şi gnomii. Nu exista nici apă în care să găsesc peşti sau delfini cu care să intru în legătură. Totul, familie, prieteni, iubite, era doar un tablou din mintea mea. Nu exista nimeni şi nimic.

În amorţeala aceasta (sau cel puţin aşa mi se părea) îmi trecea viaţa. Zilele erau lungi, mă deplasam puţin, mai mult stăteam, şi nu le mai găseam sfârşitul. barba îmi creştea, iar faţa arsă de soare mi se deshidrata. Nu mai

vedeam de ce să mai trăiesc, dar nici de ce să-mi iau viaţa. Un singur lucru era extraordinar: mica mea provizie de hrană şi de apă rămânea mereu aceeaşi.

Renunţasem să mă mai ataşez de propriile mele gânduri, amintiri şi altele dintr-acestea. Iar spaţiul meu interior începu să fie ocupat de un nou fel de gol. Era ca şi cum mă vidam de toate cele, nu mai era nimic de care să mă agăţ şi totuşi, în timp ce se petreceau toate acestea, corpul meu era din ce în ce mai viu. „Curios paradox, mi-am spus. Muşchii mei par să aibă cu atât mai multă energie cu cât eu fac, simt, gândesc ori chiar îmi amintesc mai puţin. De ce aşa?“ Nu ştiam. Dar având mai multă energie mi se diminua dorinţa de a dormi.

Acum zilele erau şi mai lungi. Am observat că doream ca zilele să treacă mai repede pentru ca noaptea să vină mai repede; dar când era noapte doream să răsară soarele. „Văd că nu am de ales“, mi-am spus şi mi-am lăsat Sinele în voie. Am ţipat şi am răcnit, am mâncat nisip. Şi când mi-am dat seama că nu am nici un cuvânt de spus în privinţa locului în care mă aflam sau a timpului cât aveam de stat acolo, am trăit momente de nebunie – şi de extaz.

După atacul furibund asupra propriului Sine m-am simţit mai gol ca niciodată. Zile întregi am umblat de colo-colo ca un zombi. Mi-am creat legături cu o anumită fâşie de nisip căreia îi ziceam „casă“, apoi am plecat „de acasă“, întregul deşert mi-era casă. N-am mâncat şi n-am băut zile întregi. Mi se părea că nu mai am nici un fel de nevoi. M-am prăbuşit şi am leşinat.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, am simţit o furnicătură în mâini şi în tălpi. Era un simţământ circumscris, unul care comunica ceva.

— *Suntem scopurile tale*, am auzit. *Obiectivele tale se vor realiza sub custodia noastră.*

— Cee?! am exclamat. Cu siguranţă căldura şi deshidratarea mă înnebuniseră, aveam halucinaţii!

— *Iar noi*, mă furnicară antebraţele şi picioarele, *suntem instrumentele pentru atingerea scopurilor tale.*

A, nu, mi-am zis, acum doar nu s-o desprinde fiecare parte a corpului. Probabil că sunt mort de-a binelea!

— *Iar noi,* continuară genunchii şi coatele, s*untem stilul în care se comportă instrumentele.*

— *În noi rezidă capacitatea tuturor acţiunilor tale*, vibrară cu o voce profundă braţele şi coapsele.

Atât extremităţile mele inferioare, cât şi cele superioare prinseseră viaţă. Dar supravieţuirea restului corpului – pe care îl identificam cu mine însumi – era în primejdie reală. Soarele era atât de puternic încât nu mi-am putut ţine ochii deschişi pentru toate celelalte prezentări. Mi-am auzit doar organul bărbătesc spunând:

— *Eu te orientez încotro s-o iei. Dacă mă urmezi, supravieţuirea e garantată*.

În abdomen toate intestinele se treziră la viaţă şi începură să rezoneze cu rinichii în armonie ritmică.

— *Suntem cei care elimină toate toxinele pe care le creezi tu. Întotdeauna te servim, indiferent de ceea faci*.

În timp ce intestinele prelucrau puţinul pe care-l mâncasem în cadrul dietei mele de deşert, cântau o melodie continuă:

Să nu înţelegi greşit,
noi eliminăm şi ceea ce vine dinspre Suflet
toate lucrurile de care nu ai nevoie
în timp ce ego-ul tău se fixează pe lăcomie.
Eliminăm şi te curăţăm
lăsând să se manifeste imaginile ce hrănesc energia Sinelui.

— Aşa deci, eliminarea nu este doar fizică, se curăţă orice exces. Bun! Viziunea mea dramatică asupra vieţii în deşert se curăţa ea însăşi, iar eu începeam să recapăt o metodă de a fi prezent.

— *Eu sunt metoda*, spuse ficatul, care organiza fabrica de prelucrare a organismului într-o manieră metodică.

Mă simţeam inspirat inspirat şi am răsuflat adânc. Aerul fierbinte al deşertului mi-a pătruns în nări, a coborât pe gâtlej, atrecut prin trahee şi bronhii către plămâni, a intrat în alveole şi a degajat reziduuri toxice prin respiraţie.

— *Vezi?* spuseră organele. N*oi suntem organele respiraţiei, ventilaţiei, curăţirii şi schimbului. Suntem aici ca să facem posibile toate acele lucruri către care eşti inspirat.*

Ele au fost acoperite de o bătaie puternică venind dinspre inimă:

— *Sunt impulsul care te călăuzeşte – port hrana în timp ce-ţi indic drumul. Te servesc supus şi nu-ţi judec niciodată paşii. Îţi dau impulsul să mergi în direcţia în care zici că vrei să mergi.*

Vreau să merg ori *trebuie* să merg? am reflectat, trezindu-mă din ce în ce mai mult. Şi buzele şi gura-mi erau uscate. Senzaţia aceasta de uscăciune îmi ajunsese până în stomac.

— *Avem nevoie de apă*, spuseră în cor. *Dacă te-ai osteni să ne dai atenţie, te-am informa în privinţa nevoilor tale. Ai nevoie de apă!*

Aşa mi-am făcut un obiectiv din găsirea apei. Picioarele mă purtau acolo unde mă îndruma simţul de orientare şi acolo am găsit un izvor.

— Mulţumesc, am spus fără să ştiu cui mă adresez.

— *Eu am fost izvorul*, spuseră ochii. *Eu sunt viziunea formei*.

— *În timp ce eu sunt substanţa acestei vieţi,* spuse logosul în urechea mea internă.

Apoi spuseră toate împreună:

— Suntem cei doisprezece îngeri ai corpului tău. Noi mentalizăm – gândim – pentru tine, aşa că tu nu trebuie să gândeşti pentru noi. Suntem în aliniere perfectă. A venit momentul să ne asculţi.

Următoarele zile le-am petrecut în deşert în armonie desăvârşită. Fiecare din cei doisprezece îngeri, funcţionând în colaborare cu ceilalţi, mă mişca, mă hrănea, îmi organiza viaţa.

Deşertul îmi devenise casă. Nu mai aveam nici urmă de gând de plecare.

CAPITOLUL 3
ÎN MIJLOCUL OAMENILOR

M-am trezit umblând pe străzile unui oraş aglomerat de pe Tria Ra.

— Cine te crezi? mă întrbau oamenii indignaţi. Nu ştii să te îmbraci şi altfel?

— Mă scuzaţi, răspundeam şi-mi priveam imaginea reflectată în vitrina unui magazin de haine la modă pentru bărbaţi. Arătam fioros. Eram desculţ, parcă nu mă bărbierisem de ani de zile şi nu-mi spălasem trupul şi nici cămaşa zdrenţăroasă şi pantalonii.

— Revoltător... ticălos neruşinat... jegos... murdar... ! Aceste vorbe de ocară şi altele asemenea curgeau în urma mea.

Vocea Maestrului Scolii spuse:

— *Spuneai că te simţi în deşert ca acasă. Acum eşti din nou acasă. Ai de primit o lecţie în mijlocul umanităţii.*

Până nu s-au manifestat îngerii în corpul meu nu mi-am recăpătat conştiinţa de Sine. Acum mi-o recăpătasem, îmi păstram încă necălcată promisiunea de a nu-mi provoca la acţiune puterile interioare, şi mă aflam în oraş.

În timpul retragerii mele în deşert, într-atâtea nopţi m-am gândit cu sentimente nostalgice la relaţia bărbat-femeie. Dar aici nimeni nu-şi dorea să mă aibă aproape. Lumea îmi considera înfăţişarea absolut dezgustătoare. Afirmaţiile cele mei din inimă pe care le-am auzit erau pline de mila. „Cît de jos poate cădea un om?” spuse un pastor care, trecând pe lângă mine, îmi evită privirea. M-a cuprins tristeţea pentru el, căci mintea sa minţea. Voiam să-l rog să pună în practică ceea ce predica; dar când m-am apropiat, s-a îndepărtat in grabă.

Femeile care altădată mi-ar fi admirat înfăţişarea acum mă ignorau. „Nimeni nu vede Cine Sunt“, am băgat de seamă. „Peste tot mişună doar măşti, iar de data aceasta masca mea nu face plăcere.“ Anii din deşert îşi puseseră amprenta pe înfăţişarea mea, chiar dacă eram încă tânăr.

— Eşti bun să-mi spui unde aş putea să mă spăl? l-am întrebat pe un tânăr care părea deschis şi destul de luminat.

Dar el mi-a răspuns:

— Marş, peacă de aici, câine! Părinţii nu te-au învăţat să te speli?

Miroseam urât; arătam dezastruos. Şi totuşi îngerii erau cu mine.

Inima spuse:

— *Acum ştii că nimic nu se vede cu ochiul liber.*

Urechea vorbi şi ea:

— Bucură-te de sunetele vorbelor lor. *Chiar când conţinutul vorbelor pare împotriva ta, sunetul Vieţii este, totuşi, acelaşi.*

— *Nu judeca,* spuse ficatul cel metodic. *Chiar dacă toată lumea te judecă pe tine, tot nu e nevoie să-i judeci şi tu.*

— *Doar urmăreşte atent,* spuseră ochii. *Urmăreşte şi ascultă ca să înţelegi de unfe vin.*

Vocea maestrului adăugă:

— *Tu, un om de pe pământ, eşti la fel ca ei. Fiecare din ei e ca tine, iar toate felurile în care vorbesc le reflectă personalitatea. Dar nu sunt personalitatea. E vorba doar de o mască, pe care o poartă doar cu un singur scop: ca să te inveţe să înţelegi.*

Eram obosit şi dezorientat.

Acum mi-aş dori să fiu iar în deşert. Cel puţin acolo era linişte.

— *Chiar **esti** in deşert,* răspunse vocea. ***Totu**-i deşert. Întregul univers este lipsit de Suflet acolo unde Sufletele s-au camuflat.*

— Dar în deşert nu era nimeni, am insistat.

— *Şi aici tot nu e nimeni. Tocmai asta-i problema. Acolo unde este **Unul,** domină armonia. Eşti una cu tine însuţi?*

— Ce mai călătorie, am spus. Şi cică asta ar trebui să mă înveţe ce-i viaţa.

— *Chiar **este** viaţa,* veni răspunsul. *Este uşor să fi luminat când eşti camuflat. Acum însă eşti expus.*

— Cît va ţine asta? am insistat. Drept răspuns, în faţa noastră aparu o stea cu douăsprezece colţuri. Arăta ca o hologramă.

— Ce-i asta? am întrebat.

Vocea îsi continuă discursul din centrul stelei:

— *Prin această stea trebuie să inveţi să mă vezi prin toate.*

— Prin toate? am întrebat.

— *Da. Ai văzut diversele reacţii pe care oamenii le-au avut la vederea formei tale – unii te-au scuipat, alţii au aruncat cu pietre, alţii te-au insultat, câţiva s-au indepărtat puţin, unora nu le-a plăcut prezenţa ta în preajma magazinului lor şi aşa mai departe. Imaginea pe care o proiectezi e receptată ca o ameninţare. Şi totuşi eu mă aflu în ei ca şi în tine. Cum te-ai simţit când te-au judecat?*

— Neapreciat cum se cuvine, am răspuns.

— *Şi chiar eşti mizeria şi murdăria şi obscuritatea pe care o văd ei?*

— Nu. Sunt tot Eu Însumi.

— *Atunci, dacă Eu Sunt în tine, ai un avantaj asupra lor, pentru că ştii, iar ei au uitat şi, în consecinţă, reacţionează faţă de tine în termenii educaţiei pe care au deprins-o.*

— Dar nu le-am făcut nimic rău, m-am plâns. Se pare că m-au privit prin proprii lor ochi şi m-au urât. Nu-i drept.

— *Poţi să simţi punându-te în locul lor? Câtă suferinţă şi chin trebuie să îndure când te văd pe tine şi pe îngerii tăi doar ca obscuritate şi mizerie!*

— Mă simt singur, am exclamat. E drept, când eram în deşert n-aveam cu cine sta de vorbă – dar aici...

— *Chiar că n-ai cu cine sta de vorbă,* spuse vocea. *Şi am să-ţi spun de ce. Când se naşte un om prin canalul naşterii, uită de el insuşi. Cum se întâmplă acest lucru, omul se simte înfricoşat şi se protejează cu o mască. Având această mască, uită şi mai mult adevărata sa natură şi îşi ascunde Sinele şi mai adânc. Aceasta îl obligă să gasească o mască şi mai groasă...*

— ...şi tot aşa, am completat. Sună a cerc vicios.

— *Chiar aşa şi este. Aşadar, omul se naşte cu o fixaţie. Aceasta este cheia spre realizare. Dacă invaţă să-şi vadă Sufletul, devine propriul lui stăpân. Dacă învaţă să devină Spirit, atunci este una cu Domnul Universului.*

— Oo! am exclamat. Există, deci, douăsprezece fixaţii majore şi tu te afli în spatele acestei stele. Iar oamenii reacţionează când mă văd nu în funcţie de cine sunt eu, ci de fixaţiile specifice.

— *Bun, începi să pricepi. Acum mai trebuie să înveţi să-mi asculţi vocea dincolo de maştile oamenilor. Indiferent ce-mi spun mie, indiferent ce-ţi fac ţie.*

— Pare greu, am spus.

— ***Este*** *greu – când porţi mască, ceea ce se întâmplă ori de câte ori te identifici cu fixaţia ta. Toţi le au pe toate, numai că unele sunt mai în adânc decât celelalte.*

— Şi sunt douăsprezece de toate? La fel ca şi Consiliul...

— *Nu uita, nu trebuie să foloseşti nici o informaţie de dinainte.*

— De ce nu? am întrebat. Mi-ar fi de jutor.

— ***Nu*** *există de ce-uri şi n-avem nevoie de nici un ajutor. Avem nevoie de* ***certitudine*** *şi unde este certitudine nu mai este nimic altceva, spuse Maestrul cu asprime.*

Ce talent am să-mi aprind singur paie în cap, m-am gândit. Cu experienţele mele numeroase, ce mi-a mai trebuit să mă însciu la Şcoală?

— *Ca să te iei în primire,* răspunse vocea. *Când eşti stăpânul Sinelui propriu, îţi împlineşti scopul vieţii. Acest lucru activează claritatea Misiunii tale. Credeam că te interesează! Ai vrea să te dăm afară acum, în mijlocul pregătirii? Ai putea să fii angajat pe bani la spitalul local şi să-i ajuţi pe oameni să se autoanestezieze,* spuse vocea cu cinism. *Şi, oricum, cine are nevoie de conştiinţă cosmică?*

— Nu! am strigat. Îmi repugnă ideea mediocrităţii. Mi-am amintit cum se făceau la spitale implantări de gânduri pentru a-i încuraja pe oameni să se descopere pe ei înşişi. Nu numai că era fals, dar era şi dureros. M-am hotărât să mă consacru căii pe care mă aflam.

— Înainte, am spus. Nu vreau să merg în altă parte. Oricât ar dura, să înaintăm.

* * *

În oraşul acesta exista un parc central. Vizavi de parc se aflau nişte săli pentru conferinţe unde oamenii se adunau ca să discute starea de lucruri de pe Tria Ra. Vocea mi-a ordonat să devin cerşetor în acel parc. Ca cerşetor aveam să fiu acceptat ca înfăţişare şi aveam să mă plasez într-o poziţie din care să pot vedea cele douăsprezece moduri în care omul poate uita de sine însişi.

Am făcut acest lucru ani în şir şi am observat această uitare-de-Sine de mii de ori – miriade de exemple ilustrative pentru cele douăsprezece feluri în care aceşti oameni nu mai erau în legătură cu natura inimii lor. Un exemplu tipic arăta cam aşa.

CAPITOLUL 4
ADUNAREA CELOR VIZI

Pe măsură ce mă apropiam de locul adunării, mă cuprindea un sentiment de vid, de deşertăciune. Era o senzaţie ciudată şi aceasta emana dinspre cele douăsprezece personaje care se adunaseră să discute problema supravieţuirii pe Tria Ra.

În perioada aceea, Tria Ra trecea printr-o perioadă de agitaţie politică. Erau foame, război, greve, şomaj, inflaţie şi se uitase de Scopul existenţei. Întreruperea legăturii cu Spiritul diriguitor crea un lanţ de gafe în relaţiile interumane.

Toate acestea îmi aminteau de pământ.

Deşertăciunea de aici era atât de evidentă încât crease o gaură neagră empirică care ea însăşi sugea energie, până şi de la plantele din parc. Aceasta era o imagine şi mai tristă a prăbuşirii civilizaţiei.

— Cien a îngăduit prezenţa acestei creaturi dezgustătoare în mijlocul nostru? rosti batjocoritor o doamnă impozantă şi plină de sine. Chiar trebuie să tolerăm un nătâng jegos în cea mai distinsă instanţă a eleganţei superioare în care se discută insuşi destinul lumii?

— Cui îi pasă? spuse bătrânul pe un ton pasiv, plin de lene studiată.

Stilul său indolent îl ajutase să reziste în multe adunări în care nu se rezolva nimic. Reluă:

— Oricum, cui îi pasă dacă nu ajungem nicăieri?

— Iată că mie îmi pasă! Nu numai de el, ci şi de eficienţa acestei şedinţe, minţi un tânăr guvernant care, evident, era mai preocupat de propria-i imagine deşartă în cadrul grupului decât de chestiunea esenţială ce trebuia dezbătută.

— Situaţia lumii este îngrozitoare! exclamă un membru mai obscur. Mi-e teamă că nu vom supravieţui. Iar pe dumneavoastră vă acuz pe toţi că nu faceţi nimic pentru salvare! Ochii îi erau acoperiţi de ochelari cu lentile groase, iar în spaima lui aproape că se adresase peretelui, fiindcă era incapabil să se confrunte cu ceilalţi membri privindu-i în faţă.

— Sunt dezamăgit că această întrunire nu duce nicăieri, declară furios un bărbat cu buze strânse. Îmi amintesc că aşa ceva s-a mai întâmlat şi altă dată şi nu merită să-mi pierd timpul cu dumneavoastră. Sunt supărat pe dumneavoastră şi pe mine însumi că mă aflu aici. Ar fi trebuit să prevăd şi să stau acasă!

Acest om reprezenta domeniul dispreţului. Toată viaţa suferise de revoluţia internă a propriilor organe. Era atât de plin de resentimente încât faţa îi era plină de bube şi puroiul îi şiroia.

— Sunt înspăimântat, insistă cel cu lentile groase. Mi se pare...

— Taci, tăceţi cu toţii! lătră un certăreţ cu chef de răzbunare. Numai dacă voi controla *eu* lumea, vom avea pace!

— Desigur, spuse linguşitorul. Dar cine vrea pacea ta?

— Cui îi pasă, cui îi pasă, cui îi pasă? mormăi un membru care-şi pierduse echilibrul. Mă simt deprimat. Domneşte disperarea, iar noi nu putem să ne înţelegem. Toţi spunem că vrem să avem pace, dar nici măcar nu vorbim aceeaşi limbă.

— Am în plan să propun o limbă comună, exclamă un individ uscat, hulpav, care simultan mânca, bea, citea, îşi lua notiţe şi încerca să vorbească.

— Habar n-are de nimic, mormăi din colţul său un avar. Nimeni nu ştie nimic. Eu ştiu, dar nu sunt dispus să spun.

— Vă urăsc pe toţi! şuieră o femeie aprigă. Nu ştiu de ce, dar ura este dominantă în mine. Cred că cel mai bun lucru care s-ar puteaîntâmpla acum ar fi anularea acestei şedinţe – şi probabil a lumii! răcni ea, scuipând venin.

Acum nu mai sunt spranţe, adăugă pe un ton sfârşit bătrânul. Totul este clar pus pe tapet, iar noi nu putem cadea de acord.

Adunarea aceasta a eşuat, m-am gândit. Reprezentanţii se vor întoarce în ţările lor, toţi fixaţi pe propriile păreri şi probabil vor începe războaiele. Semăna atât de mult cu felul în care mă trataseră pe mine la întoarcerea din deşert. Deşi părea că vorbesc unii cu alţii, vorbeau doar cu ei înşişi. De fapt, nu vorbeu decât despre ei înşişi.

Când am ieşit, l-am văzut pe al doisprezecelea membru – cel lacom – vânzând tricouri cu imaginea adunării, amintiri, vederi, orice i-ar fi putut aduce un dolar. Uitase complet din ce motiv se afla acolo.

* * *

Asta da lecţie! În timpul şedinţei am uitat complet că aceşti indivizi erau Suflete omeneşti. Măştile şi felul de a fi le erau atât de fest ataşate sinelui lor încât deşertăciunea acestora – pe care am simţit-o mai devreme şi care se potrivea cu propria lor deşertăciune – fixa ferm contururile rolului lor. Spiritul, îndepărtat, urmărea cum forţele întunecate le dirijează viaţa tot aşa cum ei înşişi dirijează viaţa altora.

Urmărisem toate aspectele patimilor care-i făceau să sufere. Toate erau noi pentru mine şi în cursul scurtei lor şedinţe am putut vedea lucrăturile din întregul plan material. Dar cum cea de-a şaptea rotă îmi funcţiona sănătos, nu i-am judecat. Nici pe mine nu m-am judecat pentru vina de a fi judecat altădată. Toate aceste patimi erau calităţi ce prevalau din cauza uitării-de-sine – din frică şi din tăinuirea fricii.

Frica, uneltirea, retragerea şi lăcomia erau atributele incapacităţii de a se simţi în siguranţă ori de a şti ce ai de făcut. Evident, pe un asemenea fundal orice acţiune devenea una de autoprotecţie, în felul acesta Sinele (care se uitase pe sine) fiind greşit înţeles.

În mod firesc, cei care nici măcar nu-şi mai aminteau de Fiinţa lor aveau o lene de a trăi pe care o compensau cu o mulţime de activităţi care-i ţineau ocupaţi cum ar fi fabricarea de armament; iar răzbunarea, resentimentul şi ura erau o compensaţie a faptului de a nu fi Sinele propriu. În asemenea condiţii, cine i-ar putea învinovăţi pe cei care alegeau moartea? Evident, cu cît viaţa le era mai firavă, cu atât se arătau mai aroganţi sau mai trişti.

Am raportat Maestrului:

— N-am văzut să apară nici o altă formă de interacţiune în acest deşert atunci când nu există nici un fel de cunoaştere a Sufletului.

— *Aşa este,* spuse vocea Maestrului. *Si toate aceste atribute frânează capacitatea de a avansa conştient. Este ca o hidră cu douasprezece capete. Chiar dacă ai fi trăit mulţi ani în această lume, nu mă îndoiesc că ai fi văzut nivelul interactiv la care trăiesc oamenii. Dacă au un obiectiv sau scop mai înalt, tot ce are să se întâmple se petrece în cursul unei vieţi. Dar când nu au un scop mai înalt, devin această unică patimă, doar una – şi deşi intră în contact cu mulţi, îi ţin de prieteni numai pe aceia care sunt exact ca ei sau doar uşor diferiţi.*

— Aceasta nu înseamnă mai multă izolare decât în deşert? am întrbat. Acolo m-am simţit însingurat la început, apoi doar singur într-un spaţiu amplu. Dar după ani de izolare, cei doisprezece diavoli – care se aflau şi în mine – au plecat, în sfârşit.

— *De aceea ai fost adus înapoi în oraş – ca să vezi cum interacţionezi în viaţă. Şi acesta este un deşert, un deşert al izolării umane. Îţi recomand să-ţi reciteşti notele despre patimi.*

Aşa am şi făcut, şi încă de multe ori. Doar simpla rememorare a observaţiilor îmi deştepta capacitatea de a înţelege fixaţiile limitate. Deoarece încă mai învăţam la Şcoala aceasta, mi-am ţinut promisiunea de a nu folosi nici un fel de magie în legătură cu Sinele meu. De aceea, în cursul observaţiilor zilnice din parc, suferam când vedeam adulţi care se certau de la ceva cu aparenţă obiectivă, dar care de fapt era o proiecţie a modului personal bine fixat de a fi în viaţă.

— Cum se poate scăpa de asta? am întrebat vocea.

— *Conştiinţa,* spuse Maestrul. *Conştiinţa este asemenea Luminii.* ***Este*** *lumină.*

Cu cît o vedeam mai mult, cu atât o puteam vedea mai bine.

Am putut să văd dragostea negativă pe care copiii o primeau de la părinţi. Nu-şi puteau susţine o eventuală şansă – sau erau asemena părinţilor ca să le facă pe plac sau se plasau la polul opus. Şi totul ca să le câştige atenţia, pe care ei o numeau dragoste. Dar prea puţină Dragoste curgea prin aceste vieţi. Aceşti oameni erau mai mult sau mai puţin înţepeniţi în propriul mecanism şi se jurau că au dreptate, îi făceau pe alţii să greşească şi uneori ajungeau la o înţelegere a Sinelui propriu. Cei mai evoluaţi spuneau frecvent:

„Mă accept pe mine însumi – acesta este modul în care exist, vă palce, bine, nu, nu“, dar nu-şi imaginau măcar că există o cale spre a Fi cu adevărat.

Cei care se angajau pe drumul cunoaşterii de sine analizau cum sunt sau încercau să-şi schimbe felul de a fi în „mai bine”.

An de an erau puse la dispoziţie tot felul de măşti. Însă Esenţa era pomenită rareori.

— După anii de deşert, acest lucru este de nepreţuit, i-am spus Maestrului. Mulţumesc tare mult. Acum trebuie să merg acasă.

— *Acasă este destinul tău,* spuse vocea. Apoi adăugă: *Acum te vom trimite la altă şcoală.*

— Altă şcoală? am strigat. Învăţătura asta nu se mai termină niciodată?

— *A mea nu s-a încheiat,* îmi replică Maestrul, *iar eu sunt de când există Viaţă.*

— Adio şi îţi mulţumesc, i-am spus şi m-am pornit spre cel mai apropiat aeroport ca să iau un avion spre ocean.

CAPITOLUL 5
OCEANA

Avionul meu cobora spre Oceana. „Ce palpitant!” mi-am zis. După toate experienţele din deşert, eram pregătit pentru un episod romanţios. Cel puţin aşa credeam.

Oceana era o comunitate mică cu o plajă frumoasă înconjurată de cocotieri. Mai existau vilele splendide ridicate în vremurile de afluenţă. Acum erau folosite ca hoteluri, pensiuni ori apartamente mobilate pentru tineri profesionişti.

Mi-am amintit că un prieten de la medicină locuia pe acolo. Raz era frate cu Joe (Joe era colegul de liceu care nu mi-a mai vorbit după noaptea din pădure petrecută cu pumele).

M-am împrietenit cu Raz în timpul internatului de un an. Aşa că acum l-am sunat, iar el m-a invitat acasă.

— Hakim Eusunt! spuse deschizând uşa. Bine ai venit în casa mea. Te rog să stai cît doreşti şi să te simţi bine în Oceana. Ce mai fac Amanda şi părinţii? întrebă politicos.

— Bine, bine, am răspuns. Dar de fapt aproape că uitasem de existenţa lor; cît despre numele meu, trecuseră eoni de când nu-l mai auzisem. Bine, Raz, am continuat, dar tu cum o mai duci?

— Grozav. Abia aştept să-ţi prezint logodnica – e o soră medicală foarte frumoasă.

Surori, frumuseţi, femei – ce străin mă simţeam de lumea aceasta.

La începutul şederii mele la Raz, am încercat să-i vorbesc de puterea de a discerne egotipuri (acele calităţi ale pasiunii despre care invăţasem în deşert). Dar curând am renunţat, căci Raz mi-a spus:

— Eusint, îţi complici prea mult viaţa. Doar simte-te bine şi distrează-te. Uite cum fac eu – puţină muzică, ceva joacă, ceva distracţie...

— Dar ce mai e cu tine însuţi? am întrebat. Mă refer la Sinele tău.

— Păi ăsta sunt eu – puţină muncă, puţină distracţie... În ultimii cinci ani m-am îndrăgostit de trei ori pe an. Când mă plictisesc, schimb macazul. Nici o problemă – n-am de ce să mă plâng. Medicina îmi aduce bani buni şi uite-aşa îmi duc viaţa.

Părea bine dispus. Descrierea sa nu suna rău. Aşa că m-am decis să rămân în Oceana o vreme.

* * *

Plaja, băutura şi iahturile erau distractive până la un punct. Dar punctul era tocmai faptul că nimic nu hrănea Sufletul. Nimic nu era aici ca-n deşert –

era vesel, iar oamenii chiar ziceau că e „luminos“. Dar ce departe era totul de înţelegerea Sinelui!

Tot ceea ce făceam era pentru stimulare senzorială. Ca şi Raz, mi-am schimbat şi eu de mai multe ori prietenele, aşa cum m-au schimbat şi ele pe mine pentru alţii. Aceasta era împărăţia superficialităţii; vieţilor oamenilor le lipsea profunzimea. M-am apucat de droguri, sex, iahting, canotaj, înnot. Am căpătat o slujbă la clinica unde lucra Raz, dar rareori îmi petreceam timpul la serviciu. De cele mai multe ori era închis.

După vreo câteva luni de trai în stilul acesta, am observat efectele sale asupra sistemului meu. Faţa mi s-a buhăit, am luat în greutate, pielea mi s-a tăbăcit de la soare.

Raz avea o prietenă pe nume Nina, cât se poate de potrivită pentru el. Ea îndrăznea să facă ceea ce el nu îndrăznea şi pentru aceasta o admiram. Într-o zi Nina şi Raz s-au uitat la mine surprinşi; Nina m-a întrebat:

— Ce se întâmplă? Pari obosit. Stai şi bea ceva.

— Nu vreau să beau, i-am răspuns agasat de mine însumi pentru că-mi lungisem şederea atât de mult.

— Cheamă o fată şi fă un pic de dragoste, insistă Nina, întinzându-mi telefonul.

— Nu, am spus furios, izbind telefonul de podea. Lasă-mă-n pace!

M-am dus în camera cealaltă. Mă urmară amândoi.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebară.

— Nu, nu. Îmi cer scuze. Nu mă simt bine. Mă simţeam de parcă aş fi fost luni de zile în mijlocul adunării celor vizi. Numai că aici, deşertăciunea era camuflată de jocuri. Aceste jocuri mascau chiar şi tiparele de bază ale fixaţiilor. Totul era anesteziat. Totul era „bine“ – acelaşi „bine“ care ieşise şi din mine când fusesem întrebat de ai mei.

— Nu pot trăi în felul acesta. Îmi pareră u.

— Ţi-am dat tot ce am, spuse Raz dezamăgit. Poate vrei un pic de coca?

Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Raz folosea cocaină zilnic. Fiind doctor, o obţinea uşor. Întreaga planetă folosea cocaina în proporţiile unei epidemii. Deoarece oamenii nu erau capabili să se confrunte cu propria existenţă, îşi cheltuiau veniturile orientându-şi mintea către „distracţii“ – îşi controlau gândurile, încercau senzaţii noi, îşi amplificau viaţa sexuală.

* * *

Promisesem să nu-mi folosesc puterile speciale ca să mă ajut, dar acum mă gândeam să-mi încalc făgăduiala. M-am izolat o vreme ca să mă rog, să psalmodiez, să cânt, să meditez şi chiar să-mi spun povestea propriei vieţi. Am practicat yoga stând în cap, am făcut t’ai chi. Am dansat prin valuri, am

alergat, am sărit şi am cântat şi iar m-am rugat; dar integritatea promisiunii mele era de aşa natură că nimic nu-mi putea alina chinul.

Într-o zi, Nina, care avea mereu câte o idee despre cum să-ţi uşurezi suferinţa, îmi spuse pe un ton atât de serios încât aproape n-am recunoscut-o:

— Ştiu exact ce fel de energie îţi trebuie.

Eram sceptic, dar curios:

— E blondă şi drăguţă şi iubitoare şi semn de foc nonnevrotic? am întrbat-o, fiind destul de sigur că o asemenea combinaţie nu există.

— Da, spuse Nina. Poţi s-o chemi pe Aetheria la numărul acesta dacă vrei.

Nina se comporta acum diferit. Când a pronunţat numele Aetheriei, camera se umplu cu o emanaţie de respect. Chiar şi Raz a simţit schimbarea.

— Da, fu el de acord. Aetheria i s-ar potrivi. Amândoi sunt atât de solemni.

Am sunat-o pe Aetheria. I-am spus:

— Mă numesc Eusunt. Am numărul de la Nina.

— Da, mi-a spus că intenţiona acest lucru, replică Aetheria, iar eu m-am simţit de îndată pătruns de un mare respect. Ce pot face pentru tine? întrebă blând.

Vocea ei îmi mişcă inima, aroganţa mi se topi şi i-am răspuns:

— Pot să vin?

— Da, îmi răspunse şi închise.

După toată acea perioadă petrecută în Oceana şi toate fetele pe care le văzusem, îmi închipuiam că ştiam ce avea să urmeze. Voi sosi la ea, vom dansa şi vom cina şi apoi ne vom culca. Poate n-ar trebui să mă duc, mi-am spus. Şi totuşi ştiam că mă voi duce – ce altceva era de făcut?

Locuia la ţară. Am ajuns la o căsuţă mică din mijlocul pădurii. Parcă era plasată într-un spaţiu numai al ei. (Mi-am zis „spaţiu eteric“, dar nu trebuia să folosesc asemenea cuvinte). Era în amurg; spaţiul din faţa uşii era scăldat în roz, purpuriu şi auriu. Apropiindu-mă de uşă, m-am liniştit şi vibraţia interioară îmi reveni, vie şi intactă.

Aetheria deschise uşa. Avea o faţă aurie, angelică – ochi albaştri profunzi, obraji rumeni şi un zâmbet indicând satisfacţie şi pace interioară. Zâmbetul i se extindea dincolo de faţă, umplând întreaga casă.

— N-ai vrea să intri? întrebă, scoţându-mă din meditaţie.

— Sigur că da, mulţumesc, scuză-mă, am spus stângaci şi am intrat.

CAPITOLUL 6
AETHERIA

În căsuţa Aetheriei totul emana pace – pereţii, rafturile, mobilierul simplu. Văzusem atâta lux în diverse locuri şi totuşi deşertăciunea le făcea să pară sărace prin comparaţie. În Oceana am văzut femei cu diamante, aur şi perle, femei ce arătau ca nişte cadavre încărcate de bijuterii. Dar aici totul era atât de diferit. Bogăţia acestei prezenţe era de nedescris.

— De nedescris, am spus. *Vreau* acest lucru. Ce este?

— Cunoaşterea, zâmbi ea. Şi închizând ochii, proiectă o experienţă totală de pace solemnă.

— Dă-mi-o şi mie, i-am cerut.

— Nu pot. E vorba de cunoaşterea Cuvântului. Trebuie să mergi la Mahatma.

— Ma... ce? nu mai auzisem un asemenea cuvânt.

— *Maha* înseamnă mare, iar *atma* Suflet.

— Credeam că toate sufletele sunt pur şi simplu suflete şi nu există o ierarhie a sufletelor, i-am spus cu aroganţă.

Mi-a părut rău pe loc de ceea ce spusesem şi m-am corectat. În timpul petrecut în deşert şi în Oceana gentileţea mea se contaminase de obiceiurile din mediu.

— Îmi cer scuze pentru brutalitate, i-am spus, dar am trecut prin perioade grele.

— Ştiu, zâmbi şi închise iar ochii. De aceea ai fost trimis aici.

— Cum de ştii acest lucru? am întrebat surprins. Acum îmi închipuiam că ştie absolut totul despre mine; aceasta mi-a dat o licărire de speranţă, deoarece atâta vreme mă simţisem izolat.

— Eu nu. Dar Cuvântul ştie.

M-am apropiat de ea.

— Te doresc, i-am spus şi am îmbrăţişat-o cu tot corpul.

M-a primit îndată, nu numai în trup, ci mai mult. M-a eliberat dintr-o dată de singurătate. În noaptea aceea am făcut dragoste cu trupul şi cu sufletul şi am aflat că modul în care sufletul făcea dragoste în trup era prin sex. Ce contrast faţă de nenumăratele aventuri sexuale fără noimă pe care le avusesem în Oceana! Vibraţia a trecut prin toate câmpurile mele, mi s-a deschis inima şi m-am încredinţat pe deplin blândeţii vieţii.

CAPITOLUL 7
MAHATMA

În dimineaţa următoare şi în cele care i-au urmat, m-am trezit alături de Aetheria. Făceam dragoste tot timpul şi contactul meu cu ea era cel mai tămăduitor dintre câte încercasem până atunci. Dar setea mea de „experienţă a cunoaşterii“ – cum îi zicea ea – creştea, iar cu ea nimic nu se irosea.

— Vrei nişte porumb? ma îmbie în timpul unei cine târzii.

— Da mulţumesc, am răspuns.

— Nu uita să-l îngropi când termini. Tot ce folosim dăm înapoi lui Tria Ra şi devine nou fertilizator. De aceea viaţa în marile oraşe este la fel ca în deşert – în afară de alergii nimic nu se dezvoltă acolo.

— Alergii? am întrebat surprins.

— Da, răspunse, alergii la natură, la viaţă şi unii faţă de alţii. Lumea nu acordă nici o recunoaştere adevărului, poate doar celui din agendă ori, uneori, poate celui din cap. Dar nu celui din inimă; acela nu contează. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

Ştiam oare? Văzusem oraşe în toate vieţile mele şi niciodată nu corelasem alergiile cu viaţa în aglomeraţie. Ştiam că orăşenii sunt mai bolnăvicioşi, dar nu făcusem legătura.

— Nu cred că ştiam, i-am răspuns. Mai spune-mi.

— Inima, spuse ea, punându-şi mâna în centrul pieptului, este ca un radar care se recunoaşte pe sine în alţii care sunt acordaţi cu propria inimă. Ştii, nu mă refer la inima care face tic-tac. Mă refer la asta.

Şi din nou puse mâna în mijlocul pieptului. În timp ce vorbea, mă inundă radiaţia unei păci imense. M-am relaxat şi m-am detaşat tot mai mult de sentimentul dragostei. Acum, deşi ma iubeam şi deşi îmi puteam aminti de dragostea pentru mama şi tata, pentru alte femei şi pentru prieteni, dragostea aceasta – dragostea pe care o simţeam acum – era altceva.

— Trebuie să-l vezi pe Maestrul Perfect, spuse Aetheria.

— Maestrul Perfect?

— Da. Iubirea pe care o simţi este pentru el. Oricine învaţă să-l iubească cu adevărat învaţă de fapt cum să iubească.

Zâmbi, sigură de certitudinea dragostei sale.

— Aetheria, am spus, mă simt atât de bine aici. Mă odihnesc în această dragoste. De ce ar mai trebui să văd pe cineva?

— Pentru ca întotdeauna să te poţi odihni în lume, indiferent unde te afli.

Suna aşa de adevărat şi de simplu. M-am uitat la toate câte ştiam, din spaţiul cosmic înapoi pe pământ şi mai departe pe Tria Ra şi totuşi n-am putut găsi un cuvânt care să-mi descrie sentimentele.

— Aetheria, i-am spus, te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc, răspunse. Iar dragostea noastră va deveni şi mai mare atunci când te vei duce să-l vezi pe Maestrul Perfect.

Majoritatea celor pe care i-am iubit în viaţă fuseseră atât de posesivi faţă de mine încât mă simţem ca la închisoare. Dar iată că Aetheria mă trimitea să plec departe de ea întru mai marea mea dezvoltare. Chiar dacă voiam să rămân cu ea, ştiam deopotrivă că trebuie să merg în căutarea Maestrului Perfect.

N-am văzut-o câteva zile şi inima-mi se îndrăgosti şi mai tare. Îmi lipsea prezenţa trupului ei voluptos lângă al meu, radiaţia minţii ei aproape vizibile şi, mai presus de toate, hrana completă şi abundentă care emana din dreptul inimii ei tot timpul, fie că se ducea la serviciu, fie că îngropa nişte „gunoi organic- ori făcea dragoste cu mai multă pasiune decât orice altă fiinţă întâlnită vreodată. Era atât de plenar îndrăgostită, atât de prezentă în tot ceea ce făcea încât plecarea mi se părea foarte grea.

Pe măsură ce treceau zilele, mă simţeam tot mai ataşat de ea. Într-o zi mi-a spus.

— Dragostea mea, când vei dobândi cunoaşterea, vei iubi într-o manieră detaşată.

— Cine doreşte asta? am întrebat. Simţeam că lipsa ataşării fusese stilul meu toată viaţa şi că binecuvântarea cea mai mare era să găsesc compania sa rezonantă.

— Inima ta, răspunse placid. Inima ta vrea să iubească liber. Apoi poţi să-l slujeşti pe fiecare. Dacă n-ai nici un servitor, atunci nu există nici un fel de servicii. Şi unde nu-s servicii, nu este nici umilinţă; iar dacă nu e umilinţă atunci nu mai poate fi vorba nici de existenţa fiinţei umane.

Îmi veniră gânduri arogante: Ce ştia fata asta despre Fiinţă? Eu eram Fiinţă de o eternitate şi ştiam acest lucru. Vocea Maestrului îmi întrerupse firul gândurilor;

— *Iată exact felul in care **nu** trebuie să-ţi foloseşti cunoştinţele. De aceea eşti şcolarizat.*

În vârtejul legăturii mele romantice uitasem că mă aflam şi la mijlocul unei lecţii noi. Bucuria dragostei îmi anesteziase amintirile despre scop. Mi-am cerut scuze şi tocmai mă iertam pe mine însumi pentru ieşirea arogantă când am auzit-o pe Aetheria spunând:

— După ce-l vei vedea pe Maestru Perfect, nu vei mai uita niciodată scopul existenţei unei fiinţe umane.

— Ei, cum de-ai ştiut că mă gândeam la scop? am înterbat, anticipând un răspuns esoteric.

În loc de răspuns, mi-a zâmbit. M-am avântat către dânsa şi ne-am îmbrăţişat cu o tandreţe plină de dragoste. Cu Aetheria, tandreţea trecea întotdeauna în pasiune, iar sufletul făcea dragoste cu trupul ori de cîte ori structurile noastre chimice se întâlneau. După orgasm, reîncepu totul. Era ca şi

cum ieşeam din trupuri, ne îmbrăţişam trupurile şi adormeam în împreunarea unificatoare ore în şir – aproape devenind pur şi simplu răsuflarea vieţii. Această tămăduire a rănilor trecute şi a celor deschise aflate în corpurile mental şi emoţional crea un recipient care adăpostea căutările mele într-ale cunoaşterii.

* * *

În cele din urmă ajunse în Oceana vestea că Mahatma avea să vină într-un loc aflat la numai douăsprezece ore de mers cu maşina pentru a ni-l arăta pe Maestrul interior Perfect.

M-am pregătit de plecare, le-am mulţumit tuturor celor pe care-i cunoşteam. Raz m-a poftit să mă întorc şi să-i spun ce s-a întâmplat. Aetheria mi-a promis că mă aşteaptă.

M-am alăturat unei caravane de căutători.

— Mişcă, ăsta nu-i avion de clasa întâi! exclamă pe un ton agresiv un tânăr şi mă împinse cu ghitara.

— Taci din gură! zise un altul, în timp ce-şi tăia unghiile şi scuipa pe fereastră.

— Ascultaţi, spuse şoferul, va trebui să ne purtăm ca nişte fraţi şi surori porniţi în căutarea adevărului. Dacă nu vă comportaţi ca atare, vă fac vânt afară cu un şut, fiindcă ăsta-i microbuzul *meu*. Acest lucru e valabil şi pentru tine, se adresă temătoarei lui neveste.

— E în regulă atâta vreme cît ajungem acolo la timp, am spus.

— Dacă n-ajungem la timp, înseamnă că n-a fost să fie, replică el triumfător. Oricum, dacă vrei să mergi în altă parte, te las să cobori. Şi ţine minte, îţi fac o favoare. N-ai plătit nici măcar benzina.

Aoleo, mi-am zis în gând, sper să ajungem acolo teferi.

Nivelul de ostilitate crescu în timp.

— La naiba cu toţi, spuse o fată care stătea în partea din spate, după ce tăcuse tot timpul. Nu-mi trebuie cunoştinţe spirituale. De droguri am nevoie.

— N-avem droguri în microbuz, spuse şoferul, dar ne putem opri. Şi mie mi-ar prinde bine.

Zis şi făcut.

— Nu şi pentru mine, am spus. Aştept să fiu iniţiat.

Vorbele mele fură întâmpinate cu mormăieli, ironii şi priviri holbate, dar mai târziu unii au început să mă respecte pentru că m-am ţinut de cuvânt.

Noaptea era uneori o schimbare relaxantă când scăpai de gazele şi toxinele din microbuz.

Am poposit la mai multe comunităţi ale Maestrului Perfect. Cetăţenii erau fiinţr frumoase, deschise, graţioase. Sentimentele faţă de Maestrul Perfect li se reflectau în modul în care slutau, dădeau mâna, dădeau din mâncarea lor, îşi

ofereau casele şi trăiau în armonie cu ei înşişi. Le vedeam frumuseţea Sufletelor în ochi în timp ce ne împărtăşeau din experienţele legate de Sinele propriu.

Apoi ne urcam iar în microbuz, unde în fiecare detaliu ieşea în evidenţă, prin contrast, grosolănia, lipsa de omenie, violenţa şi abuzul. Trecând alternativ prin starea de graţie şi prin cea de greaţă, am hotărât să numesc acest stagiu de pregatire o expunere depurativă în vederea primirii în inimă a Maestrului Perfect.

* * *

— De unde ştii că Maestrul Perfect e Unul? mă întrebă Mahatma.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Dacă nu stii că el este, atunci nu te pot iniţia în cunoaşterea Celui Perfect.

— Dar cum aş putea şti? am întrebat.

— Trăind meditaţia pe care o dă el.

— Iniţiază-mă, deci.

— Nu pot dacă nu stii că este el.

Era, evident, o situaţie fără ieşire, gen Catch-22. Trăirea cunoaşterii era categoric ceva din afara domeniului meu de înţelegere.

L-am urmat pe Mahatma de la o oră la alta, polemizând, discutând, provocând, încercând să descopăr. Răspunsul său era exprimat prin constanţa zâmbetului împăciuitor.

Într-o zi spuse:

— Singurul mod de a pătrunde e prin abandon.

— Ca la război, am comentat.

— Nu, acolo este vorba de capitulare. Abandon, ca în Iubire.

Mi-am amintit de propriu-mi abandon în forma relaţiei cu Aetheria, pe care ea o numea ataşament. L-am întrebat pe Mahatma dacă era acelaşi lucru.

Acesta replică:

— Nu, aceasta este tocmai ceea ce spusesem despre capitulare. Abandonul este ca dragostea adevărată atunci când ştie cine suntem cu adevărat.

M-am proiectat în tinereţe şi mi-am amintit de cântecul Amandei:

Libertatea este abandon
şi acest abandon e Iubire.
Iubire ce-ntotdeauna A fost
Iubire ce-ntotdeauna Este
Iubire ce-ntotdeauna Va Fi.
Adevărata Iubire înseamnă a ţine minte
ce Sunt cu adevărat.

Unde speranţa înşeală, adevărurile mor,
păstrând doar *promisiunile* vieţii de veci.

— Da exact, spuse Mahatma. Aceasta este, este domeniul în care te pregăteşti pentru iniţiere.

M-am întrebat dacă Amada ştia.

CAPITOLUL 8
MAESTRUL PERFECT

Lumină, sunet, parfum, gust, nectar şi, mai presus de toate, Cuvântul sfânt erau facultăţile esenţiale ce se deşteptau în mine în procesul iniţierii.

Întregul contingent din microbuz se transforma în acelaşi timp. Când ne uitam unii la alţii, vedeam lumină, prospeţime, tinereţe, zâmbete şi o grijă reciprocă plină de dragoste şi respect.

— Acum suntem cu adevărat fraţi şi surori, spuse şoferul.

— A meritat, am răspuns toţi ca unul.

Să fii unificat în Spirit avea un înţeles adânc, dar să fii una cu comunitatea era ceva şi mai măreţ.

Procesul secret de iniţiere era atât de personal încât devenea sacru. Am reaprins lumina Sufletului meu cu Iubire şi un fir invizibil de aur m-a legat ca o floare într-o ghirlandă de inima Maestrului Perfect.

Era mereu prezent în inima mea, iar dorinţa mea de a fi fizic alături de el creştea din ce în ce.

* * *

M-am întors în Oceana şi prietenii nu m-au recunoscut. Credeau că eram poate aşa de uşor din cauză că murisem. Unii m-au acuzat că am acceptat spălarea creierului, alţii că m-aş fi născut din nou. Numai Aetheria a înţeles.

I-am spus:

— Te voi revedea la picioarele Maestrului Perfect.

— Te iubesc şi îţi respect alegerea, replică ea. Ştii că sunt aici întotdeauna pentru tine, iar eu ştiu că trebuie să pleci acum şi să-ţi urmezi propria cale a Devoţiunii.

Devoţiune, asta era. Devoţiunea – cea mai încântătoare experienţă pe care am visat-o vreodată. Mai strălucitoare decât lumina soarelui, mai dulce decât nectarul a mii de flori, mai caldă decât lăcaşul focului, mai răcoroasă decât briza oceanului, mai dragă şi mai apropiată inimii decât propria-mi viaţă.

Când am păşit în avionul care mă ducea departe de Oceana, i-am spus Aetheriei:

— La picioarele Maestrului poţi cu adevărat să laşi totul în voie, să curgă. Cu toţii suntem Iubire, Iubire, Iubire.

În nordul Oceaniei am întâlnit mii de oameni din toate rasele lumii şi toate straturile societăţii adunaţi în câmp deschis, cîntând, psalmodiind, dansând şi privindu-se cu ochi blânzi. Toţi erau cufundaţi în armonia plină de dragoste a soarelui de primăvară şi a păşunilor verzi, în simţământul ca de ocean deschis stârnit de mireasma florilor. Dar mai presus de toate era

experienţa meditaţiei ce lega profund inimile noastre şi ne îngăduia să ne eliberăm de ataşamentele personale ori sociale şi să simţim curgerea liberă a fiinţării. Într-o asemenea stare de bine mă puteam bucura de tihna ce domnea în toată conştiinţa mea.

Mă emoţiona întâlnirea cu Maestrul Perfect, dar şi mai tare mă emoţiona armonia plină de bucurie şi mulţimire ce izvora din adâncurile acestei comunităţi. Ce diferită de maniera anterioară autonomă de viaţă era această posibilitate de fuziune cu „sursa mai înaltă“ de energie! Ştiind că nu mai sunt singur, simţeam o putere şi mai mare decât până atunci.

— Nu suntem oare norocoşi că am fost semănaţi într-o cunună de flori pentru a-l împodobi pe Maestrul Perfect? strigă un Mahatma din Est.

— Da, aşa este, am reflectat. Era atâta pace în inima mea încât acum nimic n-o putea tdruncina. Nu era vorba de informaţii noi sau de experienţe înalte. Era vorba doar de întâlnirea cu Autorul preferat; şi curând aveam să întâlnesc Fiinţa pe care cei mai mulţi de pe aici o numesc intruparea Domnului. Indiferent dacă aşa a fost sau nu, nu mă mai simţisem niciodată atât de unit cu rasa umană şi-mi doream ca întreaga umanitate să ia parte la banchet.

Festivalul Luminii ajunse la apogeu când apăru Maestrul. Era frumos, tânăr, puternic, plin de dragoste şi foarte simplu.

— Sunt sursa Păcii, spuse, şi v-o pot da şi vouă.

Mii de oameni îl preamăreau şi pe măsură ce mă uitam prin prisma rolului meu de observator ceva s-a schimbat în mine şi am devenit o parte vie din corpul uman adunat acolo.

Ştiam că vreau să slujesc dar nu ştiam cum. Iată ce simţeam:

Viaţă înălţată

Energiile Iubirii
îmbată
şi inundă sufletul acesta
până în zarea
unde nici timp
nici gând
nici cimbru nu-i;
unde domneşte surâsul
divin.

Ah, cântec minunat, extatic,
graţia ta pune-n lumină
tot ce-i
Esenţă –
esenţa mea?

Eu Sunt.

Sunt cunoscătorul şi cunoscutul;
forţa dominantă,
uimitoare melodie,
Iubită Sursă.

Bucură-te!

Dumnezeul din inimă
a izbândit
şi toate umbrele
le-a-ndepărtat.
Goarnele sună,
sfârşitul timpului
a venit.

Un soare slăvit
străluce acum
şi-n centrul acestui tron
Prea-iubita Strălucire
ţâşneşte
şi afirmă

„Al meu e
tot ce tu
ai numit lume.

Al meu e
tot ce tu
ai numit carne.”
Şi a treia oară
strigă tare:

„Al meu e tot ceea tu
ai numit minte.

Sunt Domnul
stăpânul Timpului
Cel plin de bucurie
dindărătul inimii

Cel ce călătoreşte
dinspre Sursă
Dincolo de materie
timp
sau
spaţiu.”

Acum aud şi exprim
ceea ce este,
Ascult şi mă supun.
Tot ce-i viaţă neîntrerupt
cântec trebuie să fie,
Şi toate expresiile sale
suflare.
Biciul vieţii
să fie dansul sufletului.
Aşadar trăieşte-n constantă
armonie,
fii doar – acordează-te şi
propriului sine fii credincios.

Potriveşte după inimă
fiecare clipă şi
fiecare pas.
Fii acum, fii aici
Acţionează acum, acţionează aici.
Bucură-te de acţiunea muzicală
divină –
în iubire,
în pace,
în tot ceea ce
îi place Lui:

Armonia Perfectă.

Însufleţit de scopul de a nu dilua vitalitatea cu mediocritate, m-am mutat într-o casă comunală şi am trăit fericit o vreme în ceea ce se numea un ashram.

Am avut multe ocazii de a-l vedea pe Maestru, dar din ce în ce mai mult prezenţa sa îmi pătrundea fiecare celulă a corpului, chiar în absenţa sa fizică. Devoţiunea mea crescu şi culmină când m-am devotat slujirii. Cu cît slujeam mai mult, cu a tât mai bine simţul scopului meu îmi lua în stăpânire Fiinţa.

Meditaţiile şi cursurile spirituale erau simple şi pure, dar erau în mod constant pline de inspirţia care te ducea mai adânc în inimă, te călăuzea să-ţi iubeşti Sinele şi să împarţi această dragoste cu alţii.

Devenindîndrăgostit în felul acesta am intrat în faza cea mai plină de satisfacţii din viaţa mea. Nimic nu avea sens fără acest lucru. Devoţiunea este scopul vieţii umane si orice acţiune făcută cu conştiinţa iubirii este însăşi Iubirea.

* * *

Au trecut anii, iar ritmul vieţii, slujirii şi iubirii îmi unifica simţul fiinţării ăn corp omenesc. Nu mai vedea corpul ca pe un vehicul – era mai mult ca o ăntrupare a Iubirii în materie. Iubirea – acea pretioasă forţă chimică ce ne permite să dăm, să lucrăm şi să Fim. Binecuvântată a fost forma Maestrului. Dtorită lui, transcendeam rapid orice separaţie de domeniul fizic sau spiritual.

Felul meu obişnuit de a gândi era pus la încercare. Când alter ego-ul se confrunta cu măreţia Iubirii pure, reacţiona introducând imagini care să contracareze adevărul. Şi totuşi, în acest stadiu duceam o viaţă echilibrată – pentru fiecare act exterior, se contura un act de conştiinţă interior; pentru fiecare vedere exterioară, apărea una interioară conţinând cunoaşterea Luminii divine; pentru fiecare sunet, apărea un aspect interior al armoniei Sufletului; pentru fiecare expresie exterioară, exista o expresie de sine a Cuvântului ce rezona înlăuntrul Sinelui; şi pentru fiecare aromă/gust apărea gustul Graţiei, calitatea impalpabilă, dar reală, care ordona totul.

Era o perioadă minunată de mare concentrare asupra perfecţiunii din propriul Sine.

CAPITOLUL 9
ÎN LUME

— *Ce crezi că mai faci?* mă intrebă pisica într-o zi dis-de-dimineaţă, întrrupându-mi visele într-un moment în care de obicei mă sculam pentru meditaţie.

— Salut! am zis.

De multă vreme prezenţa ei, ca şi calităţile Esenţei, se afla în străfundul conştiinţei mele. Am continuat:

— Sunt bine şi-mi doresc să rămân în acest ashram pentru tot restul vieţii.

Făcusem jurămintele de sărăcie, castitate şi supunere; îmi părea că întineresc cu fiecare zi.

— *Totu-i bine şi frumos,* punctă Pisica, *dar n-ar cam fi timpul să împarţi şi cu alţii?*

— Dar asta şi fac – cu fraţii şi surorile de aici. Ducem o viaţă în comun armonioasă şi slăvim Iubirea şi Viaţa prin toate acţiunile noastre.

— *Am să montez o situaţie pentru tine,* spuse vocea.

— Aha! am zis. Iarăşi o schimbare de rirecţie în învăţătura mea!

— *Da*, răspunse vocea. *Voi aranja o situaţie în care să fii testat. Şapte ani de refugiu sunt suficienţi. Acum e momentul să petreci un timp în lume şi să-ţi testezi capacitatea de a dărui.*

— Dar asta e tot ce am făcut până acum, am răspuns remarcând cît de mult mă ataşasem de acest stil de viaţă.

— *A dărui, bine – dar cum rămâne cu afacerile?* întrebă Pisica. *Te poţi întreţine în timp ce-i întreţii şi pe alţii? Poţi să-ţi integrezi inima în profesie într-un mod care să depăşească tipicul, tradiţionalul?*

— *E timpul să mergi în lume, adăugă Augustus. Vom crea o împrejurare în aşa fel încât să te poţi duce acasă. Iar apoi vei rămâne acolo şi vei munci.*

— Acasă? am întrebat surprins. Aceasta-i casa mea. M-am lăsat în voia Maestrului Perfect.

— *Bun*, adăugă safirul auriu al Siguranţei. *Atunci eşti una cu el.*

— Păi, asta nu ştiu, am spus.

— *Vei şti,* afirmă Androgynos făcând să lucească smaraldul verde din ochii mei. *Vei şti.*

Cuvintele Calităţilor Esenţei îmi păreau reci. Tot ce voiam de fapt era să rămân în ashram pentru tot restul vieţii. Ştiam prea puţin de ceea ce îmi pregătise Frumuseţea.

* * *

La o sărbătoare spirituală dintr-un oraş învecinat, am sfârşit prin a sta alături de o femeie simplă dinspre care radiau toate calităţile frumuseţii. Fără să ştiu ce se întâmplă, m-am trezit renunţând la renunţare şi pornind-o după ea. N-a fost nici o clipă plăcut, dar apetitul sexual şi imaginea pasiunii mi-au invadat conştiinţa şi curând îmi câştigam existenţa cît să ne întreţinem amândoi. De îndată ce m-am stabilit, ea ieşi din viaţa mea – şi din amintirile mele – la fel de repede cum intrase.

Acum simţeam nevoia să împărtăşesc alor mei ce însemna să te simţi bine în interior după un an de muncă grea şi de învăţare a pericolelor tranzacţiilor într-o lume care preţuia banul mai mult decât viaţa insăşi. M-am trezit acasă, în vizită la părinţi.

— Eusunt e aici! strigă sora mea cu răsuflarea tăiată. Eusunt!

— Atâţia ani! Credeam că n-o să ne mai vedem! spuse Lakshmi printre lacrimi, în timp ce mă îmbrăţişa.

Chiar şi Arcanus vărsă câteva lacrimi.

— E minunat că eşti iar cu noi, spuse Amanda, care la vremea aceea avea o căsătorie fericită şi trei copii.

M-am jucat cu ei, m-am pus în mintea lor şi mi-am descoperit capacitatea de a comunica perfect cu cei mici.

— Acum ai să te aşezi şi tu şi ai să ne dăruieşti câţiva nepoţei şi vom fi iar familia Iubirii ca-ntotdeauna, mă somară părinţii.

Familia Iubirii – de unde ştiau numele comunităţii mele? Poate că tocmai aceasta trebuia să aflu.

— *Ai din nou de ales,* spuse vocea. *Adu în tihna căminului familial iubirea pe care ai descoperit-o ori, dacă nu, desparte-te de ei.*

— Se vor sfârşi vreodată lecţiile astea?

— *Da,* răspunse aspru vocea, *atunci când te vei sfârşi tu.*

A trebuit să rămân şi să urmăresc toate reacţiile. Era felul meu de a mă maturiza. Legăturile pe care le edificasem în familia mea trebuiau puse la încercare; am văzut cum revenea mereu dodecagramul de trăsături egotice, care fuseseră generate de demonul corupător al iubirii nrgative şi întărit de lipsa de cunoaştere a Sinelui. Fiecare persoană mă voia croit după tiparul lui. Iar eu nu puteam fi decât ceea ce eram.

Am învăţat cum să respir dintr-un centru mai adânc dinlăuntrul meu. Într-o zi, mă aflam în camera mea (camera în care crescuse trupul meu) când am văzut cum cădea asupra mea praf stelar). Pe măsură ce prindea contur, dinaintea mea se înfiripa Iertarea, iar eu am rostit, îndrumat de Esenţa sa:

— Mă iert pentru ceea ce sunt şi mă accept ca atare. M-am lăsat în voia Dragostei şi nu pot sluji doi dumnezei în acelaşi timp. Dumnezeul opiniilor trebuie acum să piară.

M-am scuturat din tot corpul, am izbucnit în lacrimi şi mi-am lăsat corpul în învelişul meu astral, aşa cum nu mai făcusem de multă vreme. În felul acesta am luat legătura cu Lakshmi şi am spus:

— Te iert pentru că eşti aşa cum eşti, iar pentru tot ce am învăţat de la tine îţi mulţumesc şi-l slăvesc pe Dumenzeu.

De îndată ce m-am curăţat de învinovăţiri şi vini, partea stângă a corpului meu se trezi la viaţă şi la prezenţă totală; când i-am iertat şi pe Arcanus şi i-am mulţumit, şi partea dreaptă a corpului se trezi la viaţă şi prezenţă totală. Eram liber.

— Sunt liber! am spus râzând şi m-am repezit în jos pe scări. Înţeleg ce avem, cu împărţim şi cum se leagă aceasta de ceea ce facem în viaţă.

Părinţii fură uimiţi de bizara mea reacţie, dar şi ei au simţit o eliberare.

Într-un mod destul de curios, de la revenirea mea în casă starea sănătăţii lor s-a îmbunătăţit.

* * *

Tria Ra era în ultimul stadiu de reprimare. Mai-marii războiului au limitat atât de tare rezervele de hrană – de hrană fizică, emoţională şi mentală – încât abia se mai găseau elemente nutritive în interacţiunile umane. Moartea era considerată un fenomen definitiv şi mulţi oameni şi-o doreau cît mai repede.

— Era atâta foame de hrană spirituală încât lumea credea în conducerea ce se contura dinspre lumile afacerilor legate de spectacole şi pornografie, iar speranţa într-o supravieţuire universală îi susţinea pe toţi.

Comunităţile bazate pe Lumină şi iubire erau scoase în afara legii, iar alte învăţături esoterice erau ridiculizate. Maeştrii se aflau în închisori, unde oamenii erau expuşi ca la grădina zoologică.

„Supravieţuieşte cel mai tare“ era legea acelei lumi, la fel ca odinioară pe pământ. Deoarece am devenit conştient de situaţie, nu ştiu ce altceva aş avea de făcut decât să rostesc adevărul, m-am gândit. Dar dacă o fac, s-ar putea să sfârşesc în închisoare.

— *Ce vrei?* spuse Pisica. În ultimele luni îmi devenise iar o fiinţă apropiată.

I-am răspuns:

— Vreau să slujesc. Vreau ceea ce fiecare Suflet de pe pământ vrea, dar nu ştie cum să exprime.

— *Fă un film al învăţăturii,* mă sfătui Pisica. *Ar onfluenţa un mare număr de oameni, care şi-ar putea schimba felul de a gândi şi ar putea opta pentru căutarea Vieţii.*

— *Scrie o carte,* spuse Augustus. *Aceasta va rămâne pentru totdeauna.*

Era pentru prima dată când observam o oarecare lipsă de acord în forul meu interior. Se simţea prezenţa energiilor dominante din realitatea curentă de pe Tria Ra.

Mi-am aliniat corpul şi mi-am convocat îngerii la meditaţie. Cum mă aflam în Lumină, bucurându-mă de Cuvântul pur şi delectându-mă cu nectarul divin, rugăciunea inimii mele a curs fără oprire. Era ca şi rugăciunea Sfântului Francisc, dar modificată:

Eu Sunt, Doamne al Universului

Fă-mă instrumentul păcii tale:
Când e-ntuneric, fă ca esenţa Conştiinţei Universale din mine
să strălucească cu lumina Ta.
În vreme de-ntristare, fă-mă motiv al bucuriei Tale.
În vreme de foamete, fă-mă să hrănesc pe cei săraci.
În vreme de boală, fie ca sănătatea să strălucească mai tare.
Îngăduie-mi să folosesc această viaţă a Noastră
Nu ca să fiu bob de nisip, care e aspru şi solid,
Ci ca să devin picătură de miere
Care-n dulceaţa ei poate tămădui;
Care-n fluiditatea ei poate curge o dată cu scurgerea timpului;
Care, în Lumina sa absorbită, poate vorbi cu Totul care este
Eu Sunt, Doamne al Universului.
Fie ca gloria noastră să prevaleze, astfel că în planul material
Numai Dragostea şi învăţătura vor
Proclama
Slava Unimii din Univers,
Principiul Divin ce integrează trup, Spirit, om şi ştiinţă în Totul
care este
Eu Sunt, Doamne al Universului.

— Asta este! am spus. Vreau să slujesc şi şă fiu folosit la maximum. Aşa cum o lumânare arde până în ultima clipă, tot aşa mă dedic şi eu Lucrării.

— *Acum reţine cît de important este să nu devii specialist ci să integrezi armonizarea instrumentului fizic,* spuse Pisica.

Şi-n acel moment, cu aceeşi iuţeală cu care aş fi fost lovit de o rază de lumină, am fost dezlegat de legământul de a nu-mi folosi puterile.

CAPITOLUL 10
A VENIT VREMEA SĂ-I ÎNVĂŢ PE ALŢII

Ştirea s-a răspândit rapid în oraş.

— Cum de-ai ştiut că sunt aici? am întrebat-o pe Luciane, colega şi prietena mea din vremea studiilo la medicină.

— Te-am simţit, fu răspunsul. Ai apărut la momentul potrivit. Sunt la ananghie şi simt că mă poţi ajuta.

Mi se dădea prima temă.

— *Păstrează-ţi modestia pentru că ceea ce eşti pe cale să faci este complet nou pentru tine – cel puţin în cadrul ultimelor vieţi,* spuse Augustus.

Mama lui Luciane era în comă, pe moarte. Ştia intuitiv că în cursul următoarelor trei zile avea să-şi părăsească trupul pentru totdeauna, iar Luciane încă nu-şi împlinise relaţia cu ea.

Cu toate că este greu să se formeze ataşamente între Suflete cît se află în trupuri, există posibilitatea de a depăşi distanţa şi de a clarifica relaţia. Dar când cineva murea pe Tria Ra, supravieţuitorii aveau credinţa că viaţa se sfârşea pentru totdeauna; aşa că işi purtau povara pătimirii lor, care de obicei se limita la tristeţe, remuşcare sau vină, cît timp purtau un trup.

Mi se cerea, deci, să mediez în cazul unui eveniment ce se numeşte viaţă/moarte. În întregul plan material, principala preocupare a oamenilor este în legătură cu viaţa şi moartea.

În jurul acestui subiect – al perisabilităţii corpului – ajungeau oamenii să se împace cu ei înşişi şi cu rudele. Desigur, frica de neîmplinire pe care o trăia Luciane acum când mama ei intrase în comă a făcut-o nu numai să se deschidă la percepţii naturale (ceea ce i-a permis să sesizeze prezenţa mea în oraş după atâţia ani de absenţă), ci şi să-şi stăpânească orgoliul (ceea ce i-a îngăduit să-mi ceară ajutorul). În ceea ce mă priveşte, m-am deschis total la perspectiva de a sluji.

Eram plin de bucurie că pot fi de folos, dar şi plin de nesiguranţă în privinţa formei pe care ar trebui s-o ia ajutorul.

Nu prea ştiam că această experienţă legată de moarte avea să-mi deschidă calea spre o nouă dimensiune – cea a serviciului necondiţionat indiferent de împrejurări – şi să mă înveţe despre energia vehiculată în grupurile umane.

Când am intrat în clinica în care se afla pe moarte mama lui Luciane, am citit frică în prietena mea. În mod normal se amâna până în ultima clipă momentul exprimării recunoştinţei faţă de serviciile aduse de muribund şi Luciane nu făcuse excepţie. I-am spus să creeze, fără nici o ezitare, intenţia de a comunica: şi chiar atunci, sub ochii mei, mama lui Luciane ieşi din comă şi îşi împlini relaţia cu fiica. În timp ce se îmbrăţişau şi-şi exprimau liber ataşamentul, odaia se umplu de Iubire, iar bătrâna muri.

Luciane se uită la mine.

— Mulţumesc, spuse, perfect echilibrată. Mulţumesc mult de tot.

Am meditat asupra Numelui Sfânt, a Cuvântului interior de-a lungul întregii mele experienţe.

— Sunt împăcat, la fel ca şi tine şi mama ta, am spus. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Fusesem mediatorul uneia din cele mai solemne tranziţii de care poate avea parte o fiinţă umană: părăsirea planului fizic.

Nicăieri în şcolile medicale nu învăţăm să ne iertăm unii pe alţii şi să înlesnim astfel trecerea. Moartea era ceva ce trebuia evitat şi astfel împlinirea ciclului vieţii era complet neglijată.

— Călătoria unui suflet este de o asemenea natură încât este nevoie de echilibru tot timpul, i-am spus Lucianei. Ne concentrăm atenţia pe naştere, dar uităm de moarte. Însuşi cuvântul „moarte” are o încărcătură care tinde să sperie oamenii.

— De ce asta? mă întrebă.

— Pentru că în felul acesta forţele lui Imago ne controlează şi ne pun la munci fizice. Vor să ne satisfacă nevoile.

— Imago? se miră. Ce-i asta?

— Formele lui Imago pe care le simţim, le proiectăm şi le facem credibile sunt reale. Moda este cea care ne dictează comportamentul şi apoi ne înrobeşte viaţa. Astfel trăim la cheremul împrejurărilor şi încercăm să creăm împrejurări noi care să le schimbe pe cele vechi. În felul acesta apar emoţiile negative care înrobesc oamenii în relaţii de genul celei pe care tocmai ai clarificat-o.

— Fascinant, spuse proaspăta orfană. Aş vrea să aud mai multe despre asta. Poţi veni la ceai?

— De acord.

La ea în casă se vorbea puţin, mai mult condoleanţe şi ritualuri de jelire. Cât a trecut prin toate acestea, Luciane mă privea şi-mi făcea cu ochiul în semn de recunoaştere a secretei noastre complicităţi.

În timp ce mă privea, am pus în vibraţie sufletul Păcii. În fundal am auzit câteva bocitoare întrebând:

— Cine-i omul acela? Pare să fie împăcat.

* * *

Pacea, m-am gândit, este o condiţie relativă, mai ales într-o lume în care prevalent este schimbul constant. Neştiind care va fi următorul meu pas în viaţă, am invocat prezenţa Consiliului Celor Doisprezece.

— *Se pare că a venit cremea să te manifeşti,* spuse Voiamis. *Toţi oamenii aceştia de aici ar putea beneficia de priceperea ta ca să trăiască mai bine.*

— *Puterea pe care o ai trebuie pusă în slujba lor,* spuse Pisica.

— *Iar mie îmi trebuie un canal prin care să mă pot exprima,* adăugară într-un glas Androgynos şi Augustus.

Continuară în felul acesta, fiecare prezentându-şi cazul propriu.

În timp ce meditam, am văzut doar echilibrul din Sinele meu.

— *Într-adevăr, pacea este o condiţie relativă care se extinde pe măsură ce este împărtăşită,* spuse vocea.

— Da, ştiu că trebuie să împart cu alţii, am spus. Dar care este vehiculul potrivit pentru aşa ceva?

— *Sinele tău*, spuse sec Pisica.

Acest lucru nu mă ajuta. Dar – cum se întâmplă de obicei în viaţă – se ivi ocazia care îmi permise să-mi schimb cursul întregii vieţi pentru următorii şapte ani. Luciane m-a întrebat dacă aş vrea să împlinesc actul ceremonial de la funeraliile mamei.

— Funeralii? întrebai surprins. N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Ai fost cel mai apropiat de noi spre sfârşit, insistă ea. Nimeni altcineva nu are autoritatea de a rosti un cuvânt.

— Bine, am fost de acord. Dar nu ştiu ce să spun.

La înmormântare, însă, am ştiut. Nu-mi amintesc exact ce am spus, dar ţin minte feţele înseninate ale asistenţei şi faptul că un eveniment trist prin tradiţie s-a transformat într-o sărbătoare a renaşterii. Când am vorbit despre „plecarea Sufletului” în loc de „moartea trupului“, toată lumea s-a bucurat. Iar această inspiraţie mi-a schimbat cursul vieţii.

— Învaţă-ne ce ştii, spuse un tânăr profesionist. Să formăm un grup şi să vorbim despre transformare.

— Transformare? Da, am răspuns. Capacitatea de a deveni din cocon – fluture.

* * *

Conştiinţa celor de pe Tria Ra s-a deschis în lunile ce au urmat şi, oriunde mă duceam, mase de oameni se transformau – creşteau, învăţau, iubeau şi, mai presus de toate, se deschideau spre frumuseţea din ei înşişi. În sfârşit, ciclul îşi schimbase direcţia. Forţele Luminii ne îngăduiau să creăm canale şi reţele de comunicaţie în care capacităţile telepatice erau modalitatea obişnuită de a stabili legătura.

— Este momentul împlinirii, spuse Amada voios în timp ce-l urmărea pe tatăl nostru, Arcanus, cum îşi curăţă dosarul karmic şi devine Fiinţa esenţială pe care noi întotdeauna o ştiusem ca atare.

O înmormântare a sponsorizat o renaştere nu numai pentru mine, ci şi pentru mulţi prieteni din rasa umană. Lucram cheltuindu-mi din plin energia pe perioade lungi de timp. Aveam o vitalitate puternică şi credeam că Era Cea Nouă tocmai începuse pentru toţi.

— Nu aşa de repede, spuse Pisica. *În această perioadă de împlinire se va mai întâmpla ceva.*

— Ce anume? am întrebat, surprins de seriozitatea ei.

— *Împlinirea crează un spaţiu pentru tot ceea ce este neâmplinit, pentru ca fiecare formă karmică să se exprime până se împlineşte.*

— Cum adică?

— *Tot ce a fost început şi nedus la bun sfârşit se înscrie în memoria cosmică a fiecărui locuitor de pe Tria Ra,* spuse Augustus*. Toate gândurile, sentimentele, acţiunile, şi faptele care încă mai poartă încărcătura electrică în jurul lor – adică sunt activate – trebuie să se neutralizeze, indiferent dacă această încărcătură este în corpul fizic ori în oricare altă impresiune de pe Suflet.*

— Este vorba de ceea ce se numeşte karmă? am întrebat.

— *Da, karma este ceea ce indică unde anume se blochează energia – înregistrări ce urmează să fie curăţate şi scoase din evidenţă.*

— O, Doamne, asta înseamnă că vin vremuri grele prin această deschidere spre Lumină.

— *Aşa este,* spuse Androginia. *E ca şi cum ai intra într-o cameră întunecoasă. Când e complet întuneric, nu vezi murdăria. La început te bucuri când intră lumina, dar după aceea nu mai ai nici o scuză dacă nu intri să cureţi mizeria.*

Augustus conchise:

— *Şi ajungi să vezi toate trebuirile neterminate şi ţi se acordă o ocazie să faci curăţenie. Aceasta creează Înţelepciune.*

— Deci cu transformarea creăm o mizerie şi mai mare decât fusese înainte care trebuie să fie curăţată? am întrebat provocator.

— *Iluminarea nu poate trăi acolo unde domină întunericul. Nici infinitatea nu există acolo unde domnesc cele finite. Unul din doi trebuie să plece, şi de obicei cel care pleacă nu este infinitul,* spuse Pisica, bătându-şi joc de frica mea. *Această frică este ultimul văl pe care trebuie să-l depăşeşti. Când îl vezi ca pe o iluzie, atunci devii liber. Dar nu este uşor.*

Între timp tot mai multă lume era atrasă de învăţăturile care veneau prin mine.

— *E aşa de frumos să-i vezi înflorind şi crescând şi creându-şi vieţile proprii,* spuse Autenticitatea.

— Dar cu mine ce-i? am întrebat-o pe Luciene, care devenise asistenta mea principală. Mă simt exact ca un canal prin care curg toate acestea.

— Trebuie să-ţi găseşti dragostea, mi-a spus, văzându-mă absorbit de muncă. Fiecare din noi are nevoie de o pereche sufletească cu care să împartă energiile vieţii. Şi poate că aceasta va fi împlinirea ta, deoarece îmi pare că tu eşti între prin tine însuţi.

* * *

Starea de lucruri de pe Tria Ra era incendiară. Tot mai mult înarmarea, propaganda, separarea valorilor umane după standardele permise şi adorarea valutei de către lideri careau condiţii de separare în anumite porţiuni ale planetei. Acest lucru îmi amintea de epoca lui Pagan de pe pământ. Era vorba de un epilog?

De data aceasta exista o deosebire – de data aceasta împlinirea avea loc pentru toţi; şi prin toate planurile materiale, supravieţuitorii cu conştiinţa Sufletului de pe diferite planete materiale lucrau la echivalentele existenţei transformative. Transmutaţia era accesibilă. Acest lucru a permis întregii galaxii să înceapă a-şi ridica propriul ritm vibratoriu în consecinţă.

Gândul la autodistrugerea nivelului fizic nu-mi ameninţa credinţa, chiar dacă îmi tortura memoria de mai multe ori pe zi.

Pe măsură ce întunericul îşi demonstra puterile suprimând dreptul de a gândi, de a vorbi şi a acţiona, tot mai mulţi oameni învăţau să depăşească limitele nivelului fizic şi să-şi proiecteze Esenţa în locuri depărtate, în afara orbitei planetei Tria Ra, astfel scăldând planeta în propria lor Lumină dincolo de reţeaua lor.

Împlinirea era un fenomen interesant. Reprezentanţii tuturor cultelor, idealurilor, filosofiilor şi religiilor se înmulţeau pe întreaga planetă şi atrăgeau oameni care, după înfăţişarea exterioară, păreau să nu aibă nimic de-a face cu ideile respective, dar care trebuiau să dramatizeze o amintire veche, din alte vieţi, prin aderarea la acea credinţă reprezentativă.

Legăturile erau de scurtă durată. Oamenii se căsătoreau ca să completeze acţiuni vechi şi apoi se despărţeau, urmându-şi drumul mai departe după ce-şi separau vieţile. Divorţurile de pe pământ fuseseră bătălii pline de animozitate; divorţurile de pe Tria Ra erau acceptate ca etape spre împlinire.

Copiii veneau în plan material cu boli ale adulţilor. Mureau la scurt timp după aceea şi nu se mai reîncarnau. Ascensiunea le era la îndemână.

Ştiinţa medicală era în încurcătură, neputând să înţeleagă viteza acestor schimbări. Numai forţa transformării îi ajuta pe oameni să înţeleagă procesul accelerat de creştere în care am intrat spre sfârşitul timpului planetei Tria Ra.

— Atâta învăţătură – şi toate astea pentru o altă mare împlinire, am zis.

— *Şi integrare*, completă Augustus.

— *În plus mai este şi munca pe care o ai de făcut,* adăugă Pisica. *Când instrumentul tău va fi pe deplin acordat...*

— Iar începe aceeaşi placă? am întrerupt.

— *... va rezona cu un altul în aşa fel încât vei avea un copil. Aminteşte-ţi de începutul unei Rase Noi.*

— Dar cu cine? Şi unde? am întrebat.

— *Această planetă e pe cale să explodeze ca şi pământul cândva. Poate că de data aceasta se va despica în două şi nu va exploda de tot.*

— În două? am întrebat, incapabil să prind sensul.

— *Da, în două – o planetă pentru locuitorii planetei cu o vibraţie mai joasă, iar celalaltă pentru cei care încă trebuie să se reîncarneze şi să pună la punct nişte lucruri. Nu interpreta acest lucru ca bun sau rău,* adăugă Pisica. *E vorba doar de clase diferite în cadrul Şcolii.*

— *Toţi aceia dintre voi care aţi lucrat împreună veţi vibra spre o planetă; ceilalţi vor merge pe cealaltă,* adăugă Augustus.

În ciuda cunoaşterii, luminii, elanului, iubirii şi frumuseţii pe care le trăisem, am înţeles că am şi nişte lucruri pe care trebuie să le duc la bun sfârşit mulţi ani de atunci înainte. Nu era ca şi cum aş fi fost o Fiinţă pură. Un amestec era înclinat în direcţia materialului şi, în ciuda muncii de transformare, în joc erau alter ego-uri. Mă întrebam unde aveam să merg, încă gândindu-mă la mine cu un anumit grad de îndoială.

— *Partea aceea aparţine categoric planului material,* spuse Pisica. *Ca să răspunzi îndoielilor tale, poate ar trebui să-ţi planifici să acorzi instrumwentul fizic şi să meditezi pentru aţi atrage partenera de Suflet. Timpul se împuţinează din ce în ce,* mai spuse, în timp ce asculta ştirile despre începutul războaielor psihotronice.

CAPITOLUL 11
ÎNCEPUTUL

Războiul psihotronic era cel mai curat mijloc de violenţă pe care l-am văzut în tot universul.

Folosind descoperirile transmutaţiei, forţe beligerante îşi luau reciproc în stăpânire minţile şi le bombardau reciproc câmpurile cu particule, creând astfel confuzie în minţile forţelor antagoniste şi destabilizând moleculele din corpul lor fie prin paralizarea lor, fie împiedicându-le să funcţioneze în mod clar.

Între timp, aerul de pe Tria Ra deveni atât de solid încât puteam merge prin spaţiu. Înflorea o nouă industrie, cea a maşinilor spaţiale. Era uşor să şofezi în afara sistemului planetar, dar era şi foarte riscant. Particulele psihotronice puteau cristaliza un corp în spaţiu. Reţeaua comunităţii conştiente din întregul Univers emitea constant Lumină pentru a neutraliza câmpurile, dar forţele întunericului păreau să deţină controlul. Se părea că această comedie avea să se deruleze singură până la finalizar.

Mi-am petrecut majoritatea zilelor adâncit în Ceea Ce Sunt.

Într-o dimineaţă am văzut afişată următoarea reclamă: „Unirea Perfectă : Atragerea Partenerului – Seminar pentru Sufletele Luminate“.

Şi iat-o. Bhakti-Shadai, pe care n-o mai văzusem de când eram student la medicină. Ne-am privit şi ne-am îmbrăţişat. Dar nu eram Parteneri de Suflet. Maeştrii ai Luminii eram. Maeştrii înălţaţi se regăsiseră pentru a fi seminţele unei civilizaţii noi.

De data aceasta îmbrăţişarea a produs un copil, apoi altul. Copii de Spirit. Un băiat şi o fată. Dar cu adevărat Maeştrii ai Luminii.

* * *

Eliyanand şi Aeterna s-au născut în armonie perfectă în mijlocul lumilor ce se despicau. Restul poveştii îl ştim cu toţii. Forţa eterică a rearanjat planeta pe două frecvenţe, fiecare rotindu-se cu frecvenţe diferite. Corpurile mental-emoţional-fizice rămaseră pe planeta cu vibraţie mai joasă, golite de imagine şi completându-şi ciclurile existenţei prin îndrumarea lor de către aceia dintre noi care ne aflam pe planeta cu vibraţii mai înalte. Ei ne considerau Ghizi Spirituali. În cele din urma totul va fi dus la bun sfârşit. Absenţa lui Imago face loc îndrumării şi Ascensiunii autentice. Profeţia se împlineşte.

* * *

Aeterna şi Eliyanand, călătoria cu această navă nu are doar rostul de a vă arăta vouă cum s-au petrecut toate acestea. Este şi o călătorie de supraveghere pentru a afla cum se desfăşoară Misiunea.

Cei de pe planeta cu frecvenţă mai joasă ne numesc pe noi Forţa lor Spirituală, neştiind cine *suntem* noi. Noi suntem această rasă nouă, rasa Începutului – Suflete acoperite cu veşmântul eteric, responsabil de toate nivelele în timp ce celelalte părţi evoluează către individuaţie.

Din nou în Univers e pace.

Aşadar, copiii mei, starea de graţie pe care o trăiţi acum nu a fost întotdeauna posibilă. Era nevoie de un proces de evoluţie pentru a învăţa să apreciem ce înseamnă expresia fizică. Aşa a avut loc această mutaţie.

— Observaţi cu atenţie, le-am spus copiilor, în timp ce Bhakti-Shadai îl alăpta pe Eliyanand.

Bhakti şi cu mine ne-am îmbrăţişat. Spiritul se întâlnise în cele din urmă.

— Mulţumim, spuseră copiii într-un glas.

— Ce-au spus? ne-am întrebat unul pe altul.

Eliyanand repetă primul cuvânt pe care-l rostise: „mulţumim“.

Acum e momentul să ne întoarcem acasă. Să fim iar la Sursă, unde domină recunoştinţa şi generozitatea.

* * *

Astfel profeţia se împlini. Mă adresai în şoaptă Aeternei; Eliyanand zâmbi. Separarea blândă a celor două Tria Ra era încheiată. Calea spre bucuia veşnică era deschisă prin Graţia lui Christos în timp ce Conştiinţa Divină îşi deschidea braţele şi turna în şuvoi Spirit asupra mea. Cu acestea, Conştiinţa Universală intră în reţelele planetare. Simţeam cum propriul meu sistem nervos se transmutase în fire de aur-cupru. Mi se părea că botezul focului avea să urmeze curăţirii prin apă; căci în vechile iniţieri egiptene de pe pământ, corpul fizic era transmutat într-un corp auriu pentadimensional. Acest lucru a fost trăit de toţi faraonii atunci când au fost încoronaţi cu Împărăţiile simbolice de Sus şi de Jos şi este de asemenea trăit de Suflete atunci când îşi amintesc.

Din acest spaţiu multidimensional copiii au zâmbit şi au încuviinţat total perfecţiunea ciclurilor, care decodează şi transformă memoriile planetare în Unimea cosmică. Era vremea unui nou început. Toţi ne aminteam din Esenţa noastră de prezenţa Arhanghelului Mihail. El fusese martorul tuturor ciclurilor şi păzitorul veşmintelor celeste purtate în coridorul dintre dimensiuni.

Legendele întunecate despre Imago care au rămas în urmă în câmpurile de forţă electromagnetică de la hotarele dimensiunilor inferioare permiseseră să se condenseze suflarea asupra omului, transformându-l în om. Aşa au fost trecute cu bine lecţiile ce trebuiau stăpânite – lecţii nu numai pentru locuitorii de pe Tria Ra şi de pe pământ/Terra, dar şi pentru cei de pe toate planetele paralele aflate mereu în ascensiune.